

DANDU BRIEL

EDITURA **E9** NOUĂ

Reeditare electronică cu acceptul direct al autorului DANDU BRIEL și
al Bibliotecii Cronopedia, realizată de Ioan Muntean

Reproducerea - integrală sau parțială - a lucrării și difuzarea ei pe
cale electronică sunt autorizate pentru folosul privat al cititorului
și pentru scopuri necomerciale.

DANDU BRIEL

ROMAN DE ANTRENAMENT

*Dedicată tatălui meu care,
după ce aplecat dincolo,
a rămas totuși cu mine!*

Coperta este realizată de Prof. Ionuț Theodor Barbu,
după o idee a autorului.

ISBN 978-606-596-153-1

EDITURA NOUĂ

Editura Nouă, București – 2016

www.E9.ro

Așa a început trecerea!

- E mort?
- Mai mort nu se poate!
- Unde sunt băieții?
- Vin acum să-l ia.
- Să-l ducă la morgă și să spună acolo că e un amărât care a murit de frig.
- Am înțeles!
- Și că nu are acte, probabil că merge la comun. Când o să trec pe la ei o să le spun ce să-i facă.
- Păi ce să-i mai facă?
- Mă gândesc că dacă nu are niciun act să-i luăm niște probe de sânge și ceva pentru ADN să avem ce scrie pe fișe.
- O să fie cam greu că e foarte murdar!
- Murdar, curat, trebuie să fim corecți și să respectăm toate procedurile, mai ales că de acum n-o să ne mai prea vedem! Îl mai spală ei acolo.
- Bine șefu' uite că vin și băieții să-l ia!
- Hai că mai vorbim mai târziu!
- Da, să trăiți!

Băieții de la morgă au venit pregătiți cu tot ce le trebuia pentru a culege un decedat de pe stradă. Sacul de ambalaj era negru, în concordanță cu spiritul momentului, iar ei erau echipați cu mănuși pentru a nu fi nevoiți să atingă ceva din greșală. Subiectul deplasării era lungit pe jos, într-o poziție relaxată și părea că este foarte calm și ne tulburabil. Pe cap

avea o pălărie care demonstra ceva vechime și pe el un fel de pardesiu larg, legat la gât cu un fular cu nod ca la copiii de grădiniță. În picioare era încălțat cu pantofi,

extrem de nepotriviți cu gerul din această noapte. Noroc că avea mânuși călduroase!

După cum l-au ridicat părea destul de ușor și nu le-a făcut niciun fel de probleme atunci când l-au băgat în sacul de plastic și au închis fermoarul.

N-au mai scos targa, dacă au văzut că nu are greutate prea mare și l-au pus direct în mașină pe podea. S-au gândit ei că acum nu mai poate să pățească nimic mai rău. Au trântit ușile la mașină și după ce au semnat actele de constatare și de transport, au plecat încet cu frică să nu derapeze pe poleiul care acoperea toată șoseaua. Erau la marginea unui cartier destul de select și era pentru prima dată când se găsea ceva prin șanțurile de pe marginea șoselei. Era meritul celor de la salubritate care își făceau tura de noapte și care au anunțat prin dispeceratul lor poliția. Cei de la poliție au înțeles perfect că era vorba de un vagabond înghețat și nu s-au mai deplasat la fața locului.

La locul descoperirii nimeni nu mai avea obiectul muncii așa că toată lumea s-a pregătit să plece începând chiar cu cei de la salubritate care mai aveau încă multă treabă pe traseu.

Era aproape ora două noaptea și o liniște grea s-a așternut peste oraș. Luminile de la marginea drumului concureau lejer cu cele câteva luminițe aprinse prin vilele din preajmă de cei fără somn sau de cei care umblă și noaptea prin frigidere. Un singur câine se auzea lătrând sau mai degrabă ceea ce scotea el era un fel de jelit resemnat.

Mașina mortuară înainta greu spre destinație și la fiecare cotitură aveau impresia că se duc să o facă mai largă

decât permitea drumul. Au avut noroc, la un moment dat, când au derapat ușor în curbă că din sensul opus nu venea nimeni că și așa nu aveau prea multe locuri disponibile în mașină.

Au ajuns la morgă și după ce au oprit cu grijă, au deschis ușile din spate și au luat sacul de plastic, dar de data asta l-au pus pe targă, nu doar pentru că era destul de mers până în sala de depunere dar chiar procedura cerea acest lucru și nimeni nu dorea să aibă probleme. La intrare un paznic adormit s-a uitat în treacăt spre ei și le-a deschis ușile larg să poată trece.

Toată clădirea parcă era în concordanță cu ceea ce se petrecea în interiorul ei, puțin luminată și foarte rece chiar pentru persoanele antrenate cu frigul. Probabil că acesta era și unul din motivele pentru care la pază erau angajate persoane mai plinuțe care să nu sufere.

Înaintau fără grabă pe culoarul întunecos și lung, nu se auzea decât una din roțile de la targă care se bălăngănea și scârțâia de parcă ar fi protestat.

Au ajuns și la sala de morgă și au intrat căutând din priviri, după ce au aprins lumina, un loc liber pe una din mese. Mai era o singură masă liberă, spre capăt, pentru că pe celelalte se ghiceau trupurile acoperite.

– Ce de lume au adus azi! Zise unul din cărători. Tura cealaltă ne-a lăsat totul plin, dacă mai avem de adus pe cineva nici nu știu unde o să-l mai punem!

– Nu-ți face tu griji că anul trecut am umplut holurile cu ei de nu mai aveai unde să calci. Hai să-l punem pe masa asta și să mergem undeva să ne încălzim!

Au apucat iar de sac și l-au întins pe ultima masă chiar sub fereastră.

– Uite că are noroc de lună plină, mai zise unul din ei uitându-se pe fereastră!

– Așa noroc să n-aibă nimeni! Zise celălalt.

Au stins lumina și au ieșit pe hol. Nici nu se punea problema că se pot încălzi în casa aceea mare și tristă așa că le-a fost de ajuns să arunce o privire spre barul de vis-a-vis și fără să se mai pună de acord au traversat vioi strada. Au intrat deschizând ușile doar cât să se strecoare prin ele numai ei nu și frigul de afară. Înăuntru mai erau doi clienți terminați de băutură care stăteau tolăniți pe o canapea în timp ce o fată, animatoare, îi căuta liniștită prin buzunare. Probabil că mai era ceva de achitat și chiar dacă nu mai era, un avans nu strică niciodată. Noii veniți s-au așezat la bar și au comandat fiecare câte o țârie. Viața mergea înainte în ciuda tuturor greutăților!

Paznicul de noapte de la morgă s-a uitat la ceas, s-a ridicat alene și a început să-și facă tura de noapte prin clădire. În timp ce mergea târșându-și picioarele, că oricum nu avea pe cine să deranjeze, se gândea că ăsta este cel mai prost și de neînțeles punct din regulamentul de serviciu, tura de noapte printre coșciuge și cadavre acoperite. Frigul era frig, întunericul era întuneric și el, totuși, trebuia să intre în fiecare încăpere și să verifice inventarul din trei în trei ore.

Nu putea face nimic împotriva regulamentului pentru că în fiecare aripă de clădire exista un aparat de pontaj care îi marca ora intrării și ieșirii și care era verificat a doua zi, de dimineață de șeful cel mare. Acest sistem a fost creat după ce un paznic a declarat că îi este frică să intre în toate camerele, să nu dea peste cine știe ce fantomă sau să nu se trezească că mișcă cineva prin sacii de plastic. Șefii au stabilit că măcar pentru a speria rozătoarele și tot trebuie cineva să mai umble noaptea prin clădire.

A pontat intrarea și ieșirea din prima aripă și a intrat în zona cea mai dezagreabilă, cea cu mesele pline. Trebuia aici să verifice cu lanterna fiecare masă și bineînțeles că lucrul acesta se înregistra fidel de camera video cu infraroșu ce pornea odată cu intrarea în sală. Nimeni nu mai avea voie să aprindă lumina pentru că risipa făcută de zecile de becuri ar fi dus la un consum total nerentabil pentru întreținerea clădirii iar cei de pe mese în mod sigur nu contribuiau cu nimic la reducerea costurilor.

Totul părea în regulă, toată lumea era pe poziții și o liniște specifică domnea peste tot. În capătul sălii era o fereastră și pe fereastră luna își lăsa razele să pătrundă înăuntru. Chiar se zicea că cele mai geroase zile de iarnă sunt cele senine.

„Ce lună puternică, se miră paznicul, uite cum bate chiar pe pardoseală cu razele ei” Totuși a avut o ușoară senzație stranie dar nu a înțeles din ce cauză și nu a mai stat să caute explicații îndreptându-se spre ușă.

Mergea ușor îngândurat și nelămurit de starea care îl cuprinsese. A întins mâna să apese pe aparatul de pontaj și a rămas cu ea în aer. Ceva îl rodea. S-a întors iar cu fața spre fereastră și a început să mergă spre fundul sălii. Mergea și se dumirea. El nu era o persoană foarte inteligentă și de aceea era numai paznic la morgă, dar nici prost de tot nu era, că de aia era paznic și nu îngrijitor cu mătura, așa că s-a apropiat cu curaj de fereastră și de ultima masă. În acest moment razele lunii cădeau chiar pe picioarele lui și îi luminau ghețele groase de iarnă. Lumina urca până la genunchi iar de acolo în sus era umbra ferestrei. Ei bine! cu toate acestea, sacul de plastic de pe ultima masă părea a fi luminat spre cap, ca și cum razele de lună ar fi căzut direct și pe el.

„Cum să lumineze luna sacul dacă lumina ei nu urcă mai mult de genunchii mei?” Se întrebă paznicul și a realizat, în acel moment, că acest lucru îl frapase de prima dată.

S-a aplecat și a tăiat cu palma razele de lumină care îi cădeau pe picioare și a văzut clar umbra mâinii care trecea peste ele. S-a apropiat de sacul de plastic, în zona capului, acolo unde lumina pare că vine și luminează și a făcut același gest de fluturare a mâinii drepte căutând umbra ei pe sac. El se gândea că poate ceva reflectează lumina lunii și o îndreaptă spre masă. Orice lumină ar fi fost și de oriunde ar fi venit trebuia să lase o umbră pe sac.

A trecut cu mâna peste sac dar nu a văzut nicio umbră, a trecut încă o dată mai încet și iar nimic, a continuat să-și plimbe mâna peste sac când mai de aproape și când mai de departe.

„Asta-i culmea! Se gândea el folosindu-și la maxim cei câțiva neuroni disponibili la ora aceea, am descoperit o lumină care nu lasă umbră, ce deștept sunt, îți mulțumesc Doamne că ai grijă de mine” Zise el și ridică ochii spre tavan, cam pe unde bănuia el că se află ocrotitorul lui și rămase nemișcat cu ochii pironiți în sus. În locul în care privea se vedea clar umbra mâinii lui cu toate cele cinci degete. Acum și-a dat și el seama că tavanul era ușor luminat și sursa de lumină era întreruptă de chiar mâna lui.

Era evident că lumina venea din sac, chiar din partea de sus a acestuia cam de prin zona capului!

„Acum e clar! Țștia și-au uitat lanterna în sacul omului”! Își zise paznicul încântat de idee și bucuros că a rezolvat misterul. „Am s-o scot și am să le-o dau când mai vin.” Era evident că toată gândirea și imaginația lui se baza pe solidele lui cunoștințe anterioare. S-a uitat la fermoar să vadă de unde începe dar când a vrut să-l atingă a observat sigiliul

cu care era prins și care era capsat puternic și avea chiar un fel de desen pe el.

„Cred că mai bine să nu pun mâna să nu dau de vreo belea” s-a gândit el și s-a dat mai în spate. Privind încă o dată era evident că băieții de la morgă și-au uitat o lanternă înăuntru și aceasta continua să lumineze în încăpere.

„O să lămuresc problema mâine dimineață” A concluzionat bucuros că nu a intrat în belea cu ruptul sigiliului.

S-a întors, de lângă masă, a pontat și a ieșit pe hol. „Probabil că am de dat niște explicații dacă mă întreabă cineva de ce am stat atâta în morgă Am mai auzit eu de unii care scoteau organe și le vindeau dar ei știu că eu nu sunt foarte tare de inimă și că nu pot să fac lucruri rele. O să-l anunț pe cel care mă schimbă de chestia cu lanterna uitată și treaba este rezolvată”

A ajuns în camera paznicului, s-a instalat confortabil pe scaunul lui și s-a învelit cu o pătură pentru orice eventualitate, adică în situația cu totul excepțională în care l-ar putea lua somnul. Această eventualitate improbabilă a devenit evidentă exact peste cinci minute și tot holul de la intrare a început să vibreze datorită reverberațiilor care preluaseră paza.

Zorii zilei se apropiau și încet, încet se făcea dimineață. Ferestrele se albureau de lumina care începea să le pătrundă și zgomotul mașinilor se făcea auzit pe drumul înghețat din fața casei, troznind sub roți poleiul. Paznicul a început să se trezească și mai întâi s-a întins cât a putut mai bine, apoi s-a scărpinat în nas utilizând toată experiența acumulată în atâția ani de serviciu și după ce s-a declarat, pe forumul lui interior, mulțumit, a început să se extragă din scaun punând încet și cu grijă alături pătura cu care se învelise.

Cineva bătea cu forță în ușa de la intrare și atunci el s-a îndreptat alene spre ea strigând:

- Nu vă grăbiți că aici nu-i parc de distracții!
- Hai deschide odată, că ni se evaporă alcoolul din organism!
- Da ce veseli sunteți, să nu vă fie de deochi! Spuse el văzându-i pe cei doi cărători de trupuri expirate! Unde ați fost de v-ați aburit așa?
- Colea, vis-a vis, da să nu-mi spui că ne-ai dus grija, bine că am avut o noapte liniștită, că acum dacă se termină tura mergem și noi acasă.
- Eu zic să nu plecați până nu vă verificați inventarul că ați uitat o lanternă aprinsă în ultimul sac de plastic.

Cei doi se uitară unul la altul și apoi și-au dus în mod reflex mâinile spre centuri unde și-au pipăit lanternele agățate prin cremaliere.

– Uite mă lanterne, au zis ei și le-au aprins simultan în ochii paznicului, Ce ai înebunit? Cum să ne uităm noi sculele undeva?

– Adică vreți să spuneți că nu vă lipsește nicio lanternă? Zise paznicul ferindu-și ochii cu mâna, de luminile prea puternice.

– Tu nu vezi că le avem amândoi pe noi sau încă nu te-ai trezit? Dar de ce ne spui chestia asta, ai lumini pe creier? A zis unul din ei hlizindu-se la celălalt. Deja tot holul duhnea!

– Am zis și eu așa, zise paznicul, gândind că mai bine să-și țină gura și să le îndruga o poveste, am văzut o lumină în camera cu decedați și am crezut că ați uitat o lanternă dar cred că lumina venea de undeva pe geam și am confundat-o. E bine dacă nu ați uitat nimic!

– Hai salut, că acum mergem să ne schimbăm de haine că ieșim din tură.

– Mergeți sănătoși și ne vedem mâine! Le strigă paznicul și se uită de-a lungul culoarului după ei.

Înaintau destul de greu și probabil că dacă ar mai fi fost puși la încercare cu căratul tărgilor existau riscuri mari să le scape vreun client pe jos.

În curând au început să vină și angajații și paznicul s-a așezat la intrare să-i întâmpine. Toată lumea era înghețată și după chiciura din păr și de pe haine puteai să-ți dai seama de distanța pe care au făcut-o până la morga orașului. Toate figurile erau posomorâte și unii parcă își schimbau mimica imediat ce treceau pragul ușii de parcă ar fi intrat într-un rol pe scenă.

– Avem oaspeți noi azi?, întrebă un tip ușor gârbovit cu toate că nu era în vârstă dar, probabil că obiceiul de a se apleca spre cei cu care vorbea l-a făcut să se aducă de spate.

– Un amărât care a înghețat pe stradă! E pe ultima masă.

– S-ar putea ca de acum cu frigurile astea o să tot vină din ăștia. A venit Prințul? Să-i spui când vine că are un cadavru de spălat și că dacă vrea un ban să se grăbească.

Prințul.

Toată lumea știa că „Prințul” este porecla celui mai amărât dintre amărâți, un tânăr prăpădit care se oploșise pe lângă morgă și era singurul care spăla corpurile decedaților pentru că niciun angajat nu avea chef să facă această corvoadă. Chiar și aici era concurență dar celălalt, care era angajat permanent, era răcit zdravăn și nu putea să mai vină. Nu că ar

fi dat răceala morților dar se temea să nu se îmbolnăvească și mai tare.

Prințul venea în fiecare dimineață își târșăia pașii la intrare și se așeza într-un colț și nu știa nimeni de el decât dacă trebuiau duse resturile de la autopsie sau de spălat sacii mortuari că nimic nu mai era de unică folosință. Nimeni nu se interesa ce făcea în colțul lui, ce mânca sau dacă dorea un pahar cu apă. Se învățaseră cu el la fel cum o făceau cu piesele de mobilier. Dacă trebuia făcută vreo spălătură el se descurca singur cu toate că părea un băiat slab și lipsit de forță. Nici nu lăsa pe nimeni să-l ajute de frică să nu împartă puținii bani pe care îi primea.

Deja ora de începere a programului a trecut și ciocli de profesie începeau să apară pe holul de intrare, cu toată smerenia profesională așternută pe chipuri, pentru a întâmpina eventualele rude care puteau veni. Toți aveau experiență și erau pregătiți cu toate informațiile necesare pentru astfel de situații. Știau cel mai bun doctor care trebuia să declare decesul, deși în această situație calitatea doctorului chiar că nu mai avea nicio importanță, cele mai bune magazine pentru cele necesare unui ritual de înmormântare sau care este firma care poate transporta persoana, în cele mai sigure condiții până la locul de odihnă.

Pentru că timpul trecea și nu venea încă nimeni ei mai stăteau de vorbă și schimbau impresii despre ultimele cancanuri sau evenimente sportive urmând ca la intrarea primului străin să-și schimbe brusc atitudinea și să se solidarizeze cu acesta până la lacrimi dacă situația devenea chiar critică.

Profitând de această scurtă perioadă de acalmie paznicul, care mai avea puțin până la ieșirea din tură, intrigat de chestia cu lanterna și ros de curiozitate a mai dat o fugă până în sala celor plecați dintre noi și s-a dus direct la ultima masă. Din

păcate lumina de afară bătea acum direct pe sacul de plastic de pe ultima masă și era imposibil să îți mai dai seama dacă mai există vreo lumină suspectă. Cu gândul la lanterna uitată a pipăit totuși sacul în dreptul capului și pieptului dar fără să descopere nimic deosebit. Se simțea doar corpul rece și tare dinăuntru. N-a îndrăznit să stea mai mult deoarece știa că este posibil ca toate camerele video să fie îndreptate spre el și putea da naștere la o multitudine de întrebări.

Foarte dezamăgit s-a întors la locul lui din holul de intrare tocmai când pe ușă intra colegul care trebuia să-l schimbe din tură. Nu i-a pomenit nimic de straniile lui întâmplări deoarece pe măsură ce timpul trecea începuse și el să creadă că a avut doar ceva halucinații.

Au făcut schimbul și tocmai când ieșea pe ușă l-a văzut pe cel poreclit Prințul, care intra.

– Vezi că ai un musafir de spălat i-a zis el prividu-l fix, ca să fie sigur că a auzit.

– De când a venit?

– L-au adus mai spre ziuă și era înghețat bocnă dar acum cred că a început să se mai înmoaie și poți să te apuci de treabă. E pe ultima masa.

– Mulțumesc, mă duc chiar acum acolo.

Paznicul a ieșit pe ușă, pentru că nu mai avea niciun motiv să mai întârzie și trebuia să se ducă cu nevasta după ceva cumpărături iar Prințul s-a îndreptat cât putea el de vioi spre sala de „oaspeți” Pe drum se gândea, că după ce aflase de colegul lui că a răcit, a crezut că i-a pus soarta un gând bun, dar nici nu spera că se va întâmpla atât de repede. Prietena lui care mai mult stătea pe acasă va fi foarte încântată dacă îi va mai aduce un ban că putea să pună și ea ceva pe masă de mâncare. Din cauza ei îi ziceau lui Prințul pentru că el o tot

alinta atunci când vorbea despre ea și îi spunea mereu „Prințesa mea” cu toate că nu mai vedea ceva deosebit la ea, dar așa era el băiat galant.

A stat foarte mult singur în casa moștenită de la un unchi bătrân și bolnav și cu greu reușise să o convingă pe colega lui de dormitor să stea cu el. Acum era și el liniștit că avea cu cine să schimbe o vorbă și la un moment dat au avut și o pisică dar pe lângă faptul că nu-și mai puteau permite să stea după fundul ei a mai călcat-o și o mașină. Mereu au avut remușcări crezând că datorită gândurilor lor urâte s-a întâmplat această tragedie. De cum s-au mutat împreună el i-a spus că nu are o slujbă fixă și că lucrează la morgă dar pe ea nu a deranjat-o prea mult. S-a și lămurit repede de ce poate el să facă față atât de bine unei astfel de îndeletniciri după ce a constatat că el nu are niciun fel de miros. Adică ea se străduia să-i gătească tot felul de mâncăruri care mai de care mai aromatate, cu ce avea și ea prin casă și el nu le aprecia niciodată și atunci chiar i-a spus-o direct.

– Dar mie îmi place cum gătești tu și nu credeam că vrei să-ți spun mereu!

– Păi tu știi ce am pus eu azi în mâncarea asta, că am căutat prin toată piața arome din astea indiene?

– Pe mine nu mă interesează decât gustul și dacă tot vrei să știi mai multe despre mine atunci află că eu nu am, din naștere, niciun fel de miros.

– Ce vorbești! se miră ea din tot sufletul și eu care mă dau cu tot felul de parfumuri! Mă miram eu că nu simți și nu zici nimic!

– Păi tu cum crezi că pot eu să muncesc acolo unde lucrez dacă aş avea miros ca un câine de vânatoare?

– Chiar de vânatoare e prea mult dar măcar cât o mătă!

– Dacă tu vrei am o pisică la serviciu, pripășită pe acolo și pot să ți-o aduc să-ți mai țină de urât.

Și așa s-au făcut și cu pisică, pe care au păstrat-o până i-a venit de plecare. Ajungând la sala de depuneri, s-a dus direct la șeful sălii și l-a întrebat:

– Care-i omul?

– Vezi și tu pe ultima masă? Trebuie aranjat cât de cât că o să-i ia și sânge și alte dalea așa că ai grije cum îl deratizezi.

– Stai liniștit că doar nu fac asta de ieri de azi! I-ați notat numărul de sigiliu că o să trag de el să-l rup și pe urmă nu se mai distinge ca lumea.

– L-am notat pe fișe, că i-am deschis o foaie de parcă intră la consultație. Uite aici o pungă și tot ce-i găsești prin buzunare pui aici că poate ne ajută la identificare.

– Bine atunci, lasă-l pe mâna mea!

S-a dus spre capătul sălii și s-a apropiat de ultima masă. Se vedea că sacul era prea mare pentru cel dinăuntru dar s-a gândit că acum nu mai are cum să se supere că nu era o îmbrăcăminte pe comandă și nici nu se făcea cu probă. A tras de sigiliu și l-a rupt exact așa cum promisese făcându-l praf de nu se mai vedea nimic pe el.

A apucat cu grije fermuarul și l-a tras încet. Nu se gândea că poate să deranjeze pe cineva dar știa că dacă strică un fermoar îl pun șefii să plătească tot sacul. Lucra ca de obicei foarte atent și meticulos cu gândul că acum chiar că nu avea cine și de ce să-l grăbească. După ce a deschis sacul nu l-a izbit niciun miros insuportabil pentru că nu avea cum și a putut să privească atent înăuntru. În primul rând a văzut că era vorba de un bărbat pentru că nimeni nu-i spusese până atunci cu cine are de a face, destul de simplu îmbrăcat și total nepotrivit cu vremea de afară.

La gât avea un fular care ținea strâns un fel de guler de la un așa zis pardesiu, cam de primăvară după gustul lui. A dat sacul cu totul la o parte pentru că în final trebuia să-l pună pe masa cu rotile și să-l ducă la spălat a început să tragă de fular să-l scoată. În timp ce trăgea de el i s-a părut că se agață în ceva și a băgat mâna pe sub el, ușurel, să vadă în ce se ținea. Pe pipăite a dat de un fel de lăntișor de metal și acolo unde acesta se încheia se agățase și fularul. Tot din pipăială și-a dat seama că pe lanțul respectiv este agățat ceva. A forțat puțin și a simțit că materialul din fular cedează și se rupe. Lumina era destul de bună ca să-și de seama că a rămas în mână cu un inel care era petrecut chiar prin lanțul de metal.

Sigur că în viața lui întâlnise tot felul de situații care mai de care mai ciudate și trăise tot felul de momente și de multe ori fusese silit să ia hotărâri dictate mai puțin de conștiință și mai mult de burtă, așa că încercă să-și amintească ceea ce îi spusese șeful și acum totul era clar. Oricât se străduia își reamintea același lucru foarte limpede, șeful îi spusese să adune tot ce găsește *prin buzunarele* omului în punga pe care o avea cu el și o pusese în dreapta lui. De aici se deduce imediat că ceea ce nu se găsea prin buzunare nu trebuia pus în pungă deci nu trebuia predat șefului, deci era un fel de bonus pentru corectitudinea lui.

Procesul cu conștiința a fost foarte scurt și după ce a desfăcut cu grije lăntișorul de pe gâtul bărbatului, pentru ca nu cumva să-l uite în buzunarul pelerinei din plastic pe care o îmbrăcase și l-a pus direct la gât și l-a ascuns pe sub pulovăr. Din acel moment era al lui. În clipa în care lăntișorul i-a atins pielea a avut un fel de senzație ușoară de curentare, dar a pus totul pe faptul că lanțul era rece și gâtul lui încă destul de cald.

Se și gândea că imediat ce iese se duce la un bijutier și-l vinde și cu ce câștigă o să-i facă o surpriză prințesei lui. A

trecut și la faza cu căutatul prin buzunare, dar erau toate absolut goale, de parcă omul nu ar fi umblat pe nicăieri, nici cu autobuzul, nici prin magazine și nu a găsit nimic din care să se poată deduce vreo identitate. Într-un buzunar a găsit o batistă care părea destul de curată.

La o primă privire părea o persoană trecută de cinzeci de ani, cu părul complet negru, cu mâinile destul de îngrijite care nu aparțineau în niciun caz unei persoane din clasa muncitoare ci mai degrabă unui gospodar. Barba continuase să-i crească așa cum se întâmplă cu toți cei care pleacă din această lume și uită să-și anunțe și barba de lucrul ăsta.

Ceea ce i s-a părut totuși ciudat era textura pielii care avea o nuanță de un străveziu aproape transparent și care părea a nu fi în concordanță cu vârsta bărbatului ci mult mai tânără. „Probabil că era o persoană care se îngrijea mai mult de fața lui” se gândi el și acum este relaxat că nu mai are nicio problemă. Nu era el în măsură să emită judecăți de valoare privind gradul în care se întrețineau cei pe care trebuia să-i spele. Nu-și dădea seama oricum dacă mirosea sau nu a ceva, așa că și-a văzut liniștit de treabă mai departe.

De acum totul era rutină. Dezbrăcat, pus pe masă, spălat cu furtunul, uscat cu aer cald și echipat cu un fel de cămașă de noapte ca cele utilizate prin spitale. I-a mai atras atenția o singură problemă și anume că pe piept chiar între sâni avea aplicat ca un tatuaj un desen din care nu a priceput mare lucru dar l-a făcut să se gândească și la vaporul pe care și-l făcuse el, în armată, pe brațul stâng. „Câte prostii nu face omul la tinerețe!” El chiar dorise un vapor mai mare dar după ce au început înțepăturile s-a răzgândit și la lăsat mai mic că nu mai putea suporta durerea. Practic rămăsese cam cu juma' de vapor terminat brusc cu o provă. Parcă simțea și acum durerea înțepăturilor.

Imediat ce și-a terminat treaba i-a spus șefului și acesta i-a întins câteva hârtii de mărunțiș și l-a lăsat să plece. Nu s-a mirat de loc că un om al străzii nu avea nimic prin buzunare. Pentru că nu i-a mai spus nimeni că mai are vreo treabă a ieșit în aerul rece al dimineții.

Știa el unde era un bijutier cu care era amic și la care mai apelase de mai multe ori mai mult pentru amanetat decât pentru vânzare și s-a îndreptat direct spre el. Vremea nu se îmbunătățise de loc și vântul bătea în continuare spulberând zăpada de-a lungul drumului de parcă i-ar fi indicat pe unde să meargă. A avut noroc că prietenul era singur, fără clienți și de cum l-a văzut a venit spre el, cu mâna întinsă și l-a salutat.

– Ce mă bucur că mai treci și tu pe aici, să nu-mi spui că ești cu treabă și că te grăbești că vreau să mai stăm și noi la o vorbă.

– De grăbit, nu mă grăbesc dar chiar sunt cu treabă, zise Prințul în timp ce-și scotea din sân inelul agățat de lanț și i-l arăta bijutierului. Aș vrea să te uiți la ăsta și să-mi spui cât valorează.

– Ia să vedem ce ai aici! Spuse bijutierul și puse mâna pe inel. Dar nu poți să-l scoți să pot să mă uit la el mai bine? Niciodată nu obișnuia să-și întrebe clienții de unde aveau obiectele pe care le aduceau și de aceea era considerat un om de mare încredere.

– Îmi pare rău dar cred că s-a blocat sistemul de închidere că nu pot să-l mai scot de la gât, da uită-te așa la el și zi-mi cât face?

Bijutierul a pus mâna pe inel, l-a atins ca un specialist, și-a scos și lupa și l-a privit un moment cu atenție iar apoi s-a strâmbat aproape insesizabil.

– Parcă e din tablă! Se miră el, este mult mai ușor decât pare, probabil că este complet gol pe dinăuntru, zise și se uită la inel. Nici n-am mai văzut model din asta! Parcă e făcut din trei inele, lipite unul de altul dar care par întrerupte în mai multe locuri, chiar în șase locuri și mai sunt apoi tăiate dar nu toate odată în câteva locuri. E tare ciudat! Pare din metal dar nu e nici aur nici argint, o fi vreun aliaj cu aluminiu. După părerea mea poți să-l păstrezi că nu face mare lucru și eu nu pot să-ți dau nimic pe el, nu cred că găsesc clienți pentru așa ceva. Seamănă mai mult cu o verighetă cu toate că nu știu ce femeia ar purta ceva atât de simplu și fără piatră prețioasă. Dacă vrei pot să-ți cumpăr lanțul?

– Păcat, zise Prințul profund dezamăgit, că eu credeam că mă fac om cu el, dar nici nu-mi vine să-l arunc că mie îmi place, e foarte frumos. Cred că atunci am să-l păstrez cu lanț cu tot, a zis și l-a pus la loc între haine, că eu nu am avut niciodată nicio bijuterie și dacă mă întrabă fata mea, Prințesa, o să-i spun că mi l-ai dat tu amintire și că d'aia nu pot să îl dau ei, sper că nu ai nimic împotriva, ea mai are destule chestii de atârnat la gât.

– Cum să am ceva împotriva, n-am nimic, numai să nu-i spui cumva că mi-ai dat bani pe el că orice femeie își dă seama ce bijuterii nu au valoare.

– Fi liniștit, nu află nimic mai mult de la mine.

Au mai stat de au băut o cafea împreună și pentru că magazinul trebuia închis pentru masa de prânz s-au despărțit și Prințul a luat-o pe jos spre casă.

La un moment dat a avut o senzație ciudată pe care a pus-o pe seama oboselii. O clipă, a simțit că nu acela este drumul spre casă, dar s-a uitat în jurul lui și după ce a recunoscut și casele, pe lângă care trecea, copacii și chiar câinii după stradă s-a liniștit și a mers mai departe.

Nu mai avea mult de mers și avea timp să se gândească, din nou, la viața lui de care se alesese praful. Avea aproape 30 de ani, fără o slujbă ca lumea, fără nevastă și copii locuind într-o casă pentru care abia avea cu ce să-i plătească apa și lumina iar de mâncăruri sofisticate sau concedii în străinătate nici nu putea fi vorba. Își ducea traiul de pe o zi pe alta fără să știe nimic din ceea ce îi oferea viitorul, dar după cum mergeau lucrurile se pare că nu-i oferea nimic în plus. Nu putea spune că are multe pe cap pentru că singurul lucru care îl interesa era să aibă ce mânca și cu ce să-și plătească datoriile. Prințesa lui se descurca singură iar el habar nu avea de ceea ce face ea. Ba era acasă, ba nu era, nu-i dădea niciun fel de socoteală despre cum își petrece timpul iar bănuielile lui nu se puteau adevăra pentru că niciodată nu a stat pe urmele ei sau să mergă cu ea și cu alți prieteni în oraș că nu aveau cu ce.

El n-a avut niciodată un costum elegant sau niște haine cu care să poată merge undeva sau să se întâlnească cu cineva și nici nu ar fi avut de ce. Primise odată un costum de pomana, aproape nou, care stătea și acum în dulap. Nu mergea la interviuri că nu știa ce sunt alea și la ce i-ar folosi și umbla toată ziua pe la morgă sau pe la magazinele din oraș și mai găsea câte ceva de făcut. Datorită calității lui de a nu avea miros era omul ideal pentru cele mai mizerabile treburi de la defundat haznale și până la curățarea conductelor de canalizare pline de zoaie.

Orice treabă din care puteau ieși câțiva bănuți era ideală. Avea în permanență la el un fel de combinezon din cauciuc cu care se putea băga peste tot fără să se umple de gunoaie și pe care l-a final îl spăla, pur și simplu cu dușul..

De felul lui era un băiat amabil și liniștit cu toate că viața l-a încercat din plin și cu școala a terminat de multă vreme, atunci când a considerat că îi este suficientă.

Nu mai mâncase nimic de ieri de la prânz și acum se gândea că ajungând acasă o să aibă ce pune pe masă. Trebuia, ca în drum să treacă pe la un magazin și să-și cumpere singur ceva de mâncare pentru că nimeni nu-l aștepta pe el cu masa deoarece niciodată nu se știa când va veni acasă.

A ajuns la magazinul din apropierea casei și văzând că este deschis a intrat. De regulă își cumpăra o bucată de pâine și una de salam și era foarte satisfăcut dar de cum a intrat a simțit că ar vrea altceva. Probabil, s-a gândit el, că m-am săturat de atâta pâine și mai poftesc și alte chestii. Rămăsese cu ochii pe o bucată de șuncă, minunat feliată, cu irizații de grasime fine și a cărei culoare i se reflecta în irișii pofticioși. A citit prețul și s-a liniștit imediat. Probabil că trebuia să spele un cartier întreg ca să-și poată permite o mâncare ca lumea. A cumpărat, ca de obicei, o pâine și o bucată de salam din cel mai ieftin și a ieșit totuși mulțumit că nu a plecat cu mâna goală. Deja viața i se părea mai plină de farmec și a grăbit pasul spre casă. Oricum nu vedea vreo posibilitate de a mai primi ceva de lucru până diseară.

Ajuns acasă a văzut că nu e nimeni, ca de obicei și după ce a scos cheia ascunsă într-un ornament de pe hol a intrat înăuntru și iar a avut senzația aceea ciudată că este în alt loc.

„Cred că trebuie să mă odihnesc puțin că încep să am halucinații de oboseală” s-a gândit el și după ce și-a pus combinezonul de cauciuc la uscat pe terasă, a mâncat două felii de salam cu pâine și s-a întins pe singura canapea pe care o avea în sufragerie și care stătea mereu desfăcută, că nu prea avea cine și de ce s-o strângă. Nu se ducea în dormitor că se presupunea că este foarte murdar și nesterilizat pentru a se urca în pat. Din acest motiv, de cele mai multe ori rămânea pe canapeaua lui preferată din camera de zi.

Pe masă au rămas împachetate celelalte felii de salam și pâinea în pungă pentru că întotdeauna avea grije să-i lase și ei ceva de mâncare.

– Unde ai fost până acum omule? Se auzi din ușă cum striga „lumina ochilor” lui. Așa era întotdeauna, ea pleca și tot ea făcea gălăgie iar el se obișnuise atât de mult cu această situație încât nici măcar nu s-a întors spre ea și dormea în continuare cu fața la perete.

– Tu auzi? Cu tine vorbesc, unde umblii? Ți-am spus să faci și tu curat pe aici dar parcă vorbesc cu pereții!

Ar fi vrut el s-o întrebe, la schimb, ce a gătit ea, dar s-a lăsat păgubaș și doar s-a întors în pat, cu fața la ea și a privit-o.

– Da ce ești bolnav de nu te miști de acolo?

– Vezi că ți-am lăsat niște salam cu pâine pe masă la bucătărie!

– Păi da, eu vorbesc de treabă și domnu îmi vorbește de salam cu pâine! Eu alerg toată ziua ca să ne fie bine și tu nu faci niciodată nimic! Dar niciodată!

Prințul era sătul de toate aceste discuții zilnice și dacă de obicei îi răspundea cum îi venea la gură astăzi stătea ca lemnul și se uita la ea nemișcat. Se mira și el de el! Ea fiind obișnuită ca el să sară din pat sau de unde era și s-o facă în toate felurile stătea ca în blocstarturi gata s-o ștergă, în orice direcție, dacă va fi cazul. Știa de la mama ei că într-o familie câștigă întotdeauna cel care țipă mai mult și mai tare și asta văzuse toată copilăria ei. Până acum își găsisese numai parteneri pe măsură care țipau și ei de se răscolea tot cartierul și chiar Prințul nu era de lepădat, așa că azi era foarte contrariată de atitudinea lui.

– Mă, ești cumva bolnav? îl întrebă și se apropie să se uite mai bine, că parcă ești cam palid.

– Stai liniștită că mă simt foarte bine, m-am așezat și eu puțin că eram cam obosit, o să mă ocup imediat și de curățenie.

– „E clar că e bolnav, se gândii Prințesa, că nu l-am văzut niciodată atât de calm, cred că trebuie să stau cu ochii pe el să nu facă vreo prostie”.

Chiar și el se mira de modul lui de comportare. „De unde naiba avea el dorința de a face curat și de ce vorbea așa frumos cu ea și n-o făcea în toate felurile exact așa cum se și aștepta? Probabil că mi-a sărit vreo doagă că într-o zi bună până acum aş fi făcu pilaf din ea” Totul era deja confuz în mintea lui și nu-i venea să creadă, în final, că el este cel care s-a sculat, a luat găleata și feșteleul și a început să facă curățenie prin casă în timp ce ea mânca salam cu o felie de pâine.

Se pare că nu-i ajunsese câtă curățenie făcuse pe la morgă și culmea era că, pe măsură ce făcea mai curat se simțea mai bine dar nu-și putea explica de ce! El care abia se mișca atunci când era vorba de făcut corvezi prin casă acum era de neoprit. Prințesa nu l-a băgat în seamă de prima dată dar după mai mult timp, văzându-l că tot mai mătură și șterge praful a rămas cu gura căscată și cu ochii pironiți pe el. Niciodată nu fusese așa de harnic și chiar dacă mai făcuse curat rămânea încă atâta de făcut după el.

Începe transformarea.

Măi băiatule, tu ești sigur că ești bine? îl întrebă ea într-un moment de pauză, privindu-l de parcă acum îl vedea pentru prima dată, nu vrei să te odihnești puțin, ziceai că ești obosit ?

– Întotdeauna trebuie să fiu un exemplu și cei care mă privesc trebuie să aibă ce învăța de la mine! Zis el uimit de tonul vocii lui și amabilitatea răspunsului.

– Ce bați câmpii acolo, ce exemplu, te-ai prostit, vrei să fi un exemplu pentru mine, ești dus cu pluta? Mai bine du-te și culcă-te la loc decât să spui atâtea prostii!

Așa se ducea pe apa sâmbetei o ceartă de toată frumusețea pentru care fuseseră create toate condițiile necesare. Se alesese praful de seara lor!

O clipă a rămas și el perplex. „E posibil ca fata asta să aibă dreptate, uite cum am ajuns să vorbesc cu ea ! Probabil că din cauza frigului am ajuns să fiu și harnic și bleg”

Până târziu în noapte nu s-a oprit din treabă și a spălat și curățat tot ce a întâlnit în cale apoi s-a întins pe canapea și s-a culcat. În acel moment ea dormea de mult, în dormitor și pe fața ei încă mai rămăsese uimirea de a-l fi văzut muncind cu atâta talent și bunăvoință.

Dimineață el s-a trezit dintr-o dată și parcă era alt om nu avea nicio urmă de oboseală, s-a îmbrăcat și a plecat la plimbare prin orașul înghețat. A trecut pe la morgă dar aici nu l-a băgat nimeni în seamă și nu îl aștepta niciun client așa că s-

a dus din nou la prietenul lui bijutierul să vadă ce mai face. Acesta era tot singur că pe frigul ăsta nu prea ieșea lumea din casă și mai ales la cumpărat de bijuterii.

– Ce bine că ai venit că nu am cu cine să schimb și eu o vorbă, da ție nu ți-e frig că parcă nu esti prea gros îmbrăcat, să-ți fac o cafeluță.

– De ce să mă plâng dacă nu mi-e frig, nici eu nu știu ce am pățit dar mă simt foarte bine. Dacă vrei poți să-mi faci și o cafea, mulțumesc!

– Mă bucur pentru tine că anul ăsta parcă ți s-au înecat corăbiile așa de cătrănit ai umblat.

– Așa este, dar probabil că s-a întâmplat ceva și m-am mai întremat, dar sincer să fiu nu știu cauza, dar întrădevăr acum mă simt ciudat de bine.

– Ia zi ce-ai mai făcut zilele astea că ieri nu am prea avut timp să stăm de vorbă.

– Mai nimic, așa cum ști mai lucrez pe la morgă, pe la magazine și pe unde mai apuc că acum e foarte greu să-ți găsești ceva de lucru stabil.

– Asta cam așa e. Mai ții tu minte ce planuri ne făceam noi de viitor, cum mai colindam noi lumea în gând și pe hartă și ce mulțumiți eram atunci când mai puneam o călătorie la punct.

– Da, dar din păcate, nu am plecat niciodată din orașul ăsta și nici nu știu dacă o vom face vreodată.

– Eu nu văd nicio posibilitate să mă mut cu afacerea mea de aici, că barem acum mă cunoaște lumea și mai vine la mine, dar dacă plec, până ajung iar cunoscut mor de foame.

– Ieri, zise Prințul, așa, fără nicio legătură, am avut de spălat un client și am văzut pe pieptul lui un semn tatuat care eu cred că s-ar putea să reprezinte ceva dar nu îmi dau seama ce. Pare o ciudățenie, pot să ți-l desenez dacă vrei?

– Încearcă dacă îl mai ți minte, uite aici o bucată de hârtie și un creion.

Prințul nu prea avea talent la desen dar ceea ce văzuse i se imprimase atât de mult în minte încât îi era imposibil să uite ceva. A luat foaia de hârtie și a desenat pe ea un cerc. Apoi a desenat un S ondulat dintr-o parte în alta în interiorul cercului dar pe dos, adică așa cum ar fi văzut în oglindă. În fiecare buclă a S-ului a pus câte un mic cerculeț. Litera S împărțea cercul în două virgule mari dintre care una părea plină și alta goală. Sub acest semn a desenat șase benzi orizontale din care primele cinci de sus în jos le-a întrerupt la jumătate.

– Uite cam cum arăta, zis el întorcând foaia spre celălalt.

– Țsta sigur nu e tatuaj că am văzut destule la viața mea și sunt mult mai înflorate, dar nici nu știu ce ar putea fi. Cercul ăsta parcă l-am mai văzut undeva cu toate că nu sunt sigur, dar semnul de dedesubt îmi este total necunoscut și nu înțeleg ce vrea să fie.

Bineînțeles că Prințul nu i-a spus nimic despre faptul că lanțul și inelul aparțineau aceluiaș om care avea și semnul.

– Lasă, nu-ți mai bate capul, nu cred că are vreo importanță. Ți las ție desenul ăsta că poate îți vine vreo idee.

– Așa sunt unii oameni, trăiesc cum trăiesc și după ce mor lasă în urma lor tot felul de mistere cu care să ne batem noi capul. Totuși cred că semnele tale nu reprezintă ceva de rău ci sunt doar așa niște semne. Poate dacă te duci prin cartierul chinezesc să le arăți și lor ai putea să vezi ce zic că ei sunt mai pricepuți la semne din astea.

– Oricum îți mulțumesc că ți-ai pierdut timpul cu mine și acum o să plec că mai am de alergat.

– Da' ce vorbă-i asta că mi-am pierdut timpul, mi-a făcut plăcere și oricând ai drum pe aici vino să mai vorbim.

– Așa o să fac, zise Prințul și ieși în stradă.

Vântul bătea și împrăștia zăpada dezvelind sub ea o crustă de gheață pe care era bine să calci cu mare grijă.

Era foarte mulțumit că trecuse pe la prietenul lui mai ales că acesta îi spusese că arată foarte bine și nu mai are fața aia de om leșinat și speriat de luna trecută. Și el simțea că se petrecuse ceva și se schimbase ceva dar nu putea să-și dea seama ce anume. Oricum se simțea mult mai bine și parcă și mintea lui era mai limpede și nu mai vedea totul în negru. Ceea ce părea totuși să-l îngrijoreze puțin era pielea lui care parcă se mai albise și care îl făcea să pară palid și puțin bolnav în totală contradicție cu felul în care se simțea în realitate.

Mergea acum plin de viață spre casă unde sigur că avea să fie iar certat și nici nu mai conta motivul. Pentru el o ceartă îi dovedea că nu locuiește singur și că totuși își împarte viața cu cineva. Pentru o clipă iar a avut senzația aceea stranie de ieri că nu merge pe drumul cel bun și că nu în partea aceea este casa lui. A trecut peste acest moment și a mers mai departe dar pe măsură ce se apropia de casă acest sentiment creștea și părea că nu-i dă pace. Nu mai pricepea nimic, mergea spre casa lui și parcă nu mergea bine și totuși mergea mai de parte. Nici nu avea de ales că nu cunoștea un alt loc în care s-ar putea duce și poate totul ar avea o explicație dacă ar vrea să plece undeva în lume, dar așa ceva era exclus.

Cu aceste gânduri în minte s-a apropiat de casă și a intrat înăuntru închizând încet ușa în urma lui. Probabil că broasca ușii era în directă legătură cu gura Prințesei că imediat se auzii:

- Umbli de azi dimineață și eu stau singură și-mi bat capul cu toate problemele casei!
- Nu ești tu capul familiei scumpa mea.
- Îți dau eu o scumpa mea de nu te vezi, așa să vorbești cu alea de la cărciumă nu cu mine!
- Dar cu tine cum să vorbesc, dacă nu te superi matale de întrebare?
- Auzi, cică „dacă nu te superi matale” da ce eu sunt matale a ta! Mie să-mi termini cu prostiile astea și să-ți revii odată că mă înnebunești cu felul ăsta de a vorbi!
- Zău dacă înțeleg ce te deranjează!
- Cum adică ce mă deranjează, păi așa se vorbește cu o doamnă, ce mă faci pe mine capul familiei, care familie, tu ești bolând, noi nu suntem nici însurați, cum să fim noi o familie?
- Să nu-mi zici acum că vrei să-ți cad în genunchi și să te cer de nevastă după ce stăm de atâția ani împreună și niciodată n-am deschis subiectul ăsta.
- Ce naiba să fac eu cu tine, că nu ești bun de nimic, eu alerg toată ziua prin oraș și tu te plimbi pe străzi și mai umbli și cu morții ăia!
- Lasă-i în pace că nu ți-au făcut nimic și să nu zici că ți-ar place mai mult să stai cu tine acasă!
- Nu știu cine te-a stricat așa, că până acum veneai, beai de te rupeai, te îmbătai ca orice bărbat normal și te culcai iar acum parcă te-ai prostit și nu mai ești tu!
- Eu cred că oamenii au dreptul la o *perfecționare continuă și nu au nevoie de plafonare.*
- Dacă ai fi beat aș zice să vorbești așa cu mine dar treaz mi se pare chiar o neobrăzare, tu nu te auzi cum vorbești, ce-i aia

„perfectățiune” sau cum ai zis, tu nu vezi că ți-ai pierdut mințile!

– Ideea este că toată lumea trebuie să *învețe din greșelile proprii și să se autodepășească.*

– Mai lasă-mă cu prostiile tale că nici tu nu înțelegi ce vorbești, mai du-te și plimbă-te și după ce îți revii să te întorci acasă!

– Așa voi face Prințesa mea, ți-ai mâncat salamul de ieri sau ai mai lăsat ceva?

– Poți să-ți mănânci tot salamul că eu nu am nevoie de el și să te duci cu el cu tot la plimbare că te-ai prostit de-a binelea!

– Prea bine doamnă, zise Prințul și după ce a băgat în buzunar ultimele bucățele de salam și de pâine a ieșit pe ușă și a plecat pe jos să-și limpezească mințile.

„Are și ea dreptate se gândea el mergând, ce naiba mi-a venit să vorbesc așa cu ea! E fată bună și nu trebuia să o supăr în halul ăla.... *Dar pe de altă parte perfecționarea omului este foarte necesară și mai ales utilă chiar și în viața de familie....* Uite ce gânduri îmi vin, parcă sunt blestemat, de unde și până unde am ajuns eu, care practic sunt un amărât, să folosesc cuvinte pe care nu le-am folosit niciodată?....*Trebuie să ne folosim la maxim inteligența și toate resursele de gândire....* E clar că sunt bolnav, dar poate că o noapte bună de somn îmi va aduce liniștea....

Acest oraș nu mai este pe măsura viselor și posibilităților mele... Bine că nu mă aude cineva cum gândesc că m-ar duce direct la balamuc. E clar că trebuie să mă culc Iar atunci când mă voi scula voi fi alt om și perspectiva mea asupra vieții va fi complet schimbată.. Eu nici măcar nu vreau să fiu alt om ci vreau să mă păstrez mereu același.*Omul este destinat unui drum care merge continuu spre perfecțiune....* Acum nici măcar nu pricep ceea ce îmi

trece prin cap, m-aș duce la un doctor dar costă prea mult pentru buzunarul meu și mă gândesc că dacă ceea ce îmi vine prin minte nu-mi face rău la stomac sau în alte părți o să mă obișnuiesc și n-o să spun la nimeni și atunci nu se va observa că m-am prostit de tot.

Am înțeles că totul este să-mi țin gura și viața mea va reveni la normal...*În curând voi părăsi acest oraș micuț și mă voi duce la casa mea ...*Asta cu casa mea chiar că m-a dat gata, păi unde este casa mea mai mult decât aici.”

Simțea cum frigul îl pătrunde pe la picioare și îi îngheață gleznele. S-a aplecat să-și mai ridice ciorapii și a văzut, cu uimire că pantalonii îi intraseră la apă și acum erau mai scurți. „Probabil că din cauza asta îmi este și așa de frig la picioare! Ce înseamnă materialul prost, cum l-am udat puțin prin zăpadă a și intrat la apă, probabil că ieri când am spălat cu furtunul să mă fi udat pe pantaloni și abia acum am văzut că mi s-au scurtat.” Și-a lăsat pantalonii mai pe șolduri ca să ajungă să-l acopere și pe glezne și a plecat mai departe. Avea acum senzația că îl strâng și pantofii dar nu erau noi așa că nu le-a mai dat nicio importanță.

În timp ce mergea a ajuns în dreptul clădirii bibliotecii publice. Nu intrase niciodată acolo și nici nu avea de ce că nu era un pasionat cititor de cărți și ceea ce citea el din când în când erau ziarele vechi pe care le mai aduna de prin coșurile de gunoi așa că niciodată nu era la zi cu evenimentele. Biblioteca era deschisă și după ce s-a uitat puțin la afișele de pe pereți s-a hotărât să intre în hol să se încălzească puțin.

– Bună ziua, a auzit de cum a intrat, doriți să împrumutați o carte sau mergeți la sala de lectură? L-a întrebat o domnișorică ce stătea la un birou chiar la intrare.

„Dacă împrumut, se gândi el probabil că v-a trebui să o iau și să plec iar afară în frig, dar dacă mă duc la sală o să stau la căldură”

– Mă duc la sală.

– Atunci mergeți drept înainte și acolo găsiți tot ce vă trebuie.

„Ce să-mi trebuiască că eu vreau să mă încălzesc puțin și apoi să plec mai departe”

– Bună ziua, l-a luat în primire o altă domnișoară, amplasată chiar la intrarea în sală, aveți fișă la noi?

– N-am nimic la dumneavoastră, pentru ce îmi trebuie fișă?

– În cazul în care vă place foarte mult o carte și doriți să o luați acasă noi trebuie să o trecem pe fișa dumneavoastră.

– Nu va fi cazul că nu voi lua nicio carte acasă o să stau puțin să mă uit prin rafturile astea și apoi o să plec.

Se și gândea el ce față ar fi făcut prințesa lui dacă îl vedea că intră în casă cu un teanc de cărți la subțioară și se pune pe citit și nu pe sforăit.

– Atunci vă las să vă alegeți ce doriți, dacă aveți nevoie de vreo îndrumare mă găsiți chiar aici.

– Mulțumesc, a zis el și s-a îndreptat spre primul raft care i-a ieșit în cale.

A început să se uite la cotoarele cărților, lucru absolut inedit pentru el și pe care nu-l mai făcuse niciodată. N-a mai stat mult pe gânduri și a ales o carte mai micuță și cu ea în mână s-a dus și s-a așezat la o masă. În sală era cald și lume puțină iar fiecare era cu nasul în cartea lui. Și-a scos căciula, fularul, haina și s-a așezat la locul lui și a deschis cartea. Era un roman de dragoste și nici măcar nu s-a uitat la titlu. A început să citească tacticos cu gândul că imediat ce se va

încălzii v-a pleca spre casă. Trei ore nu s-a mișcat nici de pe scaun și nici nu a ridicat privirea din carte. După aceea a închis cartea și s-a gândit: „*Cam slabuță, puținele personaje nu erau caracterizate de autor prin acțiunile lor și nici nu-și relevau propria personalitate*”, Imediat ce i-a trecut prin cap acest gând s-a și speriat. „Cum de pot să am eu astfel de idei și să folosesc chiar și în gând un astfel de limbaj” „*După ce că n-am citit o carte, de la cap la coadă, în viața mea, acum când am făcut-o m-am exprimat și asupra conținutului ei din punct de vedere literal*” „Ce bine ar fi dacă aș putea să-mi opresc gândurile și să nu mai folosesc un astfel de limbaj. Culmea este că eu înțeleg perfect modul meu de exprimare dar probabil că multă lume se va speria dacă mă va auzi”

„*Și acum, chiar așa, ce mi-a venit să vorbesc despre cartea asta, am citit-o și gata, nu m-a impresionat deloc autorul și nici contextul ambiental nu a fost extraordinar iar între personaje părea inițial că există o stare ireconciliabilă! Cred că pe ziua de azi am fost suficient de elocvent și concis!*” S-a ridicat de la masă, ușor speriat, s-a îmbrăcat la loc și după ce a pus cartea pe raft a ieșit din clădire. Fata de la biroul din sala de lectură s-a mai uitat la el din când în când și era uimită de modul rapid în care dădea paginile. Puțini cititori versați puteau citii atât de repede. Inițial a crezut că doar răsfoiește cartea, dar urmărindu-i mișcarea ochilor a sesizat că nu scăpa niciun rând.

Afară se întunecase și noaptea începea să-și impună drepturile. Perioada asta din an era cea mai neplăcută mai ales dacă era și frig și întuneric. Noroc că pe străzi funcționa iluminatul public.

A ajuns acasă și nu a mai dat nicio importanță sentimentului care îi tot venea și din care rezulta că nu merge

pe drumul cel bun. A ajuns, a intrat și a fost preluat de la trecerea pragului:

– Pe unde ai fost băiete și de unde ai tu alte ghetе ?

– Dar n-am de loc alte ghetе!

– Mă, tu crezi că eu sunt proastă și nu-mi dau seama dacă cineva umblă pe tocuri mai înalte sau nu! Nu vezi că ai ajuns să fi cu aproape un cap peste mine!

– Eu cred că tu te-ai tasat și ai început cu creierul, că eu n-am alte ghetе dar *văd că este evident și fără drept de tăgadă* că diferența de înălțime dintre noi a crescut, dar nu e din cauza mea, probabil că ți-ai pus papuci fără toc.

– Tu ai orbul găinilor de nu vezi că eu sunt în pantofii mei obișnuiți și nu am papuci în picioare.

– Bine, zise el și s-a trântit pe un scaun, după ce și-a agățat hainele la cuiер, las-o baltă că nu am niciun chef să mă cert cu tine acum pentru tot felul de prostii. E târziu și vreau să mă culc.

– Eu rămân la părerea mea că ai luat-o razna și sper să te văd că-ți revii cât mai repede, îi spuse ea în timp ce el se îmbrăca pentru culcare.

„Dacă i-aș spune că am fost și la bibliotecă cred că ar chema imediat salvarea” se gândi el în ultimul moment înainte să adoarmă.

Surpriza din oglindă.

În următoarea dimineață se sculă mai bine dispus decât de obicei. Prințesa plecase la treburile ei fără să-și mai ia rămas bun pentru că oricum el era acoperit până peste cap cu plapuma. Se întinse cât a putut mai bine și se ridică pe marginea patului căutându-și papucii cu piciorul pe jos, pe pardoseală. I-a găsit și i-a agățat cu degetele trăgându-i mai aproape. A băgat picioarele în ei și a constatat că picioarele lui s-au umflat și că nu-i mai încăpeau bine în papuci. S-a aplecat și s-a uitat la ele dar nu i se păreau de loc umflate. Văd, se gândi el că toate mi-au rămas mici, de parcă aş avea cinci ani și sunt în creștere. S-a ridicat în picioare și și-a dat seama că și pijamaua a intrat la apă și era cu câteva degete mai scurtă. Nu prea avea timp de studiat treburile astea așa că s-a dus la oglindă să se bărbierească pentru că de felul lui era un băiat îngrijit și curat.

În primul moment când s-a uitat în oglindă și-a dat seama că nu-și mai vede ochii și fruntea și s-a lăsat puțin mai în jos zicând în sinea lui: „Iar a coborât fata asta oglinda, când e pe tocuri o trage în sus și când e desculță o trage mai jos” A încercat s-o ridice la locul ei de sus și și-a dat seama că era ridicată la maxim și iar s-a lăsat mai jos de genunchi cu privirea în oglindă.

A rămas nemișcat cu săpunul de ras într-o mână și pământul în cealaltă privindu-se cu cea mai mare uimire. Ceea ce vedea nu se putea să existe! Parcă era el și nu era el! Din oglindă îl privea un bărbat aproape frumos, care semăna

destul de mult cu el doar că avea fața mult mai albă, trăsăturile mult mai fine și ochii albaștrii deschiși cu irisul aproape negru. Părul i se ondula în bucle largi și căpița pe care o purtase toată viața lui dispăruse.

– Așa ceva nu este posibil! Spuse el cu voce tare și se ciupi de față să se trezească. Eu nu pot să arăt așa de bine! Bine că nu m-a observat prințesa!

S-a dat uluit un pas înapoi și încă unul și s-a dus pe hol, tot cu săpunul și cu pământul în mâini și s-a uitat în oglinda mare, moștenită de la mama lui și care de obicei îl cuprindea cu totul. Acum capul lui era aproape afară din cadru! La gâtul lui se vedea atârnat lanțul cu inel de care nu se mai despărțea.

– Băi frate, am crescut și sunt și mai frumos! Mi-a pus Dumnezeu mâna în cap. Chiar că sunt mai înalt! Și ce piele am, ce să mai spun de ochi, că așa privire n-am avut niciodată, unde sunt ochii mei de baltă?

A mai rămas așa o vreme mirându-se și el de ce vedea și foarte încântat s-a pus pe bărbierit. Așa a constatat că barba lui țepoasă și tare fusese schimbată cu una moale și chiar plăcută la bărbierit. S-a ras în două minute fără probleme. Acum așa aranjat arăta cu mult mai bine, era chiar un bărbat frumos!

S-a dus la un dulap și a căutat costumul vechi, pe care îl primise de pomană, pentru că și-a dat seama că nu mai avea nimic pe măsură. L-a scos și a fost încântat să constate că era în stare bună și s-a îmbrăcat cât a putut de elegant. Odată cu costumul primise și cămașe și maieu de corp și tot ce mai trebuia pentru o pomană completă. Avea o senzație stranie că nu mai poate umbla ca un cerșetor și că din acest moment viața lui se va schimba.

„Cred că aş putea să-mi caut şi o slujbă nouă, cu moaca asta Numai să mă obişnuiesc cu ea!”

Se duse iar la oglindă, se aplecă să încapă în cadrul ei şi se studie cu atenţie. Arăta perfect! Nu mai înceta să se mire! Tot printre pomenile primite a căutat şi o pereche de încălţări şi a găsit una de ghete care i s-a potrivit perfect. A ieşit până afară, în faţa uşii să vadă cam care este temperatura şi cu toate că era foarte ger nu i s-a părut de loc nepotrivit să iasă fără căciulă. Părul blond, ondulat i se revărsa pe umeri şi avea aerul unui tânăr viking. Foarte mulţumit de toate aceste constatări a încuiat uşa, a pus cheia după ornament şi a păşit pe trotuar.

Imediat a observat altă ciudăţenie! Lumea se uita după el şi în special femeile care treceau pe aproape îl cam sorbeau din ochi. Nu era de loc învăţat să fie băgat în seamă, dar de această dată parcă era în altă piele şi orice urmă de jenă îi dispăruse din priviri. Mergea drept plin de viaţă, cu fruntea sus privind în jos spre cei pe care îi întâlnea. Până acum foarte rar a avut el ocazia să privească pe cineva de sus pentru că majoritatea bărbaţilor şi femeilor cunoscute erau cât el sau chiar mai înalte şi el umbla mai mult adus de spate.

Pe moment îl încerca un sentiment ciudat pe care nu-l mai avusese niciodată, acela de a fi devenit altă persoană. Sau şi mai ciudat era că avea impresia că el fusese până în acele momente închis în corpul altei persoane şi acum revenise la lumină şi la viaţă.

A trecut prin faţa clădirii în care era morga şi nici măcar nu a mai băgat-o în seamă. Paznicul era în faţa uşii de intrare şi a rămas un moment cu ochii fixaţi pe el după care şi-a trecut cu mâna peste faţă ca şi cum dorea să alunge o vedenie şi l-a salutat cu toată deferenţa şi politeţea pe care o mai avea la acea oră matinală. Din sensul opus venea direct

spre el șeful sălii de morgă căruia el nu i-a acordat niciun fel de atenție, trecând pe lângă el ca pe lângă un stâlp, dar acesta în schimb a rămas cu ochii holbați și privirea fixă uitându-se la el și mergând și împiedicându-se în propriile picioare.

– Mă tu l-ai văzut pe ăla? Îl întrebă el pe paznicul care asistase la toată scena, în primul moment am crezut că-i Prințul dar imediat mi-am dat seama că este un domn deosebit de distins. Nicio legătură cu piticania aia de om!

– Să nu mă zăpăcești că și eu am crezut la fel, cum venea așa de la distanță, după mers, dar când s-a apropiat mi-am dat și eu seama că era cu totul altcineva. Ce chestie, să credem amândoi același lucru.

– Viața îți poate juca multe feste, prietene! Hai la treabă!

– La mine e cam gata treaba! Zise paznicul.

– Ai și ieșit din tură?

– Da, cam de zece minute.

– Bine atunci, du-te acasă și apropo, dacă îl vezi pe Prinț, să-i spui că are o mulțime de treabă de făcut aici.

– O să fiu atent și dacă nu-l întâlnesc pot să trec pe la el că drumul meu trece chiar pe strada lui.

– Bine, salut!

– Salut!

Paznicul mergea și se tot gândea... „Cum am putut eu să-l confund pe domnul acela distins, care a trecut, cu amărâtul de Prinț, care abia își târăște picioarele când umblă, probabil că din cauza orei care coincide cu cea la care vine el la morgă.”

Se gândea că-i spusese șefului de sală că trece pe la el pe acasă dar de fapt nu avea niciun chef să-l vadă și nici să vorbească cu unul care spăla morții. A trecut chiar prin fața casei lui și nici nu s-a uitat spre ea de parcă nu dorea să se

molipsească de vreo boală „bine măcar că are unde să stea și nu este nevoit să umble pe drumuri și să înghețe pe sub poduri, că dacă pățește și ăsta ceva, pe el chiar nu mai are cine-l spăla”

În acele momente Prințul mergea pe străzi fără nicio țintă. Trecuse mult de când se sculase dar nu simțea nici urmă de foame și avea senzația că nici nu dorește să mănânce ceva. Se obișnuia greu cu noua sa stare mai ales fizică și nu-i venea să creadă că el este cel care merge pe stradă și tot el este cel la care lumea se uită cu mare admirație. Era din ce în ce mai convins și parcă și simțea acest lucru că se trezește treptat dintr-un vis urât în care se făcea că este un fel de cerșetor spălător de trupuri lipsite de viață. Recunoștea cu greu drumul pe care se plimba deși mai fusese pe aici de nenumărate ori.

Tot mergând a văzut un magazin de bijuterii și ceva l-a făcut să simtă că ar trebui să intre și el acolo ca să vadă ultimele noutăți. A văzut că era deschis și a împins ușa stârnind clopoțelul de la intrare. Înăuntru nu era foarte multă lumină și în semiobscurul magazinului a zărit un om care era după vitrina plină cu aur și care, aruncându-i doar o privire, i-a spus de cum a intrat:

– Bine că ai venit că nu mai aveam cu cine schimba și eu o vorbă, după care a ridicat privirea și a privit direct persoana care ajunsese sub lumina lămpii centrale. O! Mă scuzați ! V-am confundat cu un bun prieten care mai trece pe la mine și mă mir cum am putut s-o fac că el este și mai scund și cam ponosit ca înfățișare. Cu ce vă pot fi de folos, stimat domn?

– Nici eu nu știu de ce am intrat aici, dar am simțit nevoia să mai văd un lucru frumos și să schimb o vorbă cu cineva mai educat.

– Este o mare plăcere și onoare pentru mine să vă stau la dispoziție și sper ca prietenul meu să nu vină tocmai acum să ne strice plăcerea întâlnirii.

– Dar cum ar putea să ne deranjeze chiar dacă va veni aici?

– Nu prea poate că este un băiat tare potolit și de aceea suntem și prieteni numai că el e cam simpluț și nu prea e scos în lume.

– Asta nu-i un păcat!

– Bineînțeles că nu, dar vreau să zic că nu am avea prea multe de vorbit cu el, mai vine aici doar dacă are vreun interes, cum a făcut acum câteva zile.

– Dar ce interes așa mare putea el să aibă dacă nu este bogat și nu-și poate permite să-și cumpere bijuterii?

– Tocmai că nu poate cumpăra dar poate vinde! Mi-a arătat un inel foarte ciudat dar care nu avea nicio valoare că nu era nici din aur și nici din argint:

– Și de ce era atât de ciudat?

– Era un model pe care nu l-am mai văzut că parcă era format din trei inele împărțit în șase părți și apoi fiecare parte tăiată altfel dar numai pe unul sau două din ele. Oricum nu avea nici piatră și nu am putut să îl cumpăr.

În acel moment, printr-o străfulgerare a memoriei, Prințul și-a dat seama că de fapt era în magazin la prietenul lui bijutierul și că avea atârnat la gât lanțul cu inelul despre care i se vorbea. Chiar a pus mâna la piept și a pipăit inelul. Pentru o singură secundă a fost din nou Prințul, dar imediat și-a revenit la stadiul actual și a uitat complet de el. A revenit la discuție.

– Probabil că inelul acela avea o semnificație cu toate că eu nu cred că putea însemna ceva de unul singur.

– Eu nu mă pricep la așa ceva, adică la semnificații, eu știu că o bijuterie îmi place sau nu îmi place și gata. Acum cred că

aveți dreptate că el mi-a vorbit și de un tatuaj pe care l-a descoperit pe corpul unui decedat și eu cred că inelul era tot de la aceeași persoană, dar nu-mi permit niciodată să întreb clienții de unde provin bijuteriile cu care vin la vânzare.

– Ce fel de tatuaj?

– Ceva foarte simplu care poate fi desenat și de un copil de clasa doua. Am păstrat desenul aici, uite cum arăta.

Bijutierul a scos foaia albă pe care era făcut desenul și i-a arătat-o musafirului. Se vedeau clar cele șase linii orizontale suprapuse unde cea de jos era întreagă iar cele cinci de deasupra întrerupte chiar la mijloc.

Atunci când a văzut reprezentarea semnelui musafirul a tresărit puternic, dar s-a stăpânit pentru a nu fi observat și s-a dat puțin înapoi din lumina lămpii pentru a nu i se vedea schimbarea la față.

„Înțeleptul TAO nu a ajuns și pe aceste meleaguri și cred că nimeni de aici nu înțelege această hexagramă în care se vede cum tunetul și pământul au produs REVENIREA prin RENĂȘTERE dezvoltând cheia!”

Bijutierul, cu ochii la desen, nu a observat de loc reacția musafirului său și a continuat să-și facă prezentarea de parcă ar fi avut ceva de vânzare care trebuia învelit în cât mai multe vorbe meșteșugite.

– Cred că l-a desenat exact, dar nu știu ce poate însemna.

– Cine știe ce semnificație o avea, dacă are vreuna. Dar dacă aș vrea să văd și eu inelul prietenului cum ar trebui să fac?

– Nu-i nicio problemă, dacă vă interesează, vă pot scrie adresa lui pe dosul foii, că nu este foarte departe de aici și dacă îl găsiți acasă puteți discuta direct cu el. Pentru că sunteți o persoană atât de distinsă, am plăcerea să vă ofer acest inel bărbătesc și astfel sunt sigur că mă veți mai vizita.

Prințul a luat în mână inelul, s-a uitat la el și a spus: *are o lucrătură splendidă barocă și cred că și vechimea lui spune același lucru, a fost purtat ultima dată de un bărbat care a murit într-un duel și apoi a fost moștenit de fata lui, care a avut un băiat și de la acesta, din urmă, provine inelul. Chiar dacă nu este extrem de valoros, totuși vă mulțumesc foarte mult pentru acest dar.*

Bijutierul a rămas efectiv uluit și nemișcat cu ochii la cel din fața lui. Așa ceva nu mai auzise. Niciodată nu a mai întâlnit o persoană care să știe atâtea lucruri despre o bijuterie din magazinul lui. Avea impresia că îi fusese prezentată o podoabă de familie chiar de către proprietarul ei. Cu vocea plină de uimire și respect, a îndrăznit să întrebe:

– Nu vreau să vă supăr, stimate domn dar totuși m-ați putea lămuri și pe mine, de unde aveți atâtea informații despre acest inel?

– Am senzația destul de certă că l-am cunoscut pe proprietarul lui și chiar am fost prieteni buni.

– Adică îl știți pe băiatul care mi-a adus inelul?

– Nu, nu despre băiat vorbeam ci despre bunicul lui, cel care a murit în duel. Știți cum erau vremurile atunci, tinerii se duelau pentru orice fleac.

Bijutierul nu mai avea cuvinte. „Băiatul care i-a adus inelul avea peste 60 de ani, mama lui probabil că era mai mare decât el cu circa 25 de ani, iar tatăl ei probabil că avea și el cu circa 25 de ani mai mult decât fata lui, deși pe vremuri bărbații se căsătoreau mult mai târziu, deci au trecut cel puțin o sută de ani de când cel care a purtat inelul a murit și cu toate acestea cel care stătea în fața lui nu numai că îl cunoștea dar au fost și prieteni atât de buni încât își amintea și ce inele purta. Deja era prea mult pentru aceea zi!”

– Acum, dacă nu vă este cu supărare, trebuie să închid și să mă duc acasă la masă că sunt așteptat de soția mea cu masa caldă.

– Este perfect, n-am mai avut de mult o conversație atât de interesantă cu cineva și pe frigul ăsta nu cred că mă deranjează să stau la masă cu persoane agreabile. Să mergem ca soția dumitale să nu ne aștepte.

Rămas puțin perplex dar și încântat de modul în care clientul lui se auto invitase bijutierul spuse:

– Îmi pare rău că nu am putut să o anunț că avem un așa distins musafir la masă și probabil că va trebui să mai prepare ceva de mâncare chiar pe loc.

– Nu este nicio problemă pentru că eu nu mă grăbesc și chiar nu mai aveam niciun program în această după amiază și doar plăcerea de a fi împreună mă face să vă însoțesc.

– Atunci să mergem, zise și se îndreptă spre ușă, deschizându-o larg și făcându-i loc să treacă musafirului.

Au închis bine ușa și au luat-o pe stradă în jos spre casa bijutierului. Nu stătea foarte departe ci aproape de capătul străzii. Vântul bătea viscolind zăpada și formând pe trotuar dune mici de zăpadă pe care cei doi le împrăștiu trecând peste ele. Aerul era totuși foarte rece și intra imediat pe sub haine. Prințul părea că nici nu se sinchisește de gerul zilei și mergea calm lăsând ca viscolul să-i bată în față. Formau împreună o pereche tare ciudată în care se vedea un bărbat impunător cu un mers maiestuos și un negustor care parcă alerga pe lângă el.

Au ajuns la destinație și bijutierul a deschis ușa și l-a invitat să intre în hol și să aștepte puțin să o anunțe și pe soția lui.

Casa era destul de curățică și aranjată cu gust, fără să fie încărcată cu mobilă veche sau lămpi de acum zeci de ani.

Prințul s-a dezbrăcat de paltonul pe care îl purtase și l-a pus în cuier rămânând în costum. Arăta minunat înalt, cu părul blond lăsat pe umeri și cu ochii albaștrii privind parcă peste timp. Din camera de alături se auzea cum soția își boscorodea bărbatul că venea cu tot felul de idivizi în casă fără s-o anunțe.

Într-un târziu totuși ușa s-a deschis și soția bijutierului a intrat și s-a apropiat, lăsând șorțul cu care era încinsă pe un scaun din drumul ei și ridicând ochii spre bărbatul aflat acum în plină lumină a rămas, pentru un moment, mută de uimire. Soțul ei îi spusese că au un musafir și ea credea că este unul din prietenii cunoscuți cu care obișnuiau să mai ia masa și să facă lungi conversații, după aceea, la o cafeluță, dar în fața ei era un înger, o minunăție de bărbat cum nu-i fusese dat niciodată să vadă în viața ei. Se uita în sus la el și nu-i venea să creadă că așa ceva poate exista chiar în casa ei. Privirea lui părea că o arde și numai în clipa în care i-a zâmbit și-a revenit și și-a luat în primire îndatoririle de gazdă.

– Mă bucur mult să vă cunosc, spuse ea oftând ca o mare relaxare, gata să leșine de emoție, îmi pare rău că soțul meu nu v-a invitat mai de mult pe la noi. Vă rog să poftiți în salon să stăm împreună la masă. I-a întins mâna și el a răspuns la gestul ei dar în clipa în care cele două mâni s-au atins ea a avut senzația că un val de căldură trece din mâna lui în a ei, cu toate că se aștepta să strângă o mână înghețată de gerul de afară.

Au intrat în camera următoare pe care ea o numise salon și acolo era masa pusă deja pentru trei persoane și s-au așezat în jurul ei. Soția bijutierului nu era de loc o femeie simplă, cu aere de gospodină, ci părea o doamnă elegantă și

distinsă. Se vedea că în tinerețe frânsese multe inimi și încă mai putea s-o facă. Avea o privire liniștită dar plină de viață care era în puternic contrast cu hainele ei de casă ce păreau mai mult obișnuite. Acum era stăpână pe situație și mișcările ei erau de o eleganță desăvârșită. Aveai senzația că face parte din altă lume și nimerise cu totul întâmplător cu ei la masă.

Ea și soțul ei s-au așezat pe locurile lor în capul mesei iar musafirul a fost poftit să ia loc pe una din laturi. Bijutierul a reapărut și el îmbrăcat cu o vestă cu ceas de buzunar și a luat loc. Imediat ea a adus pe masă un castron cu supă cerându-și din nou scuze pentru că nu a pregătit ceva mai deosebit.

Prințul a avut o senzație ciudată și un gând care îi spunea că el nu poate mânca nimic din ceea ce era pe masă. Atunci și-a dat seama că de ore întregi de când a plecat de dimineață prin oraș nu a mâncat nimic și nici nu simțea nevoia să mănânce ceva. A luat lingura de pe masă și după ce a umplut-o cu supă a îndreptat-o spre gură dar i-a fost imposibil să o înghită. Ceva îi spunea, în sinea lui, că nu are niciun sens să guste măcar din supa aceea. Cu mult calm a pus supa la loc în farfurie și lingura alături și sub privirile uimite ale gazdei a spus:

- Mă scuzați, dar cred că nu îmi este foame de loc.
- Probabil că nu mâncați supă de obicei dar la noi este ceva foarte obișnuit mai ales iarna pe frig, sau poate că nu vă place mirosul sau altceva, a spus gazda scuzându-se.
- Nu, nici vorbă, totul este în regulă dar pur și simplu nu pot mânca nimic în acest moment. Vă rog să mă scuzați dacă sunt nepoliticos!
- Aici nu-i vorba de politețe pentru că este evident că sunteți un gentleman desăvârșit, dar poate că ve-ți gusta puțin din friptura de porc pe care am preparat-o după o rețetă a mamei mele.

– Nu vreau să vă mai deranjați pentru mine că nu voi putea mânca nimic astă seară, voi sta la masă cu dumneavoastră și după aceea voi pleca să mai rezolv și alte probleme.

– Nu-i nicio supărare dar ne pare rău că nu puteți gusta nimic din tot ce am gătit azi.

– Nu trebuie să vă faceți niciun fel de probleme, pentru mine e ceva obișnuit să mănânc foarte puțin, important este să ne simțim bine împreună.

În primele momente cele două gazde au fost puțin stânjenite de tot ceea ce se petrecea dar și-au revenit repede și foamea i-a făcut să trecă peste aceste clipe.

Prințul era complet confuz. Nu reușea să înțeleagă ce se întâmplă. Nici cum a ajuns să se invite în casa acestor oameni, nici cum se face că nu poate mânca nimic și mai ales ce ar urma să se mai întâmple. Ținea minte totuși că a mai stat la masă și că a mâncat tot felul de mâncăruri dar îi era imposibil să-și aducă aminte dacă avea vreun fel preferat sau ce a mâncat cu o zi mai devreme. În acest moment i se părea imposibil să bage în gură bucăți de animale moarte, preparate în orice fel, sau orice altceva ce se numea hrană. Nu înțelegea de loc ce se petrece dar avea vaga senzație că nu va mai mânca nimic niciodată și că nici nu va avea ceea ce alții numesc foame.

A stat liniștit și le-a respectat masa fără să scoată o vorbă. Din când în când mai surprindea privirea femeii care se furișa spre el pentru o clipă și apoi cobora iar în farfurie. Încerca să evalueze situația și parcă pe creier îi apăreau fleșuri de gânduri și imagini din alte părți dar nu reușea de loc să le pună cap la cap sau să le dea vreo interpretare. A hotărât să se lase purtat de evenimente pentru că, se gândea el, totul trebuie să aibă un rost. Pentru câteva clipe a parcurs cu gândul toate

momentele întâlnirii cu bijutierul, discuția lor și drumul până aici.

Se gândea că totuși va trebui să plece și singurul loc în care se putea duce să înopteze era în casa celui care găsisese lăntșorul și inelul de la gâtul lui. Era sigur că el avea o legătură cu acea casă, dar nu înțelegea în ce fel.

Gazdele au terminat și ele masa și i-au propus să ia loc pe fotolii înainte de a pleca să mai schimbe câteva vorbe. S-au așezat și iar a refuzat să guste coniacul pe care gazda l-a adus pe o tavă de cristal.

– Locuiți în oraș? L-a întrebat soția bijutierului.

– Da, a răspuns el, cu gândul că dacă va mai fi nevoit să treacă pe la ei să nu le trezească suspiciuni.

– Nu v-am mai văzut pe aici sau poate că stați în partea cealaltă!

– Stau și acolo și aici! A răspuns el pentru a nu părea un ciudat care vine din „partea cealaltă” tocmai în partea asta.

– Înțeleg că aveți mai multe proprietăți?

– Da, zise el, am foarte multe proprietăți și nici nu reușesc să le vizitez pe toate atât de des cât aș vrea. Nici el nu a înțeles de ce a dat acest răspuns dar a avut senzația certă că acesta era răspunsul corect. Era evident că în aceste clipe nu știa prea bine cine este și despre ce vorbește. Trecutul imediat începea să-i dispară din memorie și nimic altceva nu-i lua încă locul.

– Vă mulțumesc mult pentru găzduire, ați fost deosebit de amabili și acum vă rog să-mi permiteți să plec.

– Ne pare rău că nu mai puteți să stați dar acum am înțeles că sunteți o persoană foarte ocupată și nu ne permitem să vă mai reținem. Oricând vă face plăcere și aveți drum prin zona noastră vă rugăm să vă considerați musafirul nostru, i-a spus femeia privindu-l cu greu în albastru pur al ochilor.

– Suneți niște persoane cu totul aparte și dacă voi mai avea posibilitatea am să profit de invitația dumneavoastră fără îndoială.

S-au ridicat cu toții de pe fotolii și după ce s-a îmbrăcat Prințul a ieșit în fulguiala de pe stradă. Simțea clar în ceafă privirile celor doi care încă nu se dumiriseră cu cine au avut de a face. Reținuse exact adresa pe care bijutierul o scrisese pe foaia de hârtie dar nicio secundă nu și-a amintit că este chiar adresa casei sale.

Musafirul confundat.

Mergea liniștit pe stradă și se gândea la faptul că înțelege și simte totul dar parcă ceva nu era în regulă. Avea, în unele momente, senzația că în el sunt două persoane cu toate că era evident că el era unul singur. Era bombardat cu imagini din două lumi ce păreau total diferite și totuși nu reușea să le aleagă și să discearnă exact cui aparțin. Se gândea că acum este pe stradă și că merge spre o adresă care nu-i spunea nimic și imediat îi venea simultan în minte că locul spre care merge îi este foarte cunoscut. Trebuia să se lase ghidat de instinct și până acum nu greșise, chiar drumul la bijutier a fost cu adresă precisă. Așa a aflat despre inel și despre tatuaj și parcă o nouă lume i s-a deschis. În același moment i s-a și închis și a revenit la prezent fără să se mai gândească la Hexagrama tatuată.

Era extrem de ciudat că simțea prezentul cu o forță nemaipomenită dar avea doar vagi noțiuni despre trecut și

aproape nimic despre viitor. Parcă era blocat într-un fel de tunel al timpului.

„Acum merg, se gândea el, sunt pe stradă și voi ajunge la adresa de pe foaie”. Nu trebuia deloc să se orienteze deoarece pașii îl duceau singuri spre destinație. Era suficient la orice intersecție să își dorească să ajungă la adresa corectă și pașii lui se îndreptau singuri în acea direcție. Nici măcar nu a mai trebuit să scoată foaia și să se uite pe ea și și-a dat seama că este chiar în fața casei pe care o căuta.

S-a apropiat, a urcat cele trei trepte de la intrare, a ridicat mâna până la ornamentul de pe stâlp a scos de acolo o cheie pe care a băgat-o în broască și după ce a răsucit-o a deschis ușa și a intrat. Era perfect calm și a avut doar o ușoară tresărire când a simțit mirosul din holul de intrare.

Părea foarte cunoscut. A știut unde este comutatorul și a aprins lumina. Pe dreapta era un cuier în care și-a agățat haina și a intrat în prima cameră. Iarăși a aprins lumina fără să se mire că știa locul comutatorului și s-a oprit în mijlocul camerei. I s-a părut o locuință destul de decentă și oarecum îngrijită. Pe șemineu tronau niște fotografii care l-au făcut să facă doi pași spre ele. Din poze îl priveau două persoane, un bărbat care i s-a părut cunoscut, la o primă vedere și o femeie destul de tânără și care părea într-o relație apropiată cu bărbatul.

Pentru o fracțiune de secundă în minte i-au venit cuvintele: „Uite-o pe Prințesa mea!” Dar pentru că erau oricum o prostie le-a alungat imediat. A realizat că se afla în casa unor tineri, chiar dacă nu își dădea prea bine seama ce căuta acolo. În acel moment s-a auzit o cheie în ușa de la intrare și în hol s-au auzit mai multe mișcări. Cineva se scutura de zăpadă, prin glasvand se vedea umbra unei persoane care își punea haina și căciula la cuier.

– Unde ai fost toată ziua? Se auzi din hol, că dacă ar fi să fac o glumă bună, aş zice că numai la morgă nu te-am căutat!

El se întorsese cu faţa spre uşă şi aştepta liniştit în plină lumină. Imaginea lui era a unui bărbat falnic şi frumos. Uşa se deschise şi ea intră, cu privirea în jos, aranjându-şi părul turtit de căciulă.

– Am adus eu de mâncare că în nădejdea ta...şi în acel moment şi-a îndreptat privirea undeva spre pieptul bărbatului din faţa ei unde ea credea că întâlneşte privirea Prinţului! Apoi încet, cu grijă şi-a ridicat ochii mai sus, tot mai sus şi a întâlnit privirea bărbatului care o fixa liniştit. El vedea o femeie tânără şi despre care se putea spune că este chiar frumoasă cu toate că era evident că viaţa nu a prea răsfăţat-o.

Un moment a rămas mută şi imobilă, limba nu o mai asculta, creierul nu o mai ajuta, mâinile erau inutile, doar ochii mai arătau că încă trăieşte. O mie de gânduri i-au venit. Unde-i Prinţul? Cine este acest bărbat? Cel de sus îşi bate joc de ea? Poate că este chiar cel despre care i-a vorbit mătuşa ei că va veni, dar trebuia măcar s-o prevină, să nu cadă leşinată din prima, putea să-i trimită o fotografie cu acest personaj de film! Oricum nu-i promisese nimic, chiar dacă ea insistase să-l cunoască şi îl laudase atât. Frumos era să-i spună că vine şi se ducea şi ea la un coafor. Mătuşa îi spusese că e bine să spună că e vărul ei şi el n-o să se supere, ca să nu credă Prinţul că a ajuns să fie şi ţiitoarea nepoatei.

Şi-a dat seama totuşi că trebuie să zică ceva ca să nu iasă un dezastru din toată întâlnirea ei.

– Mă scuzaţi că sunt atât de neîndemânatică dar v-am confundat cu „colocatarul” meu şi de aceea mi-am permis să fiu atât de familiară, îmi cer scuze, sunteţi vărul?

- Sunt exact ceea ce doriți dumneavoastră scumpă doamnă!
- Domnișoară, domnișoară că nici vorbă de doamnă!
- Atunci, domnișoară verișoară, bine te-am găsit!

„Doamne! E vărul, chiar el este, ce mătușe nebună, să nu-mi spună ea ce fel de om trimite la mine!”

– Vă rog să luați loc, am să pregătesc imediat ceva de mâncare, mai zise ea cu jumătate de gură că oricum nu avea nicio idee cu ce putea să-l servească, cu excepția celor câteva felii de șuncă pe care le adusese.

– În niciun caz nu trebuie să te deranjezi cu masa pentru că vin de la niște foarte buni prieteni și am stat la masă cu ei.

– Atunci dumneavoastră stați aici, spuse ea răsufând ușurată, și eu am să mai pun ceva lemne pe foc că a început să se stingă.

A ieșit pe verandă să ia câteva lemne și în sinea ei se gândea că poate Prințul are toată noaptea de lucru la morgă și o să-i lase în pace. Dacă era singură l-ar fi certat că întârzie dar având în vedere noile și minunatele circumstanțe era gata să-i fie recunoscătoare chiar dacă ar fi știut că își pierde timpul și banii în vreo cârciumă.

El se așezase pe fotoliul care îi permitea cea mai bună vizibilitate și o admira cum se mișcă, precis și fără să piardă timpul cu mișcări inutile. A venit cu un braț de lemne pe care l-a pus jos pe grătarul aflat înaintea șemineului și după ce s-a scuturat de eventualele așchii a băgat câteva lemne în foc făcându-l să tresalte viu de parcă și lui îi convenea noua situație.

În timp ce băga lemnele în foc ea se gândea că mătușa ei îi spusese că el va veni cu afaceri în oraș și i-a recomandat să se cazeze la ea așa cum au făcut înaintea lui și alte neamuri.

Bineînțeles că nu era vorba de nicio combinație că el chiar avea de făcut afaceri în oraș.

– Aș vrea să mă scuzați câteva minute să mă schimb de casă că nu obișnuiesc să stau în interior în hainele de stradă. Ea a observat imediat modul familiar de adresare și chiar i-a făcut plăcere dar parcă pe moment nu-și permitea să-i vorbească la fel. Părea că între ei este o distanță foarte mare.

– Te rog să nu te jenezi de loc de mine și să-ți faci programul obișnuit.

– Vin imediat! Zise ea ieșind din încăpere și intrând alături lăsând special ușa întredeschisă.

„Probabil că asta este una din tehnicile ei favorite” își spuse Prințul uitându-se la umbra pe care silueta ei o lăsa pe peretele aflat chiar în raza lui vizuală. „Cred că deja lucrurile au început să se limpezească, iată că acum sunt un văr în vizită la verișoara lui și care probabil că urmează să mă bucur de toate atențiile ei. Să sperăm că cel cu care este în fotografii este plecat din oraș sau are foarte multă treabă” Deși nu-i surâdea de loc o întâlnire cu colegul domnișoarei. „O fi și el coleg cum sunt eu văr!” Pentru moment avusese senzația că tipul din fotografie este o persoană foarte cunoscută dar și-a alungat imediat din minte acest gând.

Pe perete se vedea, din umbre, cum domnișoara se dezbracă și se îmbracă tot atât de lent și fără grabă de parcă s-ar pregăti de culcare nu de o seară plină de conversație.

Într-un târziu și-a făcut apariția și dacă asta era îmbrăcămintea ei de casă atunci la un spectacol nu se știe cu ce s-ar mai fi putut îmbrăca!

Ea de fapt nu a intrat în încăpere ci și-a făcut apariția cu privirea fixă în ochii lui unde, plină de satisfacție că

instinctul ei de femeie, a citit și cules o scurtă străfulgerare de admirație.

„Pentru moment este suficient” s-a gândit ea și apoi a zis:

– Sper că nu am întârziat prea mult și s-a așezat în cel mai apropiat fotoliu adică și spre el și spre foc, că de ce să nu recunoaștem, nu se dichisise foarte călduros.

– Nu-i nicio problemă, nu am niciun fel de grabă!

– O să vă fac, mai târziu patul în camera de oaspeți, s-a grăbit ea să-i spună ca el să înțeleagă că este de acord să stea la ea și nu este nicio problemă să-l găzduiască.

– Mulțumesc foarte mult pentru amabilitate și sper să nu deranjez prea mult.

– A, nu! nici vorbă! Pentru mine este o plăcere. Îmi pare rău că nu am fost acasă atunci când ați venit, dar înțeleg că mătușa mea v-a spus unde este cheia și mă bucur că ați putut intra că asta nu e vreme de stat în stradă.

„Deci între mine și fata asta mai este și o mătușă care deține mai multe informații și probabil că tot ea i-a spus că sunt vărul ei pe care încă nu a avut plăcerea să-l cunoască. Începem să ne construim o idee despre acest prezent, extrem de ciudat.”

– Am înțeles, spuse fata, că ați umblat mult prin alte țări și de aceea nu ne-am cunoscut, nici nu știu cum să vă spun pe nume!

– Poți să-mi spui cum vrei, răspunse el puțin surprins, pentru că habar nu avea cum ar putea să-l cheme.

– Chiar așa? Nu cred că este politicos să mă adresez unei persoane pe care abia am cunoscut-o așa cum îmi vine, probabil că aveți un mod preferat de adresare și vă place ca lumea să vă strige cu acel nume. Sunt persoane care au multe

ranguri și nume și preferă să fie numiți mai pe scurt, mai ales atunci când este vorba de rude.

Micul discurs al fetei i-a dat imediat posibilitatea să-și formuleze un răspuns.

– Atunci, poți să-mi spui simplu „Maestre” chiar dacă mai am și alte nume, zise el și se minună imediat de cuvântul rostit. Parcă îi fusese dictat de cineva mai presus de puterile lui. Culmea era că i se părea extrem de familiar și avea senzația că îl aude deja în urechi strigat pe mai multe voci.

– Prea bine, Maestre, îmi cer iertare că nu am întrebat dacă doriți cumva să pregătesc baia, zise fata cu toate că mirosul pe care îl primea din parte lui era al unui corp perfect curat.

– Nu este cazul, momentan, mulțumesc foarte mult, poate mai târziu.

– Cred că puteam să mă gândesc și singură la asta, că de abia ați intrat în casă, sper că nu v-am deranjat cu propunerea mea?

– O femeie atât de frumoasă nu mă poate deranja indiferent ce ar face!

– Sunteți mai mult decât amabil se vede că aveți o educație aleasă.

– Sincer să fiu sunt și eu puțin surprins de viteza cu care se întâmplă lucrurile, dar mă simt foarte bine și vreau să consideri asta ca un compliment.

– Mă simt flatată de atâtea vorbe frumoase și mi-aș dori să știu dragă Maestre, cu ce te ocupi și ce vânt te aduce pe la noi?

– Este destul de greu să-ți spun acum cu ce mă ocup pentru că ceea ce fac eu este foarte divers și nu pot spune că am o ocupație anume, adică, din câte știu eu niciodată nu am avut un serviciu așa cum au majoritatea oamenilor și foarte multe lucruri le-am făcut umblând prin diverse locuri.

– Ca un fel de comis voiajor, care umblă și vinde diverse lucruri.

– Dacă vrei poți să te gândești și așa, pentru că toți avem de cumpărat și de vândut mereu câte ceva, cum ar fi fericirea oamenilor.

– Chiar crezi, dragă Maestre că fericirea poate fi o marfă pentru cineva?

– Din câte știu eu toată lumea dorește să aibă numai fericire și atunci nu văd de ce nu ar exista cineva care să facă și comerț cu acest produs.

– Ar fi prea simplu să fie așa. Cum ar fi pentru mine să mă scol de dimineață și să constat că nu sunt prea veselă și atunci mă duc vis-a-vis la magazin și-mi cumpăr o sută de grame de fericire și am rezolvat pe ziua de azi.

– Nu cred că poate fi, totuși așa de simplu, chiar dacă s-ar vinde fericirea ar avea un preț extraordinar de mare și nu ar putea fi cumpărată decât de foarte puțini oameni.

– Adică de cei cu mulți bani și care oricum sunt fericiți!

– Nu-i obligatoriu să ai bani și să fi fericit, eu cred că fericirea este mai mult o stare interioară decât una care depinde de exterior. Poți fi fericit și dacă trăiești singur într-o peșteră. Ar dori să o cumpere doar cei care nu știu că o au în ei în suficientă măsură.

– Asta nu prea înțeleg.

– Fericirea este mai mult lipsa tristeții decât mulțimea banilor. Adică dacă nu ești trist poți fi fericit mai mult decât dacă ești bogat.

– Eu cred că sunt mai simplă în gândire și pe mine mă face fericită acum o masă bună, a companie plăcută, niște haine elegante, o muzică frumoasă.

– Ai dreptate dar astea sunt toate din exterior și trebuie să aștepți ca să le obții în timp ce fericirea interioară depinde

numai de tine și de nimic altceva. Fericirea ta personală nu depinde de nimeni altcineva și de nimic.

– Nu prea cred că este posibil așa ceva!

– Încearcă și ai să vezi!

– Cum adică să încerc, ce ar trebui să fac?

– Relaxează-te, stai rezemată în fotoliu, închide ochii și gândește-te la ceva minunat care a fost sau care ar putea fi.

– Vrei să fac asta chiar acum?, nu prea cred că sunt pregătită.

– Nimeni nu e pregătit să fie fericit și de aceea toată lumea aleargă toată viața după ea cu teama că ar putea-o întâlni și nu ar ști cum să se comporte. Nicio persoană nu se oprește ca fericirea să o ajungă din urmă și să înțeleagă că dacă fugi mai încet după bunuri dar gândești mai mult poți fi mai fericit.

– Bine, uite că închid ochii și mă relaxez dar nu-mi dau seama la ce aş putea să mă gândesc, că nu prea am momente fericite din trecut.

– Atunci imaginează-ți ceva minunat în viitor.

Se uită la ea cum și-a potrivit coatele pe marginea fotoliului, cum s-a lăsat pe spate și a închis ochii. Chiar arăta admirabil lăsându-se admirată în acest fel. Nu se observa decât cum pieptul ei generos se ridica și cobora ritmic în respirație. Timpul trecea și el încă nu-și dădea seama de ce provocase această discuție și de ce o mai și pusese să facă exerciții de imaginație ce păreau inutile.

În timp ce stătea cu ochii spre ea un fel de ceață a început să-i acopere și un vâl negru s-a lăsat peste ei. Deodată parcă ceva a explodat în capul lui, mii de scântei au început să joace un joc al focului și din ce în ce, printre flăcări, o anumită imagine a început să i se dezvăluie. Era imposibil să mai țină ochii deschiși și a fost nevoit să-i închidă. Acum totul era și mai clar. Imaginea care i-a apărut brusc parcă era pe ecran lat

la un mare cinematograf. Chiar în acel moment a avut senzația că dinspre fotoliul ei s-a auzit un fel de oftat întretăiat ca și cum cineva ar zice: Ei! Dar ce-i asta! Ce minune!

Se făcea că era pe o pajiște undeva departe, într-o zonă însorită și în jurul lui alergau doi cai pur sânge, unul alb și altul negru și parcă executau un fel de ritual depărtându-se și apropiindu-se unul de altul. Erau cei mai frumoși cai pe care credea că îi văzuse vreodată. Aveau o măreție în mersul lor și parcă aveai impresia că execută ceva bine învățat și îndelung exersat. Dansul lor impunea respect și sugera putere și iubire. Din moment în moment se opreau și gâturile lor zvelte se atingeau iar coamele li se împreunau și se despărteau după cum bătea vântul. Aveai senzația că se privesc și fac dragoste din priviri.

Tot pe pajiște, chiar lângă el, în picioare, se afla noua lui verișoară cu părul fluturat de adierea de vânt care îl mângâia, îmbrăcată într-o frumoasă rochiță, scurtă, crem, mulată pe bust pe care vântul o mai ridica cu prudență prin toanele sale exact cât să se întrezărească pulpele frumos bronzate. Amândoi erau plini de soare și de zâmbet și parcă nimic nu le putea umbri clipele minunate. El a luat-o de după talie iar ea și-a rezemat capul de pieptul lui și au început să meargă ușor prin iarba de pe pajiște alungând lăcustele și greierii care le ațineau calea. Pentru el zona părea foarte cunoscută și chiar se gândea că nu ar fi avut cum să ajungă vreodată acolo. Parcă fiecare copac și fiecare fir de iarbă făceau parte din ființa și din viața lui.

Au mers așa împreună și s-au așezat pe o bancă din lemn, unde el a îmbrățișat-o și au rămas uniți. Cu capul pe pieptul lui, în ochii ei strălucea tot soarele care tocmai apunea și se vedeau înmugurind lacrimi de bucurie. Aceasta era fericirea lor și nimic nu ar fi putut s-o tulbure. Nu trebuia să o

întrebe nimic pentru că privirea ei revărsa atâta fericire încât îl umplea și pe el. Părea că veșnicia s-a așternut peste viața lor. Respirațiile lor se contopiseră și se sincronizaseră la unison. Era evident că se comportau ca doi iubiți pe care nimeni nu-i mai putea despărți.

Nimeni nu le măsura timpul. După multă vreme s-au ridicat și ținându-se de mână au plecat de lângă bancă și au început să coboare spre vale. Fără să li se spună nimic cei doi cai au început să meargă încet în urma lor. Totul sugera o scenă ruptă din povești în care cei doi cu părul în vânt, urmați de cai coborau prin iarba înaltă spre un loc știut numai de ei. Mai jos, în vale, începea să se întrezărească o clădire impunătoare cu aliură de castel, înconjurată de un parc imens, din care se vedea doar începutul.

La un moment dat, în viața reală, viscolul a trântit un oblon afară și totul a dispărut topindu-se instantaneu. Amândoi au tresărit și au deschis ochii deodată, ai ei erau deja plini de lacrimi. A mai stat un moment pe fotoliu și chiar dacă era cu ochii deschiși parcă încă mai privea spre ceva. Apusul soarelui încă mai strălucea în ei. Rămăsese memorat pe retina lor. Într-un târziu s-a îndreptat de spate, și-a luat mâinile de pe brațele fotoliului, le-a împreunat și a mai rămas puțin liniștită. Apoi a spus:

– Nu știu ce a fost asta, dar cred că este pentru prima dată când mă simt fericită, parcă totul a fost aievea și chiar și eu eram adevărată. Niciodată nu am mai trăit așa ceva. Cred că am gustat un fruct interzis. Habar n-am ce mi-ai făcut și cum ai făcut asta!

– Înțeleg că ai văzut ceva frumos și care ți-a făcut mare plăcere, se vede și pe chipul tău, poate că îmi spui și mie despre ce a fost vorba.

– Nu cred că pot, pentru că a fost ceva foarte personal și foarte intim, n-aș vrea să-mi spun toate gândurile sau să râdă cineva de ele.

– Măcar dă-mi de înțeles ce ai văzut de te-a tulburat atât.

– O să-ți spun doar că a fost o poveste cu un bărbat și doi cai.

În acel moment el a înțeles că văzuseră amândoi aceleași imagini și au avut amândoi același vis, dacă se putea numi astfel. Nimic nu-l făcea să înțeleagă mai bine ce s-a întâmplat și nici nu ținea minte să mai fi avut vreodată o astfel de senzație. Ceea ce era uluitor pentru el era faptul că locul pe care îl văzuse i se părea foarte familiar și chiar caili îi erau cunoscuți iar numele lor oricum nu putea fi uitate, Negrul și Alba. Toată noutatea consta în faptul că alături de el se aflase această domnișoară care acum îl privea de parcă se cunoșteau de o viață. Probabil că totul se întâmpla așa cum trebuia și nu avea niciun rost să-și facă vreo problemă. Era spectatorul propriei sale vieți.

O liniște adâncă s-a așternut peste ei și niciunul nu dorea să o strice de parcă, fiecare ar fi vrut să se mai continue visul, despre care ea încă nu știa că a fost comun.

Era destul de târziu și pe stradă nu mai era vreo mișcare. Nicio clipă ea nu se gândise că Prințul s-ar putea întoarce. Îl uitase complet.

– O să te rog să mă ierți acum dar cred că este momentul să mă duc și să-ți pregătesc patul, Maestre! Pentru că văd că nu ai niciun bagaj presupun că nu ai nici pijama și am să-ți pun eu una nouă pe pernă pe care o cumpărasem pentru altcineva dar s-a dovedit ai fi prea mare și acum îmi dau seama că de fapt era pentru alta ocazie.

– Îți mulțumesc foarte mult că ești deosebit de amabilă, singurul lucru pe care mi l-aș dori să-l fac acum înainte de culcare ar fi un duș.

– Nu este nicio problemă dar va trebui să mai aștepți pentru că nu am dat drumul la foc să încălzesc apa și o să mai dureze ceva timp.

– Nu te deranja cu apă caldă că eu nu obișnuiesc să folosesc decât apă rece!

– Probabil că îți imaginezi că este totuși un pic călduță, rămasă de dimineață, dar eu vreau să-ți spun că este rece ca gheața că rezervorul nostru de apă este exterior și e doar protejat să nu înghețe.

– E minunat așa, cu cât mai rece cu atât mai bună, spune-mi doar unde este baia. Părea chiar și el uimit de ceea ce spunea dar simțea ca vorbele lui sunt adevărate și era convins de acest lucru.

– Hai să-ți arăt îi spuse ea, extrem de uimită și se ridică din fotoliu.

El o urmă și în timp ce s-a ridicat și-a scos și haina, din mers și a pus-o pe marginea scaunului. Ea s-a îndreptat spre o ușă din spatele fotoliilor și a deschis-o aprinzând și lumina. Înăuntru totul părea în perfectă ordine și era foarte curat.

– Uite aici este, mă duc imediat să-ți aduc un prosop curat și pijama, săpunul este pe etajeră.

El intră în baie și începu să se dezbrace până la brâu când ea se și întorsese cu ceea ce-i adusese.

– Oho! Măicuță mare!

În fața ei se desfășurau mușchii ca din piatră a unui corp de atlet pe care se citeau toate venele și arterele și fiecare fibră părea separată de celelalte. Nu se vedea nicio urmă de

grăsime totul fiind perfect așezat și proporționat. Pielea lui era de culoare albă și când a întins mâna spre prosop pectoralii i-au tresărit și s-au întins cu frumusețe și eleganță. Avea corpul perfect pentru un model da statuie romană. Atunci i-a văzut și pieptul și a putut zări într-o fracțiune de secundă, deasupra pectoralilor un semn ce apărea ca o cicatrice proaspătă, făcut din șase linii orizontale, întrerupte la mijloc. Nu a putut vedea toate detaliile, din cauza unui medalion care atârna de un lanț la gâtul lui, dar imaginea generală i-a rămas imprimată în minte.

– Poate vrei totuși un ceai sau altceva cald? Nu s-a putut ea abține să-l întrebe, când a reușit să vorbească.

– Mulțumesc dar îmi este imposibil să beau ceva în acest moment, te rog să-mi pregătești camera de dormit.

– Sigur, imediat.

A închis cu grijă ușa în urma ei privind prin deschizătura lăsată până în ultima clipă și minunându-se în continuare de ceea ce-i fusese dat să vadă. S-a dus în camera de oaspeți și a început să pregătească patul. În acel moment și-a adus aminte că bărbatul ei nu a mai venit acasă și era destul de târziu. Nu era ceva neobișnuit să mai lipsească câteodată de acasă dar trebuia să aibă grijă ca atunci când va veni să știe ce să-i spună despre vărul trimis de mătușa ei. Chiar dacă va veni în timpul nopții nu era o problemă că ea va fi în dormitorul lor și oaspetele în camera lui și totul va părea foarte firesc. Prințul nu obișnuia să se îmbete vreodată sau să facă scandal în casă așa că nu era nicio primejdie ca musafirul să fie deranjat din somn.

În momentul în care a auzit apa curgând s-a dus încet spre fotoliul pe care musafirul așezase haina și fără să dea dovadă de prea multe scrupule, a început să-l caute prin

buzunare. Toate erau goale cu excepția unuia în care era o hârtie. A luat-o și a desfăcut-o și a crezut că începe să se lămurească. Pe partea pe care se uita era chiar adresa ei scrisă de cineva cu un scris destul de frumos. „Probabil că mătușa i-a dat-o și el a scris-o”, s-a gândit ea, în primul moment și a întors foaia pe partea cealaltă. Asta e! Acolo era desenat cu destulă precizie chiar semnul pe care musafirul îl avea pe piept și acum și-a dat seama că din cele șase linii orizontale doar primele cinci, de sus în jos erau împărțite la jumătate iar cea de jos, a șasea, era întreagă de la un cap la altul. A pus repede la loc foaia de hârtie după ce a împăturit-o așa cum era și s-a dus spre dormitor. A rămas complet surprinsă de lipsa unui portofel sau a unor acte de identitate, dar s-a gândit că probabil le ținea în buzunarul pantalonilor și nu în haină. Probabil că și bagajul era pe undeva prin gară că nu știa pe cine va găsi acasă și a evitat să-l care cu el. A fost foarte mulțumită de logica ei și s-a grăbit să facă patul.

Aici cu experiența unei adevărate gospodine a pus unul din cele mai bune așternuturi pe care le avea și a învelit frumos și perna convinsă că pe aceasta se vor imprima cele mai alese mirosuri de carne bărbătească pe care le-a întâlnit vreodată. După aceea s-a dus la dulap și a scos și un halat pe care Prințul ei nu l-a prea purtat tot din cauză că-i era prea mare. L-a așezat chiar lângă ușa de la baie. Nici nu mai știa de pe unde adunase el hainele astea dar bănuia că atunci când lucrează la morgă mai primește de pomană tot felul de lucruri de la rudele celor decedați și le aduce acasă. Îl văzuse odată chiar cu o pereche de pantofi de damă pe care dacă i s-ar fi potrivit i-ar fi plăcut să-i poarte dar îi erau prea mici. El îi spusese că erau de la o actriță care a murit într-un accident. Rudele ei au adus mai multe perchi de pantofi atunci când a

trebuit s-o scoată de la morgă și una din ele rămăsese pe jos pe sub masă.

Din baie se auzea apa curgând cu putere și sunetele de satisfacție pe care le scotea musafirul ei sub jetul puternic și rece. Nici nu voia să se gândească la ce ar fi însemnat ca o singură picătură de apă înghețată să o atingă pe ceafă.

Atunci când s-a dezbrăcat, în primul moment el nu a observat semnul care îi apăruse pe piept. După ce a ieșit de sub duș și a început să se frece cu prosopul în fața oglinzii, a simțit ca o arsură și când s-a privit a rămas surprins dar parcă imediat a început să i se pară ceva firesc și nu i-a mai acordat atenție ci doar s-a frecat mai ușor cu prosopul. Urma părea de dată recentă dar și în curs de vindecare. Atunci când s-a spălat nu a simțit nevoia să-și scoată de la gât lanțul cu inelul cu toate că a avut senzația că s-a mai micșorat puțin și ar fi fost și mai greu de scos pe cap. Până atunci nu și-a dat seama cum se mai desface și nici nu a mai insistat să-l scoată. Parcă îl avea la gât dintotdeauna.

După dușul făcut cu apă complet rece se simțea ca din altă lume și parcă radia în jurul lui o energie nefiresc de mare. Nu a acordat nicio atenție frumuseții pe care o arăta corpul lui, ce părea perfect, de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume să fie așa. S-a îmbrăcat cu pijamaua și a ieșit din baie găsind imediat halatul pe care și l-a pus peste pijama strângându-i cordonul. Primise și niște papuci moi în care se simțea perfect. În primul moment a crezut că gazda lui se culcase deja și că lăsase lumina aprinsă la camera lui dar când a intrat a văzut-o aplecată peste pat și nu a putut să nu-i admire corpul și mai ales sânii pe care ea și expunea cu generozitate. A remarcat că deja se îmbrăcase într-o pijama ușor vaporosă atât cât să ațâțe și spiritele latente ale unui taur.

Oricum el era pregătit de culcare și orice altceva ar fi însemnat un consum nejustificat de energie.

– Ți-am pus și apă pe noptieră îi spuse ea cu cea mai drăgălașe voce privindu-l ca pe un Făt Frumos .

– Mulțumesc foarte mult și vreau să-ți spun că nu știu la ce oră mă voi scula de dimineață.

– Nu-i nicio problemă, chiar dacă te scoli mai târziu și eu sunt plecată o să-ți las pe masă micul dejun.

– În niciun caz să nu-mi lași ceva de mâncare că nu simt nevoia să mănânc nimic dimineața, ești prea amabilă!

– Pentru mine nu-i niciun deranj și o fac cu mare plăcere.

Pentru că el stătea în picioare lângă pat și nu dădea niciun semn că ar vrea să se întindă, ca ea să vină și să-l acopere și să-i ureze noapte bună s-a văzut nevoită să se îndrepte spre ușă.

– Noapte bună, atunci și mai vorbim mâine.

– Noapte bună, zise și el și începu să-și desfacă cordonul de la halat.

Ea a ieșit încet și a închis ușa fără zgomot iar el s-a întins pe pat fără să se învelească cu nimic și în scurt timp a închis ochii.

Inițial a avut impresia că a adormit dar încet, încet, și-a dat seama că, cu toate că se simțea din ce în ce mai bine și mai relaxat creierul lui păstra o stare de veghe ciudată. Pe măsură ce timpul trecea el se simțea din ce în ce mai odihnit și din ce în ce mai treaz. Pentru câteva clipe a avut impresia că vede niște stăfulgerări de lumină dar erau absolut neclare. Apoi totul s-a făcut de un negru absolut și în mijlocul acestui neant părea că strălucește un singur punct luminos.

Era foarte calm și asista plin de curiozitate la ceea ce ar fi urmat să se petreacă. Pe undeva avea sentimentul că ceva se întâmplă și că acel ceva este foarte important pentru el. Punctul de lumină a început să se mărească și să prindă formă. Puțin câte puțin imaginile se deslușeau și se măreau. Deja vedea foarte clar o margine de deal pe care parcă toată primăvara își revărsase florile și mai în spate o altă coamă de deal plină de arbori ce păreau a fi foarte bătrâni. Nu se vedea nicio ființă cuvântătoare sau necuvântătoare, cerul era senin, soarele strălucea și o liniște adâncă părea că stăpânește locul.

Avea o puternică senzație că acest loc îi este cunoscut și că de el este legată toată viața lui. Simțea că fiecare fir de iarbă și fiecare creangă de copac îi sunt familiare. Era perfect conștient că în această clipă se afla într-o casă străină, proaspăt spălat, întins pe un pat pe care nu-l recunoștea, dintr-o casă despre care nu știa mare lucru, într-un orașel despre care avea senzația că nici măcar nu făcea parte din trecutul lui. Culmea era că trecutul lui părea mai de grabă legat de ceea ce vedea în aceste clipe decât de locurile prin care se plimbase toată ziua.

Părea a fi agățat undeva în timp fără trecut și fără viitor curios să afle ce se petrece și cine se va ocupa să-i îndrume pașii și pe ce cale.

Imaginile pe care le vedea, în această stare de semitrezire se derulau ca într-un film pus cu încetinitorul. Totul îi părea cunoscut și avea senzația că dacă ar fi dorit ar fi putut ajunge într-o clipă în mijlocul imaginilor și ar fi făcut parte din peisaj. Pentru o clipă a avut senzația că vede un colț dintr-o clădire, mare, impunătoare și a simțit că a mai văzut acea clădire de curând. Părea a fi casa spre care se îndrepta cu Prințesa în momentul în care amândoi erau împreună într-un fel de vis.

Somnul fără somn.

Deodată i s-a părut că aude o mișcare în camera de alături și părea că cineva s-a sculat și umblă prin bucătărie. „Este imposibil, se gândi el să fie ora de sculare pentru că abia am apucat să mă întind” Se întoarse și se uită la ceasul aflat pe perete chiar în stânga patului și rămase uluit. Era șase și jumătate dimineața și geamurile începeau să se alburească din cauza zorilor. Pentru el, de când se așezase în pat și până în această clipă trecuseră doar câteva minute dar în realitate s-au scurs circa șapte ore. Ar fi dorit să înțeleagă ceea ce se petrece dar instinctul îi transmitea că totul este în regulă și ceea ce se întâmplă este absolut normal. A închis ochii la loc și și-a propus să stea liniștit și să vadă ce se petrece. Se simțea foarte bine, foarte odihnit, dar nu-i venea să se ridice din pat și spera să poată adormi câteva clipe deadevăratelea.

A auzit cum ușa de la cameră s-a deschis încet și a simțit că cineva se apropie de el. În acel moment uluirea l-a cuprins total atunci când și-a dat seama că știe perfect tot ceea ce se întâmplă în încăperea fără ca măcar să deschidă ochii sau să privească printre gene. Totul se petrecea ca și cum pe interiorul pleoapelor vedea un film. Imaginile erau perfect clare, cu toate că nimeni nu aprinsese lumina și încăperea era cufundată într-o semiumbră ce făcea ca totul să pară destul de întunecat.

A văzut cum Prințesa s-a apropiat de el, s-a oprit la marginea patului și l-a privit îndelung cu ochii plini de lumină și care păreau, la un moment dat, ușor înlăcrimați. S-a aplecat

ușor și s-a apropiat de fruntea lui cu buzele întredeschise dar s-a oprit la o mică distanță suficientă ca el să-i simtă răsuflarea și mirosul de parfum ales special. Nu l-a atins deși ar fi fost foarte tentată să facă acest lucru fără să știe că el îi vedea orice mișcare și că îi simțea și bătăile inimii care căpătaseră un ritm ușor accelerat. S-a îndreptat de spate și cu un ușor oftat de regret s-a întors și s-a îndreptat spre ușă pe care a închis-o cu grijă în urma ei.

S-a auzit cheia rasucindu-se în broască și zgomotul vântului care, pentru o clipă, a intrat în hol.

Era calm, liniștit și se gândea la ce ar trebui făcut mai departe. Era din ce în ce mai evident că nu aceasta era lumea lui și că ceva trebuia să se întâmple. Deși noua lui verișoară era deosebit de amabilă totuși nu putea rămâne pe capul ei ca un musafir perpetuu. În el se dădea o luptă de imagini și de stări sufletești pe care nu o stăpânea și pe care nu o înțelegea. Putea să mai stea în pat sau, la fel de bine putea să se scoale și să iasă din casă dar și-a dat seama că nu cunoștea alt drum decât cel către bijutier și către această casă.

În acel moment un imbold puternic l-a făcut să sară din pat și să înceapă să se îmbrace. Părea că cineva îi croia soarta și el nu trebuia decât să execute. În două minute era îmbracat cu toate hainele și a ieșit afară pe ușa de la intrare. A încuiat-o și a pus cu grijă cheia la locul ei. A ieșit în stradă și a început să calce pe asfaltul înghețat al trotuarului. Se luminase bine de ziuă și multă lume umbla deja după treburi sau cumpărături. Prezența lui impresiona la fel ca ieri orice persoana pe care o întâlnea. Mergea încet, călcând apăsător și fără grabă. Părul blond îi atârna pe umeri și vântul dimineții se juca cu el. Soarele începuse să-și facă simțită prezența printre nori.

La un moment dat a văzut în capul străzii un câine mare ciobănesc care stătea pe loc și parcă îl aștepta. Nu i-a

acordat prea multă atenție pentru că era foarte departe dar când s-a mai apropiat nu a putut să nu-i admire frumusețea lui de câine. Atunci când a ajuns chiar lângă el l-a privit exact în ochi și a fost șocat de gândul că acest câine îi este cunoscut. Privirile celor doi s-au întâlnit și parcă un arc electric a străbătut atmosfera. Nici o secundă câinele nu și-a luat privirea din ochii lui și nu s-a uitat în altă parte. Surprins de strania senzație pe care a avut-o a trecut mai departe pe stradă. Intrigat totuși de cele întâmplătoare după un timp s-a întors să-l mai vadă odată și dispăruse.

„Foarte curioasă treabă”, se gândi el, mai ales că în zonă nu era nicio curte sau vreo ieșire din acea stradă.

După circa cinci, zece minute de mers s-a oprit în loc de parcă cineva i-a blocat picioarele. Câinele, sau cel puțin unul identic era exact în fața lui în aceeași poziție ca prima dată și culmea era că părea a fi așteptat iar.

„Cred că încep să am halucinații, și asta îmi mai lipsea după ce am impresia că toată lumea este în continuă schimbare”

Ajuns iar lângă câine și-a dat seama că nu putea fi altul mai ales că avea privirea ațintită exact asupra lui ca și prima dată.

„Iar o să trec și iar o să mă întorc, să mă uit după el și iar nu va mai fi acolo” se gândea el în timp ce mai avea doi pași și trecea de câine.

„Asta chiar că nu se poate!” gândi el în timp ce se uita la locul în care stătuse până cu o secundă înainte câinele. Dispăruse! Dar nu că ar fi plecat frumos, ca orice câine civilizat, nu, pur și simplu se dizolvase chiar în fața lui și devenise invizibil. Acum nu mai era de loc. Nu l-a văzut plecând! Foarte intrigat s-a uitat cu atenție în locul în care a fost dulăul și nu a mai zărit nicio umbră și apoi s-a uitat în fața

lui, apoi în spate și pe toată lățimea străzii și nu era nici țipenie de animal. Noroc că era singur pe stradă că altfel cine știe ce și-ar fi putut imagina cineva care l-ar fi văzut cum se holba în lungul și latul străzii.

„În fond nu e treaba mea ce fac câinii pe stradă” cugetă el liniștit și plecă mai departe. Ceea ce era foarte curios era acea senzație că se cunoștea cu acel câine și mai ales că nu era singur pe stradă. Și-a propus să meargă tot înainte și să nu se mai gândească la nimic. Simțea încă impulsul acela care l-a făcut să sară din pat și știa că trebuie să-l urmeze. Strada era perfect dreaptă și nu se punea problema că se putea rătăcii, mai ales că oricum nu știa unde merge.

„Să văd ce fac la prima intersecție? Nu cred că știu exact ce drum am” se gândi el mergând liniștit mai departe.

Prima intersecție se apropia și el nu-și făcea nicio problemă dar nu știa de ce. Chiar atunci când a ajuns în ea s-a oprit liniștit și s-a uitat în jurul lui și nici măcar nu s-a mirat când a văzut câinele peste drum în linie dreaptă. Evident că atunci când a ajuns aproape de el acesta s-a topit și a dispărut.

În momentul în care la o altă intersecție dulăul era pe strada din dreapta nu a mai avut nicio îndoială că acela era un fel de ghid al lui. Tot așa din stradă în stradă s-a pomenit în fața unei clădiri impunătoare pe care nu o puteai confunda deoarece pe fațada ei scria „Morga municipală”

Nici măcar nu a stat să se întrebe ce căuta el aici și a intrat în holul principal. Din acest moment știa exact ce are de făcut fără să se fi lămurit de unde și s-a îndreptat direct spre camera mortuară. Culmea este că, atunci paznicul era plecat din cușca lui, cu cine știe ce treburi iar ceilalți angajați nu i-au dat niciun fel de atenție de parcă nici nu ar fi trecut pe acolo. Ajuns în spațiul destinat celor trecuți în altă lume s-a îndreptat direct spre ultima masă de la fereastră. Sacul de plastic era

deschis și în el se vedea fața complet liniștită a celui decedat. Nimic nu trăda faptul că aveai în față un om care să fi murit. Prințul s-a apropiat și a întins mâna dreaptă atingând pieptul celui culcat exact pe simbolul pe care îl avea la vedere.

Dintr-o dată mâna lui a devenit complet transparentă și se vedea clar cum prin ea curge ceva care intră în corpul celui de pe masă. În următoarele clipe trupul decedatului părea că a început să se înmoaie și să se desumfle, pur și simplu și în câteva secunde a dispărut, lăsând în urma lui un fel de abur alb, sacul rămânând complet gol și căzând în poziția firească de sac golit de orice conținut. Totul s-a petrecut ca și cum cadavrul ar fi fost gonflabil.

Prințul a privit satisfăcut lucrarea și s-a gândit că nu e ultima dată când se întâlnește cu cel dispărut.

S-a întors liniștit și a ieșit din încăpere. Chiar atunci o femeie de serviciu a intrat, s-a uitat lung după el și s-a îndreptat spre ultima masă unde ar fi trebuit să sigileze sacul de plastic.

– A dispărut, a dispărut! a început ea să strige ieșind pe culoarul clădirii.

– Ce-i femeie ? Ce te-a apucat de țipi așa? Cine a dispărut? O întrebă unul din cei care așteptau clienții.

– Ăla care a fost adus ultimul, mortul, nu mai este!

– Da unde Doamne iartă-mă a dispărut că nu a fost nimeni aici.

– Cum nu a fost, voi nu l-ați văzut? A ieșit acum câteva secunde din cameră!

– Pe bărbatul ăla l-am văzut și eu dar nu mi s-a părut că ar fi avut vreun mort în brațe? Ai văzut tu așa ceva?

– N-am văzut să care pe cineva că era cu mâinile în buzunare!

– Chemați paza, a strigat directorul instituției care între timp își făcuse apariția și pricepuse despre ce este vorba. Să vină imediat! Vom vedea sistemul de supraveghere video și ne vom lămuri imediat.

Paznicul a venit în fugă și s-a oprit drept în fața șefului.

– Da, să trăiți!

– Tu ai văzut pe cineva străin că a intrat în această încăpere? Îl întrebă el arătând spre camera mortuară.

– Nu, să trăiți! Nu a intrat nimeni aici!

– Ce tot zice ăsta, a strigat femeia de serviciu că eu l-am văzut foarte bine pe bărbatul care a fost aici.

– O să ne lămurim imediat, a mai spus directorul, mergi și pregătește caseta video din ultimele două ore.

– Da, să trăiți, o putem viziona imediat că ați avut dumneavoastră grijă să avem sistem performant.

– Să mergem în camera de supraveghere.

Toată lumea care a asistat la discuție s-a îndreptat spre camera de înregistrări video și l-au lasat pe domnul director să ocupe cel mai confortabil loc, ei rămânând în picioare cu ochii la ecran. Paznicul a dat banda înapoi și au început vizionarea.

– Acum au venit cei de la înbalsămări, uite-te și pe tine i-a zis șeful femeii de serviciu, cum te miști ca ochiul mortului și uite-l și pe paznicul nostru cum pleacă de la ușă. Unde naiba te duceai?

– Păi dumneavoastră mi-ați zis să vă anunț atunci când este toată lumea prezentă la program și tocmai veneam să v-o zic.

– Uite și omul nostru, zise directorul și întradevăr în ecran se vedea Prințul intrând pe ușă. El este, măi femeie, cel pe care zici că l-ai văzut?

– Da, șefu el este!

- Mută camera acum! Treci pe culoar!
- Uite-l pe culoar cum se duce exact la camera mortuară!
- Treci pe camera din interior!
- Uite că a intrat! Da nu se mai vede nimic! Că nu prea e lumină acolo.
- Treci mai bine pe infraroșu!
- Da șefu!

În imagine se vedea cum se duce spre fundul sălii și se apropie de ultima masă dar nu se vede bine ce face acolo că e filmat din spate.

– Eu cred că a aprins ceva că se vede ca o lumină, probabil vreo lanternă.

– Da de ce s-a întrerupt camera tocmai acum, ce-i cu puricii ăștia?

– Nu știu șefu, că nu am atins nimic. Uite că se vede iar bine dar astea sunt imagini de la plecarea omului. Uite că iese pe ușă și intră fata asta cu găleata ei și acum se vede cum o apucă tipatul.

– Vezi la poartă când iese.

– Păi uite că iese ca tot omul, cu mâinile în buznaie și nu se uită la nimeni și e clar că e singur.

– Eu cred, zise directorul că trupul a dispărut mai devreme și omul ăla a venit doar să verifice că nu mai e!

– Ce rost are domn director chestia asta?

– Toată lumea să caute mortu prin toată morga că altfel am încurcat-o că e raportat ca găsit și trebuie să ajungă și poliția în câteva minute. N-ați plecat?

Toți cei prezenți s-au împrăștiat cu excepția pazicului care a rămas la datorie.

După ce a plecat toată lumea, acesta a mai derulat odată casetele pentru fiecare cameră video și iar s-a petrecut același lucru. În momentul în care omul s-a apropiat de ultima masă și s-a văzut lumina, imaginile s-au întrerupt și s-au mai reluat doar atunci când bărbatul ieșea din încăpere.

„Ce-o mai fi și asta, se gândea paznicul, că până acum nu am mai pățit așa ceva!”

Bărbatul din imagine îi amintea de cineva dar, pe moment nu reușea să facă nicio legătură.

– Nu a trecut multă vreme și iată și poliția, un bărbat și o femeie. El mai șef decât ea. Se vedea de la o poștă că nu aveau niciun chef de făcut investigații și paznicul primise instrucțiuni clare să-i invite în biroul directorului. Desigur că s-a conformat și i-a rugat să-l urmeze cu toate că păreau destul de grăbiți.

– Bună dimineața, le spuse directorul ridicându-se în picioare de după biroul lui masiv din lemn, evident, negru.

– Bună, zise polițistul. Am auzit că ați găsit un mort pe stradă? Să mergem să-l vedem.

– Eu zic mai bine să luați puțin loc și să vă faceți secretara câte o cafea că omul este la spălat și încă nu este gata. L-au găsit, după cum am aflat într-un șant și nu era tocmai curat.

– Hai să stăm, dar nu prea mult că mai avem și alte treburi.

– Imediat e totul gata și vă puteți face treaba, le zise directorul și a ieșit din birou să-și anunțe secretara despre cafeaua pentru musafiri și să vadă ce se mai aude cu căutatul decedatului. Secretara nu știa nimic mai nou dar cafele putea să aducă imediat.

– Directorul se întoarse în birou și se instalează pe fotoliul lui de șef.

– Cam frig, zise el cu intenția de a porni un dialog.

– Da! Zise polițista, care până atunci nu luase nicio atitudine. Noi suntem obișnuiți cu frigul că stăm mai mult pe afară.

– Secretara a intrat cu cafelele, că doar le-a pus în cești și i-a spus directorului:

– Vă caută și o doamnă care vrea să vă întrebe ceva, când poate să intre?

– Dar te rog s-o inviți înăuntru că noi nu avem secrete față de poliție și dorim să fim amabili cu toată lumea.

– Poftiți înăuntru, domnul director vă așteaptă, spuse secretara ținând ușa deschisă pentru a intra persoana anunțată.

Elegantă și cochetă, cu toate că era destul de gros îmbrăcată, în încăpere și-a făcut apariția chiar Prințesa. Aceasta se gândise să treacă pe la morgă și să întrebe de prințul ei care nu venise în noaptea aceea acasă. Nu că ar fi avut mare nevoie de el dar vroia să știe cum stau lucrurile și să stea liniștită că acesta nu avusese vreun necaz.

– Bună ziua, zise ea îndreptându-se spre director dar privind și destul de intrigată spre cei doi polițiști.

– Bună ziua, îi raspunse acesta, recunoscând-o imediat, dâșii sunt în interes profesional, cu ce vă pot fi de folos scumpă doamnă?

Ar fi vrut el să zică „Prințesă dragă” dar s-a gândit, în ultima clipă să nu sune prea familiar.

– Nu vreau să vă deranjez decât cu o întrebare, spuse ea, destul de liniștită, cu toate că ar fi preferat ca poliția să se afle acolo într-o vizită amicală și nu în interes profesional, doream să aflu dacă știți ceva de soțul meu care nu a ajuns acasă în noaptea asta.

– Ieri nu l-am văzut de loc și știți foarte bine că el nu are aici o slujbă permanentă și vine doar dacă este chemat la treabă.

- Știu foarte bine asta, dar credeam că totuși a fost pe aici și știți ceva de el.
- Domnul de care întreabă doamna, zise directorul ca să facă conversație și cu cei doi polițiști mai vine pe la noi și ne mai ajută la unele treburi.
- Și când l-ați văzut ultima dată aici? Întrebă polițistul cu un ton profesional care nu permitea niciun refuz.
- Cred că acum două, trei zile, dacă nu mă înșel, parcă atunci a avut ceva de lucru.
- Și acasă de când nu a mai apărut? Întrebă polițistul întorcându-se spre Prințesă, părând vădit interesat în a-i face conversație.
- De ieri noapte.
- Încă nu puteți să-l declarați dispărut că trebuie să treacă cel puțin trei zile.
- Dar nici nu m-am gândit la așa ceva, doamne ferește, eu doream doar să știu unde poate fi, dacă nu este acasă.
- Probabil că o să vă spună el atunci când se va întoarce. Oricum aici, în această instituție există un sistem foarte performant de supraveghere și dacă doriți ne putem uita să vedem ce a făcut la ultima lui apariție prin zonă.
- Cred că sunt direct interesată să știu tot ce s-a întâmplat așa că am să profit de invitația dumevoastră.
- Trebuie să așteptați puțin, să ne bem cafelele și după ce mai inspectăm un cadavru mergem și ne uităm împreună pe video.

Se pare că Prințesa nu-i era de loc indiferentă polițistului și în mod sigur cea care era cu el nu-i era nici soție, nici amantă și mamă în niciun caz!

În acel moment secretara a intrat încet și s-a dus chiar lângă scaunul directorului și i-a spus ceva discret la ureche.

– Asta nu se poate! a sărit în sus acesta și a ieșit din birou.

Apoi și-a dat seama că a fost total nepoliticos și a intrat la loc. Toată lumea era cu ochii pe el. Oricum nu avea de ce să mai ascundă faptele și zise:

– Trebuie să vă anunț o veste foarte tristă pentru instituția noastră, ne-a dispărut mortul!

– Hai că începe să devină interesant! Zise și polițistul și noi care credeam că vom avea o zi plină de plictiseală. Cum adică v-a dispărut?

– Habar n-avem, am crezut că e la analize sau la spălat dar mi se spune că nu este nicăieri. Dacă vreți mergem să ne uităm chiar acum pe camerele video!

– Nu-i rea ideea, spuse polițistul sorbind ultima gură de cafea, putem să mergem?

– Fără nicio problemă ! Zise și directorul și se grăbi spre ușă.

În câteva momente erau în camera cu înregistrările. Prințesa, curiosă de felul ei și cu gândul că poate își vede bărbatul în vreo înregistrare l-a întrebat pe polițist cu cea mai suavă voce din lume:

– Deranjez foarte mult dacă asist și eu la vizionare?

– Nu cred, domniță, spuse acesta și o prinse ușor de talie pentru ai dirija direcția mersului. Pentru că ea nu s-a retras pe fața lui a apărut un zâmbet care te ducea cu gândul la cine știe ce victorie masculină.

S-au instalat și paznicul a început să manevreze butoanele pregătindu-se de dat explicații.

– Auzi, zise polițistul eu te rog să o iei mai din urmă să vedem de când a fost adus aici.

– Nicio problemă, zise paznicul și a început să deruleze casetele explicând fiecare imagine. Acum vin băieții cu el și-l duc în camera mortuară. Aici l-au pus pe masă și au plecat. Acum este noapte și eu mă duc să fac verificarea camerelor.

– Da de ce dai din mână pe desupra lui? Întrebă plitistul când a văzut ce gesturi ciudate făcea paznicul tăind parcă aerul de deasupra mortului.

– În imagine nu se vede dar eu am avut senzația că unul din băieți și-a uitat o lanternă în sacul de plastic și verificam cum lumina în palma mea.

– Da, bine, treci mai departe. Oricum nu înțelesese nimic.

– Aici e mai puțin interesant, zise paznicul, că este momentul în care mortul este spalat și pregătit pentru analize. În imagine se vedea Prințul, cu spatele la cameră cum ștergea sau spăla cadavrul.

– Bine, treci mai departe că nu ne interesează!

– Uite-l! El este soțul meu zise Prințesa și acum văd și eu ce făcea aici. Știți că el nu are miros și de aceea poate să spele morții. Pe la ce oră o fi fost asta? A întrebat ea fără să primească vreun răspuns.

– Și acum urmează partea cea mai interesantă, zise directorul, fără să-și dea seama că de fapt s-a dat de gol că a mai văzut odată casetele. Uite vine tipul ăsta, moment în care Prințesa era să cadă de pe scaun, se duce până în fundul sălii unde nu vedem ce face și apoi iese ca într-o plimbare pe bulevard. Nu știm nici ce a căutat acolo și nici cum a intrat și cum a plecat fără să-l vadă nimeni.

– Eu cred că l-am mai văzut pe domnul acesta! Aproape a strigat Prințesa! Este o rudă a unei mătuși de-a mele și a fost pe la mine în vizită. Dar oricum nu văd să fi făcut ceva rău sau ilegal. Părea un domn foarte civilizat.

– Problema ar fi, după cum am înțeles, zise polițistul, că este singura persoană care s-a apropiat de acea masă iar după aceea ați zis că a dispărut cadavrul. Cum îl cheamă pe omul acesta?

– Asta chiar că nu știu! Zise Prințesa, este posibil să știe mătușa mea.

– Și cum putem vorbi cu ea, are o adresă, un telefon?

– Sigur că are telefon că doar nu trăiește în sălbăticie, are chiar mobil.

– Atunci este foarte simplu, putem să o sunăm chiar acum. Tu dă-mi mobilul îi spuse el polițistei și tu spune-mi numărul ei.

– Uite-l aici, spuse Prințesa, scoțând o agendă micuță din geantă și subliniind cu unghia.

– Eu formez și dumneata vorbești cu ea să nu se sperie că o sună de la poliție.

– Am înțeles, a zis ea și după ce numărul a fost format a pus telefonul la ureche. E cam surdă și se mișcă destul de greu dar trebuie să fie acasă că nu prea iese.

După un timp destul de lung se pare că cineva totuși a răspuns la telefon.

– Bună, mătușico, ce mai faci? Da, Da, E frig dar au zis la radio că se mai încălzește. Eu fac bine! Da, nu am nicio problemă. Ce zici? Cum adică nu mai vine, eu credeam că a și venit. Poate că nu ști tu și el a plecat spre mine. Tu femeie, ești sigură că și-a rupt piciorul și acum e chiar acolo cu tine?. Cu piciorul pe scaun?. Eu cred că este o confuzie mătușico pentru că a venit cineva din partea ta și a stat azinoapte la mine. Cum adică nu a venit nimeni ? Ce eu sunt nebună? A venit la mine un bărbat înalt și frumos de parcă era un actor de film. Păi asta al tău ce are? Nu e nici înalt, nici frumos, dar

cum e? Hai că ești o ciudată, acum vrei să-mi trimiți mie unul cocoșat, Cum adică nu se prea cunoaște! Cum ce mi-a venit? Îmi spui că vine cineva la mine, el chiar vine și tu acum îmi spui că nu a venit nimeni, ba mai mult că cel care trebuia să vină e chiar lângă tine cu piciorul rupt și mai e și ghebos! Hai că ești de groază! Mai vorbim că acum am treabă.

– Cred că s-a făcut o confuzie. Eu am găzduit persoana care apare pe film dar pe care, se pare, că nu trebuia s-o primesc în casă că nu era venită din partea mătușii mele, care dorea să-mi trimită un ghebos potrivit la care nu se vede ghebul foarte tare.

– Stai să înțeleg, l-ai primit în casă pe bărbatul din imagine dar nu știi cine este?

– Exact așa am făcut! Dar am crezut că știu sigur de unde vine!

– Păi nu ți-a fost frică că te .., io mai știu ce și-ți fură lucrurile din casă?

– Uite că nu mi-a fost și dacă l-ai fi văzut și l-ai fi auzit cum vorbea ai fi făcut la fel ca mine.

– Da zici că el ți-a spus că vine din partea mătușii tale?

– El nu mi-a zis nimic, dar eu știam de unde vine și nici măcar nu l-am întrebat de unde a apărut, mai ales că știa exact unde se află cheia de la casă. Pentru că eu l-am găsit înăuntru.

– Și ce ți-a zis, mă rog de te-a fermecat așa? Și unde este acum?

– Eu l-am lăsat acasă dar văd că a plecat la plimbare, însă unde este acum nici prin cap nu-mi trece.

– Eu cred că trebuie să stăm de vorbă cu tipul ăsta cât mai repede, ia dă-mi stația. Alo, centrala, sunt 1848 și caut o persoană care umblă prin oraș, înalt cam de 1,90, cu ochii albaștrii, cu părul blond, lung, într-un pardesiu gri închis. Cine îl întâlnește este rugat să-l rețină și să-l invite la secție, este o problemă legată de dispariția unui cadavru.

Nici nu au trecut cinci minute, timp în care polițiștii au mai văzut o casetă video fără importanță și a sunat stația.

– Raportează, zise polițistul.

– L-au gasit, echipajul 4 a dat de el plimbându-se pe drumul principal.

– S-a opus, a făcut scandal?

– Nici vorbă parcă era chiar fericit că l-a găsit cineva. Eu cred că dacă dorea îi pune la pământ pe amândoi băieții din echipaj în două mișcări. Tipul este întradevăr o forță.

– Da tu de unde știi?

– Păi îl văd cum intră în secție. Țsta bărbat!

– Acum va trebui să vi cu noi, îi spuse polițistul Prințesei că avem nevoie de martori și nu permit niciun refuz. Zise el sorbind-o din ochi.

– Dacă este ordin, atunci eu nu comentez, zise și Prințesa, zâmbindu-i și clipind din gene, după care s-a ridicat de plecare. Cu două mașini toată lumea s-a mutat la secția de poliție. Șeful poliției o invitase pe Prințesă să stea cu el în față în prima mașină iar pentru partenera lui rezervase un loc în mașina domnului director.

Contactul cu poliția, halucinațiile.

Tot personalul se bulucise la intrare să vadă în direct noul personaj care fusese adus. Într-un orașel mic distanțele sunt mai scurte și vorbele ajung mai repede ca gândul.

Nimeni nu a îndrăznit să-l forțeze cumva în vreun fel și toată lumea vorbea extrem de politicoasă cu el. Tipul impunea

de departe acest gen de conduită, era perfect calm. cu chipul senin privind în jurul lui în jos cu perfectă detașare.

– Vă rog să intrați în această încăpere pentru așteptare și va veni imediat șeful să discute cu dumneavoastră, sincer să fiu eu nu știu despre ce este vorba și nici pentru ce ați fost invitat la secție. I-a spus polițistul de serviciu.

– Nu este nicio problemă, orice cetățean trebuie să colaboreze cu poliția ori de câte ori este solicitat iar eu o fac cu cea mai mare plăcere.

– Ați putea să-mi spuneți cum vă numiți să completez și eu un formular?

– Nu dețin această informație dar dacă doriți să vorbiți cu mine ar fi foarte potrivit să-mi spuneți Maestre!

– Eu cred că glumiți și s-ar putea ca șeful să nu guste aceste răspunsuri, trebuie să aveți un nume, un prenume, un act de identitate. Toată lumea are așa ceva.

– V-am mai spus că nu dețin în prezent aceste informații. Ochii de un albastru pur ai personajului erau fixați exact pe privirea spălăcită a polițistului. Era evident că acesta suporta cu greu momentul.

– Să știți, cu noi nu se prea glumește în niciun fel și o să vedeți imediat ce înseamnă să stai de vorbă cu un șef de poliție.

– Sunt chiar mai nerabdător de cât vă imaginați, să vorbesc cu o persoană așa de importantă din secția de poliție pentru că văd că dumneavoastră sunteți cam depășit de acest dialog.

– Auzi, ști ceva, pe mine nu mă iei peste picior că nu suport cheștiile astea și pot să iau și eu măsuri dure!

– Nu înțeleg la ce fel de măsuri faceți referire și nu înțeleg nici de ce vă permiteți să utilizați un astfel de ton în prezența mea.

– Adică mă iei peste picior și eu trebuie să fiu amabil și să vorbesc frumos, nu?

– Un angajat al poliției trebuie să fie mereu extrem de amabil și să vorbească foarte decent deoarece el este angajatul celui cu care stă de vorbă și nu invers. Amabilitatea nu a dăunat niciodată nimănui.

– Văd că încerci să-mi dai lecții și cred că trebuie să-ți dau și eu o lecție matale, că prea te-ai obraznicit. Ia întinde frumos mâinile în față să-ți pună mandea o pereche de cătușe. Așa o să-ți mai scadă din elan și o să stai o vreme cu botul pe labe.

– Dacă vrei să mă arestezi te rog să fi amabil și să-mi citești sau să-mi spui pe de rost ce drepturi am să nu zică cineva că ai făcut un abuz.

– Îți dau eu drepturi imediat de o să te saturei, ia întinde mâna dreaptă, așa, și acum stânga, e cum ți se pare, ești tot așa de curajos cu cătușele la mâini.

– E drept că nu am mai purtat genul acesta de bijuterii dar nu mă incomodează în niciun fel și eu cred că vrei doar să mă sperii dar nu ai găsit încă cea mai bună metodă.

– Tot nu-ți tace fleanca! Vezi că s-ar putea să o pățești și mai rău!

– Ești un tip simpatic și văd că vrei ca eu să cred că ai și puterea de a face oamenii să ți se supună, dar din păcate ți-am mai spus că nu ești de nivelul meu și voi aștepta să discut cu cineva mai potrivit pentru astfel de dialoguri.

– Adică ce vrei să spui?

– Mai exact doresc să-ți sugerez că nivelul tău intelectual este mult sub media pe țară a unui papagal și că nu faci în niciun fel față acestui dialog care cere cel puțin câteva clase de școlarizare.

– Tu râzi de mine dar nu vezi că eu sunt cel care te interoghează iar tu ești cel care are cătușele pe mâini.

– Ai impresia că aceste cătușe îți cresc gradul de inteligență cu vreun procent?

– Eu nu mă refer la gradul de inteligență ci la putere. Este evident că dintre noi doi eu sunt cel care deține puterea.

– Atunci este greșala mea că ți-am creat iluzia puterii, probabil că am dorit doar să fiu amabil.

– Adică ce ai fi putut să faci cu cătușele la mâini?

– Foarte simplu, să le scot!

– Hai că mă faci să râd, da tu ce crezi că sunt astea șireturi de pantofi!

– Ar putea fi și așa, spuse arestatul și puse mâinile pe masă. Spre uluirea polițistului mâinile lui erau legate cu un șiret, frumos colorat și aveau o fundiță mare între ele.

Polițistul a sărit de pe scaun și a rămas cu ochii la mâinile omului văzând, foarte clar, cum acesta s-a dezlegat fără nicio problemă, exact în clipa în care șeful secției a intrat în încăpere și i-a întins mâna. Șireturile au căzut undeva pe jos.

– Îmi cer scuze pentru întârziere dar afară se circulă foarte greu, sper că ați fost primit cum se cuvine și nu v-a deranjat faptul că ați fost invitat pentru câteva întrebări?

– Nu am avut nicio problemă, spuse Prințul, aruncând o privire fugitivă spre primul polițist care încă nu-și revenise din șocul cu șiretul și încă se mai uita pe jos să vadă unde a dispărut. Era chiar cu piciorul pe el.

Șeful secției de poliție intrase singur, partenera lui a plecat cu alte treburi prin clădire, iar toți ceilalți care veniseră cu el se îngrămădeau la peretele oglină privind cu admirație la personajul coborât parcă din revistele cu vedete de film.

– Mă scuzați o clipă, spuse șeful și a ieșit din încăpere îndreptându-se direct spre Prințesa care rămăsese cu ochii prin oglindă.

– El este omul pe care l-ați găzduit?

– Nu poate fi niciun dubiu că el este, nu cred că mai există o persoană cu această înfățișare.

– Să așteptați aici că poate va fi nevoie să facem o confruntare directă cu martori.

– Nu mă mișc de pe acest scaun, orice s-ar întâmpla.

Șeful secției se întoarce în birou și continuă dialogul.

– Doriți o cafea, un ceai, o țigare bună?

– Sunteți deosebit de amabil, la fel ca și colegul dumneavoastră, dar momentan nu doresc să consum nimic.

– Tot personalul nostru este instruit pentru a fi capabil să poarte orice discuție cu oricine, dar din păcate întâlnim foarte rar persoane distinse ca dumneavoastră, spuse el uitându-se cu mirare la primul polițist care parcă nu reușea să iasă dintr-o transă pe care el nu o pricepea. Părea că ar căuta ceva, pe masă, pe jos. Imediat a ieșit și el afară din încăpere. Acum aș dori să discutăm puțin despre problema pentru care v-am invitat aici, dacă nu aveți nimic împotrivă.

– Sunt cu totul la dispoziția dumneavoastră, mai ales că în ultima perioadă de timp s-au petrecut foarte multe lucruri inedite și pentru mine.

– Vă referiți la ceva anume?

– Nu în mod special, vă rog să-mi spuneți despre ce este vorba.

– Nu vreau să pierdem timpul și am să vă întreb direct: ați fost azi sau ieri la Morga centrală din acest oraș?

– Nu cred că înțeleg întrebarea.

– Ce anume nu înțelegeți, parcă am formulat-o destul de limpede? V-am întrebat dacă ați fost recent la Morga din oraș?

– Nu dețin această informație și nu văd ce aș putea să fac eu la o morgă.

– Atunci, pentru a vă îmborsă memoria am să vă aduc la cunoștință că dumneavoastră apăreți pe toate înregistrările camerelor video de la morgă de unde s-a constata dispariția unui cadavru.

– Și dumneavoastră cum vă explicați că eu apar pe toate înregistrările pentru că mie nu mi se pare posibil așa ceva.

– Așteptați un moment vă rog! Spuse șeful și apăsă pe un buton de pe birou. Imediat în încăpere și-a făcut apariția primul polițist iar șeful i-a ordonat: Să intre directorul de la morga cu înregistrările!

Primul polițist a ieșit pe ușă și imediat a intrat directorul cu câteva casete video în mână.

– Te rog să pui aceste casete în acel aparat video și să le vedem împreună, iar tu, îi spuse el primului polițist te rog să stai la ușă și să nu lași pe nimeni să ne tulbure.

– Da, să trăiți!

Ecranul de la aparatul video era chiar în fața mesei și directorul a instalat prima caseta și i-a dat drumul.

– Asta este cea în care dumnealui intră în morgă pe ușa principală! A început să explice foarte doct directorul.

Toată lumea era numai ochi cu privirile fixe în ecran cu excepția Prințului care se uita relaxat la afișul cu programul de masă instalat pe peretele biroului. Caseta a început să se deruleze și pe ecranul indicator se vedeau cum trec secunde de derulare și minutele fără ca vreo imagine să apară.

Directorul a dat din telecomanda pe repede înainte dar tot degeaba pentru că nu a apărut nicio imagine.

- Vezi că ai încurcat casetele, i-a zis șeful secției!
- Nu prea cred că fiecare are un număr care reprezintă data și orele de înregistrare.
- Pune alta că avem mai multe imagini cu domnul!

Directorul a scos o altă casetă și a pus-o în aparatul video. Pe aceasta se vedea foarte clar toată încăperea cu cadavrele și apoi cum intră femeia de serviciu și face curat. La un moment dat se vede clar cum aceasta se îndreaptă spre masa din fundul camerei și din acest moment caseta se întrerupe și până la final nu mai arată nicio imagine.

- Asta nu e posibil, a zis directorul, niciodată nu am avut casete întrerupte și ca să vă demonstrez acest lucru mai pun o casetă dintr-o zi oarecare făcută cu infraroșu să vedeți ce camere video performante avem.

El a introdus în aparat o altă casetă care nu avea pe ea nicio pauză și chiar dacă era făcută pe timpul nopții era evident că imaginile sunt de cea mai bună calitate.

- Nu mai înțeleg nimic! Spuse directorul. Voi pune și ultima casetă în care cu toții l-am văzut, de dimineață, pe domnul cum ieșea din clădirea principală de la Morgă.

În mod evident și această încercare avea să eșueze, caseta fiind absolut goală aproape în totalitatea ei. Pentru că era o filmare din interior spre exterior totuși la final s-a putut vedea prin ușa deschisă, de nu știm cine, cum un câine mare și extrem de frumos stătea aproape în fața ușii așteptând parcă pe cineva.

- Ce-i cu javra aia acolo, întrebă șeful secției?

– N-am nici cea mai mică idee de unde a apărut și ce caută acolo. Ceea ce pot să vă spun este că nu l-am mai văzut niciodată până acum.

– Este foarte interesant ce faceți dumneavoastră dar totuși nu înțeleg ce vreți să demonstrați și ce legătură au aceste imagini răzlețe cu mine, zise Prințul zâmbind calm și amabil.

– Atunci stați puțin că veți înțelege imediat! Spuse șeful secției și apăsă iar pe butonul de ordine. La intrarea primului polițist îi spuse: Să intre domnișoara care a venit cu noi și care așteaptă dincolo!

Polițistul a ieșit imediat și la fel de repede s-a întors cu persoana chemată. Aceasta a intrat foarte degajată și s-a îndreptat spre șeful secției.

– Domnișoară, spuse acesta privind-o cu multă admirație, te rog să-l privești pe acest domn și să ne spui din nou ce știi despre el.

Prințesa se întoarse spre cel despre care vorbea șeful secției arătându-l chiar cu degetul și despre care era convinsă că-l cunoaște foarte bine dar în fața ochilor ei era un bătrânel care statea mic în scaunul parcă prea mare și o privea liniștit.

Nimic nu o putea surprinde mai mult după ce de o oră întreagă îl privise prin oglindă pe cel care îi fusese musafir. Aproape că nu-și putea lua privirea din ochii lui. Acesta o privea într-un fel cu totul deosebit ce nu se cădea să se întâlnească niciodată în privirea unui moșuleț. Era evident că o dorea în cel mai pur mod și privirea lui transmitea cu prisosință acest lucru. Era complet uluită de diferența dintre imaginea moșului și puterea cu care o privea. Toți cei din încăpere care așteptau relatarea ei nu au auzit decât: Nu l-am întâlnit niciodată pe acest om.

În clipa următoare șeful secției, care în mod evident îi vedea pe cei doi tineri frumoși cum se priveau îi spuse :

– Domnișoară nu este dânsul persoana pe care ai găzduit-o aseară și pe care apoi ai identificat-o pe înregistrările camerelor video?

– În niciun caz această persoană nu este cea care a fost în casa mea și nici cea pe care am văzut-o de dimineață pe camerele video, spuse Prințesa privind către bărbatul în vârstă care stătea pe scaun.

– Mai aveți și alte dovezi, de genul ăsta împotriva mea? Se auzi vocea Prințului.

Vocea bărbatului a lovit-o direct în timpane dar i-a fost imposibil să priceapă ce legătură este între cel care stătea pe scaun și minunata voce cu care se desfătase toată seara. Nu și-a putut abține un tresărit care a fost imediat observat de șeful secției.

– Aveți vreo problemă domnișoară?

– A, nu, mi-am adus aminte, pur și simplu de ceva din trecut care m-a făcut să tresar. Așa sunt femeile mai sensibile!

– Vă înțeleg perfect, spuse șeful secției! Acum vă rog să mă lăsați singur cu domnul!

Primul polițist, directorul de la Morga și Prințesa au ieșit din încăpere și au trecut în camera cu oglindă. Uitându-se prin oglindă Prințesa l-a recunoscut imediat pe musafirul ei din seara trecută care se instala comod în scaun așteptând un nou dialog. Imediat, șocată, Prințesa s-a întors în încăpere pretextând că și-a uitat poșeta dar din pragul ușii a văzut același bătrânel care statea ghemuit pe locul lui. Privirea lui a ținut-o pe loc.

– Îmi căutam poșeta, dar cred că am lăsat-o afară, zise ea, mai mult pentru sine pentru că oricum șeful nu o băgase în seamă. Evident că privind iar prin oglindă a văzut aceiași

minune de bărbat de la care nu-și putea dezlipi ochii sperând că totuși nu-și pierduse încă mințile.

Șeful secției s-a instalat pe scaun în fața Prințului și a început să-i spună câteva din îndatoririle poliției cu privire la apărarea cetățenilor, a orașului și pentru păstrarea ordinii publice. Era evident că toate acestea nu interesau pe nimeni. El nu putea totuși omite, cu mintea lui de polițist că a văzut de dimineață niște casete și acolo era chiar personajul din fața lui.

– Stimate domn, pentru că suntem într-o anchetă dificilă și foarte delicată am să vă rog să stați la dispoziția noastră pentru o perioadă de timp. Puteți să rămâneți la domiciliul dumneavoastră pentru a vă putea contacta ori de câte ori este nevoie.

– Cu cea mai mare plăcere, numai că eu nu știu să am un domiciliu în această localitate.

– Vreți să spuneți că sunteți din alt oraș?

– Vreau să spun exact ceea ce am spus, că nu știu să am un domiciliu stabil în acest oraș.

– În această situație, pentru a vă avea la dispoziție mă văd nevoit să vă ofer găzduire în această clădire. Nu sunt spații foarte confortabile dar aici nu avem altceva.

– Ce înțelegeți dumneavoastră prin a-mi oferi găzduire?

– Adică, mai pe înțelesul dumneavoastră o să vă bag într-o celulă din subsolul clădirii.

– Ca să înțeleg eu mai bine, dumneavoastră vreți să mă închideți într-o celulă și să mă privați de libertate cu toate că nu aveți nicio dovadă împotriva mea?

– Cam așa ceva, spuse șeful de secție, destul de iritat dar și satisfăcut de găsirea celei mai bune soluții și apăsă butonul de pe birou. Dacă până acum acesta făcea un zgomot de scula un cartier întreg de această dată nu s-a auzit nimic. După mai

multe încercări șeful s-a sculat, intrigat, în picioare și s-a îndreptat spre ușă. În clipa în care a deschis-o primul polițist care era lipit pe partea cealaltă a luat poziția de drepti așteptând ordinele. Șeful l-a privit cu toată seriozitatea lui și i-a spus răspicat: Cred că s-a stricat soneria!

– Eu am verificat-o personal, a spus primul polițist și s-a dus imediat la birou și a apăsă butonul. Un sunet strident a vibrat prin toată clădirea. Uite că merge! De fapt ce doreați să-mi spuneți?

– Ia-l imediat pe acest individ și bagă-l în celula doi!

Prințesa privea prin oglinda de supraveghere cum cei doi discutau iar musafirul ei statea calm pe scaun.

– Pe cine să iau, vă rog frumos!

– Cum pe cine ? Pe tipul asta proptit în scaun!

– Șefule cred că avem o problemă, ori matale ești obosit, ori tipul a plecat cât timp am fost eu la WC că în cameră eu nu văd pe nimeni!

În aceeași clipă șeful se întoarce și se uită crucit spre scaunul de la birou și prin toate colțurile camerei. Aceasta era absolut goală.

– Unde-i mă ăsta? Unde a dispărut, că a fost aici până acum și nici nu avea pe unde să iasă, ia vezi pe hol! Blocați toate ieșirile!

Prințesa se amuza teribil văzând cum se agitau și gesticulau cei doi polițiști și se făceau că ar căuta ceva în timp ce omul ei stătea liniștit pe scaun. Cei doi polițiști au ieșit din încăpere și i-au întrebat pe ceilalți dacă nu cumva l-au văzut pe cel pe care doreau să-l aresteze.

– Nu știu pe cine căutați dar omul dumneavoastră este pe scaun în cameră, uite-l! Le spuse Prințesa complet contrariată de ceea ce auzea.

Crezând că fac apoplexie cei doi s-au uitat lung pe geamul cu oglindă și l-au văzut pe Prinț cum stătea complet relaxat și fără a da vreun semn de grabă. Au năvălit amândoi în camera care era perfect goală și de data asta.

– Unde naiba e omul ăsta? A urlat șeful secției.

– Da pe cine căutați, s-a auzit vocea Prințului!

Lipiți de perete, cu ochii holbați prin cameră cei doi au amuțit de parcă le-a pierit glasul. Din afară era evident că cei doi polițiști nu aveau un comportament normal pentru că stăteau lipiți de perete speriați parcă de o nălucă în timp ce pe scaunul de la birou stătea, bine mersi, acel tânăr cu un chip minunat.

– De unde vorbești ? A prins curaj șeful secției, fără să vadă pe nimeni.

– De unde mă aflu, s-a auzit vocea.

– Dar de ce nu te vedem?

– Pentru că eu nu doresc acest lucru!

– Cum adică?

– Nu-mi place de loc ideea cu celula și dacă vreți să fiu la dispoziția poliției vă rog să găsiți altă variantă.

– Dar ce garanție avem că nu plecați și că nu vom mai avea pe cine ancheta.

– Singura garanție pe care v-o ofer și pe care vă sfătuiesc să o acceptați este cuvântul meu de Maestru că voi fi oricând la dispoziția dumneavoastră, atâta timp cât vă sunt musafir.

– Ar trebui totuși să stabilim niște condiții!

– Din păcate, dumneavoastră nu puteți să puneți niciun fel de condiții ci doar să le acceptați pe ale mele, care de altfel mi se par destul de rezonabile. Dumneavoastră îmi asigurați o locuință foarte decentă, pe toată perioada acestei anchete, iar eu voi fi permanent la dispoziția poliției. Mi se pare extrem de clar și civilizat.

– Și dacă nu veți respecta acest lucru?

– Din punctul meu de vedere nu vor fi probleme, numai dumneavoastră să aveți grije ce faceți în continuare și de altfel cred că v-ați dat seama că nu aveți de ales iar cele mai simple hotărâri sunt de luat atunci când nu ai de ales.

Șeful, cugetă ce cugetă, ideea era destul de profundă și apoi îi spuse ceva la ureche primului polițist, iar acest zise:

– Păi asta înseamnă să umblăm la bugetul secției.

– Mai bine umblă și execută imediat ordinul!

– Am înțeles! Zise acesta și ieși din încăpere. După scurt timp se întoarse și raportă:

– Am telefonat și poate fi cazat la hotelul de lângă noi unde i-am rezervat o cameră din partea poliției că nu am știut ce nume să dau.

– E perfect așa, zise șeful.

– Văd că putem să ne înțelegem atunci când există mai multă amabilitate, se auzii vocea Prințului în timp ce acesta chiar apărea în fața ochilor uluiți ai polițiștilor, prinzând contur, formă și culoare.

– O să fiți condus imediat la apartamentul rezervat pentru poliție din hotelul de vis-a -vis.

– Sunteți deosebit de amabili dar nu cred că trebuie să se deranjeze cineva pentru mine că mă descurc singur.

– Oricum ne-am gândit să punem pe cineva de pază la ușa dumneavoastră pentru a nu fi deranjat de nimeni.

– Nici asta nu este cazul și nu este nevoie să vă dispersați forțele. V-am mai spus că este absolut inutil să încerce cineva să mă supravegheze.

În clipa următoare Prințul a dispărut din nou dar de data acesta el nu s-a mai văzut nici prin geamul cu oglindă. Cei doi polițiști se priveau consternați când a sunat telefonul din partea hotelului. Au fost anunțați, conform protocolului, că apartamentul rezervat de poliție a fost ocupat din acel moment. Nu trecuseră zece secunde de când stăteau toți trei de vorbă.

– Șefule, e groasă, dacă pot să mă exprim mai elevat. Țsta doarme și mănâncă pe banii poliției și mâine când o să-l căutăm e plecat de mult.

– Ce noi ne luăm după el, crede că noi suntem proști, pui un polițist cu experiență să stea de pază în capul culoarului unde e apartamentul și să faci trei schimburi să fie treaba ca la carte.

– Așa da, șefu! Imediat dau toate ordinele! Poliția e poliție!

În așteptarea următoarelor rapoarte Șeful poliției a ieșit din cameră și s-a îndreptat spre locul în care așteptau Prințesa și Directorul de la Morgă.

Cred că puteți să plecați acum, i-a spus el directorului, eu vă mulțumesc și vom mai vorbi mâine iar dumneata să mai rămâi puțin că mai am niște neclarități. Spuse el întorcându-se spre Prințesă.

Au așteptat amândoi până când a ieșit directorul și apoi șeful poliției a întrebat-o

– Ai timp de o cafea, că acum s-a terminat programul și nu trebuie să ne mai grabim?

– Nu numai că am timp dar eu fac o cafea foarte bună și noi încă nu am lămurit unde este acum soțul meu, dacă m-ați

putea însoții până acasă, la doua străzi de aici am putea vedea dacă a ajuns sau am putea bea o cafea în liniște până ar veni și el.

Lui parcă i s-a luminat ziua!

– Uite o idee foarte bună pentru a ne încheia programul pe azi! Ia loc puțin să mai semnez niște ordine și mergem cu mașina poliției că ne considerăm, nu-i așa, în interesul serviciului în căutarea unei persoane dispărute.

Intre timp primul polițist a găsit un coleg, care tocmai intrase în schimb și i-a spus pe scurt că are misiunea de a păzii un etaj de la hotel. Acesta a fost chiar încântat pentru că nu putea fi o misiune mai plăcută decât să stea pe un scaun, la căldură, în hotel.

– Te duci chiar acum acolo, a fost ordinul și vin eu și-ți aduc armamentul și sprayul .

Omul de pază a ieșit din secția de poliție și s-a dus direct la hotel. Acolo a întrebat unde este apartamentul închiriat pentru poliție și s-a instalat pe un scaun în capul culoarului având o vizibilitate perfectă asupra intrării în apartament. Primul polițist a ridicat de la magazie pistolul cu toc și sprayul împotriva unui eventual atac și a pornit alene spre hotel. Era și el la sfârșitul programului și toată seria de evenimente de azi îl cam obosise. S-a salutat cu fetele de la recepție și a urcat la etajul doi unde era apartamentul. Hotelul nu avea lift că la trei etaje ale lui nu era cazul. Cum a ajuns la etaj a făcut la dreapta și la mijlocul culoarului stânga și de parcă nu i se întâmplaseră destule pe ziua de azi, a rămas mască. Polițistul lui de încredere stătea pe scaun cu capul în piept și sforăia de se cutremura tot holul.

– Hei, omule, trezește-te că ești în misiune! Ce fel de pază faci tu aici? Când naiba ai avut timp să adormi? Dacă află șeful ne dă pe amândoi afară. Mă! Tu nu auzi?

Văzând că nu reușește cu vorba a pus mâna pe el și a început să-l zgâlție de umăr. Capul polițistului se bălângănea ca o limbă de clopot dar ochii lui rămâneau închiși în continuare și puțin a lipsit să nu cadă după scaun.

– Hei, scoală mă omule că ești la servicii nu în dormitor! Ce naiba, îți bați joc de mine?

Polițistul deschise încet un ochi și îl închise repede și conștiincios la loc. Apoi îl deschise pe celălalt și-și culcă capul pe umăr încercând să privească în lateral la persoana care îi vorbea. Gestul părea că îl surmenează total așa ca închise iar ochii și își lăsă capul în piept. Din această poziție i s-a auzit foarte clar vocea care spunea răspicat:

– Acest om nu poate fi păzit!

– Bă tu și dormi și vorbești? Ori dormi ori vorbești! Uită-te la mine, până nu-ți trag vreo două!

– Acest om nu poate fi păzit! Spuse din nou cel de pe scaun stând în continuare cu capul lăsat în piept și ochii închiși.

Polițistul treaz a scos telefonul și a zbierat imediat ce i s-a răspuns:

– Să vină imediat la hotel, la etajul doi vreo trei băieți din tura de noapte!

Nici nu au trecut cinci minute, timp în care un polițist dormea liniștit în scaunul lui iar celălalt patrula pe culoar că au și apărut trei vlăjgani în uniforme gata de acțiune.

– Voi doi, luați-l pe individul ăsta și duceți-l înapoi la secție iar tu, îi spuse el unuia care pare mai firav, stai de pază în

locul lui și să nu te miști de aici. Misiunea ta este paza apartamentului închiriat de poliție, adică ăsta și îi arată cu degetul ușa.

– Am înțeles să trăiți, șefu!

Cei doi polițiști l-au luat de brațe pe somnoros și au început să-l târască pe hol.

– ăsta tot vorbește ceva, da nu s-a trezit ! Zise unul din ei.

– Duceți-l de aici că m-a făcut de râs, le-a spus polițistul șef cu coordonarea conducându-i spre scări. Apoi s-a întors spre holul cu apartamentul și spre scaunul celui care păzea și nu i-a venit să-și creadă ochilor. Acesta stătea pe scaun, la fel ca primul paznic cu capul în piept și dormea dus. Era evident că orice strigătură nu ar fi avut niciun efect. În timp ce se uita perplex la el, de pe scări se auzeau strigăte puternice țipate de cel care venise primul la pază. Imediat acesta a și apărut.

– Ce-i cu ăștia că au început să mă târască pe scări de parcă eram un sac cu cartofi. Eu trebuie să stau de pază aici nu să mă plimbe ei pe scări. Și ăsta ce face de doarme pe scaunul meu, așa face el de pază? Scoală mâi băiete că aici e locul meu!

În spatele lui au apărut și cei doi vlăjgani care îl căraseră.

– Șefule ăsta s-a trezit brusc, cum am ajuns un etaj mai jos și ne-a acuzat de răpire din postul de pază. Da acum vad că s-a schimbat socoteala, îl luăm la cărat pe celălalt.

– Luați-l și mergem cu toții la secție! Să nu vă mai văd. Aici e clară treaba!

Nici nu l-au ridicat bine în picioare pe cel nou adormit că acesta a și început să spună fiind cu ochii închiși: Acest om nu poate fi păzit!

Imediat ce au ajuns cu el la parter a început să țipe la cei care îl cărau că el este în misiune și că trebuie să stea de pază și în niciun caz nu poate pleca din hotel.

– Misiunea ta tocmai s-a încheiat! I-au spus ceilalți.

– Da ce repede a trecut timpul! S-a mirat el .

– Da, am pierdut cam o juma de oră până să-i dau dreptate amicului din apartament. Să sperăm că are cuvânt și stă la dispoziția noastră. Dar asta o să vedem mâine, acum mergem la secție.

– Gata șeful!

Cum au intrat în secție prima grijă a fost să-i raporteze șefului mare ce s-a întâmplat. Acesta era la birou iar în fața lui, picior peste picior, într-o evidentă poziție ofensivă stătea Prințesa și îl privea cum tot moșmondește la câteva hârtii. Deosebit de importante, după cum i se spusese.

Cei veniți încercau, la grămadă să-i raporteze ce s-a întâmplat și cum au făcut ei tot posibilul pentru executarea misiunii dar nu au reușit. Era evident că el era mult mai atent la orice mișcare pe care o făcea Prințesa cu picioarele ei decât la ceea ce-i spuneau subordonații.

După un timp, plictisit, le-a făcut semn să iasă din cameră și să se ducă la treaba lor iar el s-a ridicat și a început să se îmbrace pentru a ieși afară. Imediat ce a sesizat mișcarea Prințesa s-a și ridicat și și-a încheiat toți nasturii la haină. Nici ea nu pricepuse mare lucru din ce i-au spus băieții șefului dar la final a înțeles că nu mai era nevoie de pază la hotel.

Vizita șefului.

Foarte galant polițistul a invitat-o în mașină și parcă ochii deja îi străluceau de viziunea imediată a viitorului. Ce rost ar fi avut să-l invite la ea dacă nu ar fi existat și o perspectivă a unei relații mai apropiate. Mașina a pornit în trombă și polițistul chiar a avut tupeul să dea drumul la sirenă de vreo două ori, în momentul în care avea senzația că cineva se pune în calea fericirii lui.

– Vreau să mai îmi dai niște detalii despre soțul tău să vedem ce putem face și pentru el. Era chiar să spună „sper că nu a ajuns acasă” dar și-a dat seama în ultimul moment și a spus

– Poate că deja a ajuns acasă!

– Eu sper să fie bine sănătos că de lipsit de acasă a mai lipsit, i-a spus Prințesa, că umblă cu tot felul de indivizi în care eu nu prea am încredere. Uite, aici stau eu unde sunt toate luminile stinse, mai zise ea.

Plin de speranță, cu toate luminile sufletului aprinse, polițistul a coborât din mașină și i-a deschis galant portiera. Ea a coborât fără a uita să-și pună în valoare lungimea picioarelor și s-a dus direct la ușă. Pentru că era încuiată a pierdut ceva timp, pe întuneric, dar a rezolvat imediat ce el i-a aprins o lanternă și atunci a deschis ușa.

– Te rog să mă scuzi că la mine nu este așa cald dar voi face imediat focul și va fi mult mai bine.

– Nu am nicio grabă, așa că te rog să faci cum crezi că este mai bine. „Pentru amândoi” ar fi vrut să mai zică dar s-a oprit la timp.

– Ai un cuier aici pe hol și te rog să te faci cât mai comod.

– Chiar așa aveam și eu de gând, zise el plin de speranțe și de idei, fără legătură cu funcția de polițist.

– Te rog să iei loc pe fotoliul acela și să te simți cât mai confortabil, eu fac imediat focul și pun de cafea. După câte știu eu polițiștii pot să bea continuu cafea că ei nu au somn și trebuie să vegheze permanent.

– Asta cam așa e, dar ne mai „culcăm” și noi atunci când avem ocazia!

– Am mai pus pe foc și acum mă duc să mă schimb de casă și să pun de cafea.

Bineînțeles că polițistul a urmărit-o cu privirea și privind prin glazwandul de la cameră i-a sorbit toate mișcările și a încercat să ghicească exact ce scotea de pe ea și ce puneă. La un moment dat chiar a avut impresia că a rămas goală și pentru moment privirea lui s-a bulbucat de plăcere, iar apoi a înțeles că și-a pus ceva extrem de ușor și transparent. Soba deja duduia, căldura începuse să se simtă și el stătea cu privirea pe geamul de ornament al ușii, care îi stiliza toate imaginile.

– Sper să nu te plictisești, i-a spus ea deschizând un pic ușa pentru a se face auzită.

– Nu, nu zise el gătit, stai liniștită, dar privirea lui rămăsese pe pulpa piciorului întrezărită, pentru o clipă, prin deschizătura ușii. Era prima și cea mai mare ofertă din această seară.

După ceva momente Prințesa a apărut, în toată splendoarea ei și tot ceea ce văzuse polițistul prin ușă s-a

confirmat. Era aproape de a fi goală, deoarece prin capodul, extrem de transparent i se vedeau desuurile în toată splendoarea lor.

– „La nevastă-mea n-am văzut niciodată așa ceva” se gândi el înghițind în sec și încercând să nu se dea de gol cu privirea lui care îi scana trupul în plină mișcare.

Ea s-a dus spre bucătărie de unde i se vedea doar spatele și bineînțeles, fundulețul obraznic și a pus ibricul de cafea la fiert. Cu instinctul ei de femeie simțea privirea lui cum o parcurgea și avea impresia că îi poate simții și bătăile inimii.

– Mai dulce, mai amară ?

Aici l-a prins în ofsaid că el nu era cu mintea la întrebările ei și ea a trebuit să-l mai întrebe odată până ce s-a prins că era în dialog.

– Mai dulce că și așa viața este destul de amară! A răspuns el cu o expresie pe care o folosea de fiecare dată la birou sau dacă era întrebat de cineva. El nu prea era un tip cu imaginație și nici nu-și bătea capul să furnizeze răspunsuri diversificate la același gen de întrebare. Avea un fel de regulament mintal.

– Uite că avem și cafea caldă, îi spuse Prințesa și se aplecă spre el pentru a-i pune ceașca de cafea pe măsuta alăturată.

Nici că se putea tortură mai plăcută decât să vezi un decolteu vibrând de frumusețe și sănătate cum vine spre tine și e gata să te atingă iar privirea ta nu are unde să evadeze datorită minunatelor lui forme pline decât în simetria-i perfectă.

– Mulțumesc foarte mult, ești foarte amabilă și foarte drăguță! Încercă el un pas timid spre o relație mai apropiată.

Se gândea totuși că tembelul de bărba-su ar putea apărea dintr-o clipă în alta și cu toate că a văzut, pe video, că nu era decât o aschimodie de om, totuși nu-și permitea să-l ignore total. Și o aschimodie poate să facă o reclamație.

A suflat puțin în cafea, că plăcerea lui era s-o bea cât mai fierbinte și a întrebat-o:

– Da unde crezi că ar putea fi soțul tău, că este destul de târziu să mai umble acum pe străzi. E destul de periculos!

– Eu am mare încredere în poliție și nu cred că străzile din cartierul nostru sunt periculoase, dar el așa e, adică dacă s-a întunecat, mai ales iarna, mai rămâne pe la vreun prieten și nu mai vine.

– Păi s-a întunecat deja bine de ceva vreme, zise polițistul, relaxat și plin de speranțe ilegale.

– Păi aia spun și eu că nu cred că mai vine acasă în noaptea asta.

– Atunci putem să discutăm în liniște tot ce vrem!

– Da, chiar așa, că putem să facem tot ce vrem! A răspuns și ea fără să-și dea seama că a cârmit-o pe sens interzis!

Era deja prea mult! Regulamentul militar nu l-a învățat niciodată ce trebuie făcut în astfel de situații. Toată viața lui de polițist a fost convins că Regulamentul cuprinde modul de conduită pentru orice situație în care s-ar fi putut afla militarul și iată că acum se afla într-o situație, de luptă, de viață și de moarte și habar nu avea ce trebuia să facă mai departe. Instinctul lui de bărbat îi spunea clar ce trebuie făcut și știa și el dar nu-și dădea seama cum va ajunge în poziția respectivă și ajunsese să-l obsedeze gândul că nu-și va desface destul de repede șireturile de la bocanci și va rata totul.

Prințesa se uita calmă la el și-și dădea seama că nici ea nu prea este în firea ei și se simțea de când a intrat în casă cam

ciudat. Ea se considera o femeie obișnuită, cultivată, dar naivă și chiar dacă știa că nu exista bărbat să nu se întoarcă după ea nu-și luase lumea în cap și stătea împreună cu amărâtul ei fără a emite alte pretenții. Poate că acum, văzând privirile celor de la poliție și mai ales ale șefului a înțeles că de fapt valoarea ei este cu totul alta. Ea nu avea colegi de serviciu pentru că, pur și simplu nu mergea la serviciu trăind, bine mersi, din renta pe care mătușa ei și celelalte rude i-au asigurat-o. Poate că dacă ar fi ieșit mai mult și ar fi fost prin societate și-ar fi făcut o altă părere despre sine, dar așa singurele ei ieșiri erau la prietenele ei sau pe unde se ducea să mai aibă grije de vreun copil obraznic.

– I-a spune-mi acum cam cu ce se ocupă bărbatul ăsta al tău? Întrebă el ca totuși să se vadă și un pic de interes pentru cauza lor care i-a adus împreună.

– Păi nici eu nu știu prea bine, că umblă toată ziua și mi-a zis că e funcționar la morgă și lucrează la protocol, adică se ocupă de primirea cum se cuvine a celor care vin acolo. A trecut destul de mult timp până să mă lămuresc eu cam ce face. Mereu venea ud pe haine și zicea că l-au stropit unii pe stradă dar eu am aflat ce făcea că mai veneau unii și îi lăsau vorbă că are de spălat morți a doua zi. Eu nu i-am zis că știu să nu se simtă prost și m-am gândit că trebuie să facă cineva și treaba asta. Eu sunt convinsă că o făcea foarte bine că este un tip foarte meticulos.

De curând însă a început să facă niște fițe ciudate. Adică a început să-mi vorbească de parcă citea din niște cărți. Nu vorbea urât dar nu era de loc stilul lui și aproape că nu înțelegeam ce vrea. Nu-mi mai dădeam seama dacă mă înjură sau zice alte alea. I-am și spus-o direct și cred că s-a supărat și a plecat că nu a mai apărut de atunci.

– Dar cu musafirul, care l-ai primit în casă fără să știi cine e, cum a fost?

– Eu nu l-am primit în casă pentru că aici l-am găsit, înăuntru, atunci când am venit de la o vecină. A știut unde este cheia, a deschis singur și eu l-am găsit în picioare în mijlocul casei. Am și țipat la el din hol, că eu credeam că e bărbatul meu, care de fapt nici nu e al meu că nu suntem căsătoriți, doar locuim împreună.

– Și ce ați făcut o noapte întreagă, ați stat de vorbă? Nu l-ai întrebat cine e?

– Cum să-l întreb dacă deja știam, sau eram convinsă că știu. Mătușa mea mi-a promis că îmi trimite un băiat cu care să fac cunoștință și cu care să-mi fac o relație și o familie și mai ales că l-am văzut nici nu m-am gândit să dau afară așa o minunăție de bărbat, indiferent cine mi l-a trimis.

– Dar putea fi și un borfias, că ai văzut ce ne-a făcut la poliție și ce scene de groază a băgat în noi. S-a făcut și invizibil, ai văzut că ai fost acolo. Asta nu-i normal!

– Eu nu l-am văzut când s-a făcut invizibil și nici nu cred că s-a întâmplat așa, mai de grabă v-a făcut pe voi să credeți că a dispărut. Cred că are puterea asta. E ca un fel de hipnoză.

– Nici eu nu mai știu ce să cred și atunci cum îți explici că au adormit paznicii la ușa lui?

– Păi asta e chiar hipnoză, ce mare lucru să adormi un polițist care are inteligență variabilă, cât are și toate gândurile aiurea. Asta chiar cred că e simplu.

– Dar cel care i-a pus cătușele mi-a zis că i s-au înmuiat pe mâini și s-au scurs ca un șiret..

– Asta am văzut și la circ la ăla de înmuia și îndoia linguri. Acum nu numai că a înmuiat cătușele dar chiar le-a schimbat cu un șiret, și asta cred că-i simplu.

– Vorbești de parcă ai fi asistenta lui așa te pricepi! Îi cam iei apărarea. Atunci să-mi spui cum se face că nu l-ai mai recunoscut când ai intrat în cameră?

– Nici eu nu știu s-o explic, pur și simplu am intrat în cameră și am văzut o altă persoană, sau probabil că mi s-a părut că văd o altă persoană și așa am și zis. Chiar m-am gândit că ați adus o altă persoană ca să mă verificați și am vrut să fiu cât mai corectă.

– Asta-i bună! De unde era să aducem altă persoană ?

– Eu nu mă pricep la tehnicile poliției de a face interogatorii și nici nu pot să sugerez ceva metode, așa am crezut eu că ați făcut și am răspuns în consecință.

– Da cum adică, ai văzut altă persoană, ce persoană, sau ce fel de persoană ai văzut?

– Am văzut foarte clar o persoană mai în vârstă și care nu avea nicio legătură cu cel pe care l-am primit eu în gazdă.

– Numai lucruri ciudate mi s-au întâmplat astăzi și totul a plecat de la morga aia unde a dispărut un cadavru.

– Da cum poate să dispară un corp, așa dintr-o dată, poate l-a furat cineva pentru experiențe!

– În orașul ăsta eu nu am auzit pe nimeni să facă experiențe pe morți și nici nu cred că voi auzi vreodată de așa ceva. Aici este ceva mult mai necurat și mai diabolic. O să vorbesc și cu cei care l-au adus să-mi spună dacă era real și nu era vreo fantomă. Ziceau că l-au găsit înghețat pe stradă. O să mai vedem, zise el și puse ceașca de cafea pe măsută, că doar nu s-o fi topit ca o înghețată. Mulțumesc foarte mult pentru cafea, a fost foarte bună!

– Cu plăcere zise și Prințesa și cu un gest foarte grațios se ridică, se apropie de polițist și se aplecă, aproape peste el să ia ceașca goală de pe măsută. Evident că piciorul ei, cu totul întâmplător, se nimerise între picioarele lui și pulpa ei îi

atingea pulpa interioară iar de decolteu nu mai este cazul să amintim pentru că aproape îi luase respirația.

„Acum ori niciodată” Se gândi polițistul cu mintea lui de polițist și ridicându-și mâna dreaptă o apucă de talie și chiar a simțit freamătul șoldului în palma lui. Se făcea că o sprijină și o ajută să nu cadă peste el, deși asta chiar că nu l-ar fi deranjat de loc.

Ea a simțit mâna lui pe șold și s-a gândit că nu era un gest chiar exagerat că bărbatul cu care conviețuia nu o mai atinsese de multă vreme. A rămas un moment nemișcată, să nu credă că îl respinge total și apoi, încet de tot a vrut să-și continue aplecarea dar i-a fost imposibil. Mâna care era pe șoldul ei a rămas complet fixă, înțepenită și nu i-a mai permis să se aplece.

– Ei, spuse ea, încercând să-și umple vocea de drăgălășenie, nu fi tu așa șmecher și dă-mi drumul că nu pot să mai stau mult în poziția asta!

Din partea lui nu s-a auzit niciun răspuns.

– Tu n-auzi, lasă-mă să plec și apoi mai vorbim, o să cad dacă mai stau așa în echilibru.

Liniște deplină.

Prințesa întoarse privirea și se uită, în jos spre capul polițistului. Acesta rămăsese cu privirea direct în decolteul ei, cu corpul absolut imobil, ca o statuie de ceară.

Ea văzuse la viața ei tot felul de bărbați, care mai de care mai ciudați și nu era genul de femeie care să se sperie așa ușor, așa că lăsă încet ceașca pe masă și puse degetele pe carotida lui și a constatat că funcționa perfect. Pulsul inimii se simțea regulat și puternic. Și totuși individul nu mișca nici măcar o geană. Atunci s-a proptit cu ambele mâini de umerii

lui și s-a ridicat dreaptă în picioare, ieșind cu pricepere prin lateral din atingerea mâinii fixată pe șold. S-a dat doi pași înapoi și s-a uitat la el crucindu-se. Era pur și simplu ca o statuie rămasă în poziția anterioară și cu privirea fixă acolo unde cu câteva momente înainte se afla generosul ei decolteu. Ceva a străbătut-o ca un curent electric, dându-i senzația că nu este singură și că în cameră se mai află o persoană sau un fel de spirit.

„Ce mă fac eu acum cu ăsta? își spuse ea. O avea vreo boală care te înțepenește așa. Nici n-aș vrea să-l trezesc brusc să se sperie dar nici nu știu ce să mă fac cu el”.

S-a dus alături în dormitor, a adus o pătură mai groasă și a încercat să-l învelească fără să-l atingă. I-a lăsat chiar ochii deschiși și holbați în gol de frică să nu-i facă vreun rău.

„O să mă culc și eu și dacă se scoală o să văd unde a rămas cu mintea și în funcție de ce-mi spune o să-i răspund” S-a gândit ea și s-a dus în dormitor și s-a băgat în pat. Toată noaptea a dormit cam cu urechile ciulite, atentă la orice mișcare din salon. Până dimineața nu a fost nimic neobișnuit dacă considerăm că e normal să ai în casă, un tip statuie pe un fotoliu ce poate dormi cu o mână ridicată și cu ochii holbați la ceva inexistent din fața lui.

Cum s-a luminat de ziuă, a început să se agite prin casă și să facă tot felul de zgomote în speranța că starea musafirului ei se va schimba în bine. Tocmai când își pierduse orice nădejde și era aproape șapte dimineața, Prințesa, care între timp se schimbase în alte haine, îl auzi pe polițist cum se foiește în fotoliu și zice senin:

– Foarte bună cafeaua, mulțumesc mult și dacă nu mai ai ce noutăți să-mi spui atunci mă duc și eu înapoi la secție.

– Și eu îți mulțumesc că ai fost atât de amabil și m-ai condus până acasă și îți doresc spor la treabă, la birou. Spuse ea încercând să nu pară de loc surprinsă.

Polițistul se ridică greoi în picioare de parcă ar fi fost înțepenit de spate și își puse mantaua pe care Prințesa i-a adus-o imediat, apoi a ieșit pe ușă, mulțumindu-i încă o dată. Ea era convinsă că acasă la el nici nu i se observase lipsa pentru că nu era prima noapte în care un polițist lipsește din căminul conjugal. Când a ieșit pe ușă a avut impresia că este puțin contrariat de faptul că afară era ziuă și el venise noaptea dar prima regulă este că atâta timp cât porți haina militară nu trebuie să te miri de nimic, așa că s-a urcat repede în mașină și a demarat spre secție. „A naibi cafea!” și-a spus el având senzația că i-a șurubărit cineva prin creier.

Cel ce stăpânește evenimentele.

Imediat ce s-a instalat la hotel Prințul a rememorat cu grijă toate evenimentele zilei trecute și a fost foarte satisfăcut de modul cum a reacționat. Nu prea pricepea el de unde avea aceste puteri stranii dar, dacă tot le avea, atunci mai bine să le folosească și să se protejeze de toți nebunii din oraș. Cel mai mult l-a distrat modul în care i-a adormit pe polițiștii puși să-l păzească. Cu toate că inițial i-a spus șefului de secție că nu e nevoie să fie păzit, atunci nici el nu a înțeles de ce a făcut-o pentru că orice fel de pază era în interesul protecției lui și nu trebuia să-l deranjeze.

După ce s-a așezat în pat și a început să cugete a realizat că poate vedea practic tot ce se întâmplă pe hol chiar dacă între el și polițistul de pe scaun era un perete. De fapt el nu vedea efectiv, cu ochii lui, ce era pe hol dar știa cu certitudine, privind cu ochii minții, că acolo este un om pe un scaun. De unde știa acest lucru, habar n-avea. Cert era că atunci când avea în cap imaginea polițistului care stătea pe scaun și-a dat seama că îl poate adormi imediat. A știut că îl poate adormi și s-a gândit să-l odihnească! A închis ochii și s-a concentrat cu intensitate pe idee. A reușit imediat acest lucru și i s-a părut chiar extrem de simplu. Pur și simplu și-a propus ca acel polițist să adoarmă instantaneu pe toată durata cât va sta pe acel scaun. Ceea ce s-a și întâmplat. S-a convins atunci când i-a auzit sforăiturile și a avut impresia că s-a concentrat mai mult decât era necesar. Cu cel de al doilea a fost la fel, ba chiar mai simplu deoarece știa procedura.

La fel de ușor a fost și să „vadă” tot ce face Prințesa cu musafirul ei, șeful de secție. Cât timp a observat că totul se desfășoară în limitele decenței nu le-a acordat nicio atenție dar în secunda în care polițistul a trecut pe „repede înainte” a considerat oportun să-i oprească entuziasmul. A avut o singură dilemă, durata penalizării, dar când a văzut că Prințesa dorea să se culce a realizat că cel mai bine este să o lase să doarmă liniștită până dimineța și așa a și făcut.

Cu sau fără treabă, pentru el noaptea a trecut ca și cum nu ar fi fost și cu toate că se simțea foarte odihnit nu-și dădea seama dacă a dormit sau nu vreun minut. Plin de energie a intrat la duș și a început să se desfete cu o cascadă de apă rece ca gheața care îi punea în valoare pielea extrem de netedă și parcă îi scotea și mai mult în relief fiecare fibră a mușchilor. A dorit, pentru un moment, să-și scoată, de la gât lăntișorul cu inelul care atârna de el dar probabil că se întâmplase ceva cu

încuietoearea lui că nu a putut s-o deschidă nici acum și atunci nu l-a mai preocupat treaba asta. A fost puțin intrigat de semnul din linii pe care l-a văzut apărut pe pieptul lui, pentru că nu-și dădea seama de când îl are însă i se părea atât de familiar încât l-a atins cu mâna să-l simtă mai bine. Pentru o fracțiune de secundă în fața ochilor i-a apărut dealul și colțul de castel pe care le mai văzuse cu o seară înainte și parcă i s-a părut că aude și nechezatul unor cai.

Totul a dispărut la fel de repede precum a și apărut și el a ieșit de sub duș înviorat și extrem de bine dispus. Și-a legat un prosop în jurul șoldurilor și a pășit în cameră. Pe fața lui nu s-a clintit niciun mușchi atunci când a văzut că pe fotoliul din mijlocul încăperii stătea tolănit cu toata greutatea lui de polițist unul dintre cei care au încercat să-l păzească cu o seară înainte.

Acesta se uita la el, ca la ceva din altă lume și nu-i venea să creadă că poate exista un bărbat care să aibă alcătuirea celui din fața lui.

– Ce s-a întâmplat de ai ajuns chiar la mine în cameră? L-a întrebat Prințul complet degajat și surâzător. De ce te-ai deranjat până aici?

– Noi am sunat la ușă și am bătut și dacă nu ne-a răspuns nimeni ordinele noastre au fost clare, să intrăm și să cercetăm camera, mai ales că este închiriată de poliție.

– Și ați cercetat-o ?

– N-am apucat că ați ieșit dumneavoastră din baie și atunci am înțeles de ce nu ați auzit nimic atunci când am bătut. De fapt noi am venit să vă spunem că șeful vă așteaptă la birou și va invita să veniți imediat. Chiar a zis că nu are timp prea mult de pierdut și vrea să termine repede că hotelul costă destul de mult pentru secția noastră mică de politie.

– Că mă invită, e foarte frumos dar că vrea imediat nu e prea elegant din punctul meu de vedere. Să-i transmițeți că o să vin, cu plăcere, atunci când îmi voi termina toate treburile și voi fi mai liber.

– Cred că nu știți cu cine aveți de a face de vă jucați așa cu vorbele. Dacă șeful a zis să veniți acum, atunci acum trebuie să veniți.

– Vezi asta vă strică pe voi poliștii, după ce că nu aveți niciun fel de imaginație și umor nici nu încercați să fiți mai înțelegători și mai maleabili.

– Să nu ne faci pe noi debili că ți-o tragem de ne pomeniști că noi suntem talpa și baza poliției și pe noi nu ne ia nimeni peste picior. Noi o să te ducem chiar acum la șeful!

– Care noi?

– Adică eu și cei trei băieți de la ușă!

– De la care ușă?

– Cum de la care, de la asta! zise poliștistul și se întoarse spre peretele dinspre care venise dar pe care nu se mai vedea nicio urmă de ușă. Adică, de la asta și se întoarse spre celălalt perete. Unde naiba e ușa aia, că doar am intrat pe ea!

– Eu cred că nu ai căutat bine, ia uită-te în baie!

– Ce să caute ușa în baie! Ce te-ai smintit! Unde sunteți băieți, intrați înăuntru! Acum!

– Da ce e așa umezeală și frig aici ! Se auziră niște voci din baie și pe ușa acesteia au intrat în încăpere trei poliști înarmați până în dinți. Ce-i cu ușa asta șeful? Cine a pus baia în intrare?

– Băi, voi ați înebunit, ce căutați în baia omului?

– Nu ne-ai chemat tu șefule, că noi stăteam liniștiți la ușă și ne-ai strigat și am intrat, tu n-ai intrat tot pe aici?

– Cum o să intru mă prin baia omului? Zmintiților! Lăsați vorba și hai să mergem la secție până nu se supără cineva pe noi! Ia și matale o haină pe tine și să mergi cu noi!

– Probabil că nu am reușit eu să mă exprim prea bine sau nu am fost clar dar o să merg cu voi, sau singur, atunci când o să am timpul necesar și acum chiar că nu am.

– Da ce faci mă rog matale, acum?

– Nu cred că asta e treaba poliției.

– Eu zic s-o lași mai moale că cu mine nu ține și să te miști imediat cu noi!

– Bine! Hai! Dacă văd că insiști atât de mult, o să mă șterg pe cap și o să merg cu voi.

– Chiar te rog și dacă poți, mai repede!

Prințul a ieșit din cameră și a intrat în dormitor închizând cu grijă ușa după el. Cei trei stăteau în mijlocul camerei și încă mai căutau o ușă normală cu privirea. Vorbeau în șoaptă de parcă ar fi dorit să nu deranjeze pe nimeni.

– Ce bine arată tipul! A zis unul din ei, cred că trage la fiare de se rupe!

– Așa mușchi nu are nici antrenorul nostru de la lupte!

– Cu toți mușchii lui ai văzut că l-am dovedit până la urmă că altfel primeam o papară de ne terminam!

În acel moment a sunat unul din telefoanele de tip stație care era la cel mai împuternicit dintre ei.

– Poliția, raportați ce problemă e!

– Voi ați înebunit, măi băieți, nu v-am trimis eu să aduceți omul de la hotel? Unde umblați?

– La datorie șefule, la datorie, ce noi ne jucăm cu ordinele! Acum îl aducem! Nu șefu cum să ne batem joc? Cum să fie

acolo? Nici vorbă, că nu poate fi acolo când este aici, acum pune ceva pe el și venim cu toții.

– Eu cred că voi v-ați băgat în vreo cărciumă și nu mai știți pe ce lume sunteți, eu dacă spun că omul vostru este aici, înseamnă că așa și este, acum stă pe scaun în fața mea și cred că râde de voi, că nu sunteți în stare de nimic!

– Stai șefule că nu-i chiar așa, uite, acum o să intru peste el în dormitor, zise polițistul și trânti ușa de la dormitor de perete, evident camera era absolut goală.

– Unde-i mă ăsta?

– Voi chiar vreți să mă supăr, se auzi cu putere în stație, nu ți-am spus că este la mine în birou, veniți imediat la secție și nu vă mai faceți că îl căutați că o s-o încurcați de tot! Veniți imediat la mine! Nu v-am zis că nu trebuie să umble neînsoțit!

– Am înțeles șefule! Hai mă că am încurcat-o, tipul a ieșit pe altă parte și deja e la șeful în birou, ne-a chemat imediat.

Toți trei au plecat val vârtej înghesuindu-se prin ușa care acum apăruse la locul ei și s-au dus direct la șeful de secție în birou.

– Unde-i omul, șefule?

– Ce om mă? Pe mine mă întrebați, nu eu v-am trimis după el?

– Am impresia că trebuie să-mi iau un concediu de boală, șefule! Noi eram la hotel când ne-ai sunat pe stație și ne-ai spus să venim imediat că tipul e aici în birou și acum ne iei la mișto și ne întrebi pe noi unde e?

– Hai să lămurim lucrurile că văd că ați luat-o pe arătură. Eu v-am trimis să-l aduceți de acum juma de oră și voi veniți acum și mă întrebați unde e? Așa este ? În plus eu nu puteam să sun pe nicio stație pentru că nu am nicio stație. A rămas în

mașină și mașina a plecat cu șoferul la gară. Eu sunt sigur că el nu v-a sunat că nu avea de ce!

– Păi la hotel nu este șefule, după ce a sunat stația am verificat fiecare cameră din apartament și nu era și am venit imediat aici așa cum ai ordonat!

– Să vă fie clar, eu n-am ordonat nimic și de când ați plecat nu fac altceva decât să vă aștept să veniți cu el. Dacă mi-ați fi spus că nu l-ați găsit înțelegeam perfect, dar dacă îmi spuneți că mai întâi l-ați găsit și mai târziu l-ați pierdut asta nu pot să înțeleg de la niște polițiști cu atâta vechime și mai ales să veniți cu tâmpenia aia că v-am sunat eu și v-am chemat! De unde și până unde? Voi nu ați fost tot timpul în apartament, ați ieșit vreun moment și l-ați lăsat singur?

– Noi n-am ieșit nicăieri dar el a intrat în dormitor și s-a făcut nevăzut!

– Eu cred că bateți câmpii!

În acel moment telefonul interior de serviciu de pe birou a sunat.

– Raportează!

– S-a prezentat tipul de ieri, ăla înaltul și zice că a venit la dumneavoastră. Zice că l-ați invitat azi, dar eu nu cred că aveți invitați!

– Lasă părerile personale și condu-l imediat la mine în birou.

Toți s-au privit lung și apoi și-au îndreptat privirile spre ușă. Aceasta s-a deschis larg și Prințul a intrat zâmbitor și relaxat.

– Bună dimineața!

– Bună dimineața! A apucat să răspundă corul polițiștilor.

– Mă bucur să văd că toată lumea este bine sănătoasă și așa cum am promis m-am prezentat să continuăm dialogul de ieri.

– Luați dumneavoastră loc aici și să pun să vă aducă o cafea sau o apa sau un suc. Zise șeful secției în timp ce așeza un scaun cu fața spre biroul lui.

– Sunteți prea amabil, dar nu vreau să vă deranjați cu nimic mai ales că presupun că discuția noastră nu va fi foarte lungă.

– Păi și eu zic la fel, dacă lămurim lucrurile își vede fiecare de treaba lui că și așa avem destule pe cap.

– Și eu sper la fel mai ales când văd că nu toată lumea s-a odihnit foarte bine de parcă unii nu au dormit în patul lor.

Gălușca din apropierea Prințului a fost înghițită fără apă de șeful de secție care efectiv nici nu-și mai amintea foarte clar cum și unde a dormit. Totul devenea deja o nebuloasă. De când a intrat în ancheta asta nu mai era sigur pe nimic. Avea în față un tip care nu putea fi arestat și care impunea foarte mult respect, în cameră cu el mai erau niște subordonați cam duși cu pluta și care inventau tot felul de ciudățenii, numai ca să-și scape pielea iar în capul lui era o tipă cu care i-ar fi plăcut să stea mai mult împreună și să o tot „ancheteze” dar nici acum nu pricepea de ce nu i-a ieșit figura.

Își amintește că el era chitit pe treabă, ea i-a adus cafeaua, el a băut-o și mai departe știe doar că i-a mulțumit frumos și a plecat ca prostul înapoi la secție. Dar cum naiba de a durat băutul unei cafele o noapte întreagă nu putea să priceapă oricât și-ar stoarce creierii. Ea l-a condus până la ușă, i-a făcut cu mâna și el a plecat chiar cu un pic de mândrie că nu s-a lăsat sedus. Ceea ce oricum era o mare tâmpenie!

Revenind cu picioarele pe pământ, după atâta plimbare prin propria-i minte, unde e drept că nu avea prea mult de umblat, fiind un spațiu limitat, după ce musafirul lui s-a așezat în fața biroului s-a trântit și el de partea cealaltă și a încercat să ia un aer inteligent. Nu i-a reușit din prima dar totuși s-a străduit să spună:

- Acum dacă tot suntem cu toții aici, zise el uitându-se la cei din cameră cred că este util să reluăm puțin datele din ziua de ieri. Sper că nu vă deranjează?
- Nici vorbă, zise Prințul și eu cred că ieri am avut o zi plină de evenimente.
- Ați fi amabil să ne povestiți activitatea dumneavoastră de ieri, mai pe larg și cu mai multe amănunte?
- Nu! Nu cred că activitatea mea privată poate interesa pe cineva! Eu nu am venit aici să stau la taclale cu polițiștii ci, dacă este cazul, să răspund la unele întrebări, foarte la obiect, ca să nu pierdem vremea.
- Adică ce anume să vă întrebăm noi, ca dumneavoastră să aveți amabilitatea să ne răspundeți? Uite, o să dau drumul la reportofon și o să înregistrezi toată convorbirea noastră, ca să nu mai fie discuții mai târziu că unul a zis aia și altul a zis-o pe cealaltă, adică să fie totul clar.
- După câte știu eu o discuție de acest gen și în acest context nu poate fi înregistrată decât cu acordul ambelor părți și nu rețin să-mi fi dat acest acord.
- Hai să nu fim așa de scrupuloși, încercă Șeful un zâmbet de superioritate, să zicem că așa este procedura standard și gata, dacă ne împiedicăm de la început de tot felul de mofturi nu mai terminăm niciodată!
- E minunat că doriți să fiți cât mai operativi și vă rog atunci să dați drumul la reportofon, așa, zise Prințul după ce șeful a apăsât imediat pe tastă, și să se înregistreze, chiar de la început că nu am fost de acord.
- Și ce dacă o să se înregistreze, zise polițistul oprind instantaneu reportofonul, că eu am specialiști care pot să șteargă orice din înregistrare.
- E extraordinar să ai în subordine tot felul de specialiști pentru că tot timpul poți să înveți ceva nou.

– Hai să lăsăm palavrele, zise șeful și să începem treaba și cum termină vorba porni iar reportofonul.

– Cum doriți, spuse Prințul, făcându-se că nu a observat gestul, dumneavoastră conduceți ancheta!

– Prima întrebare, este care este numele dumneavoastră?

– Cred că aveți o obsesie pentru întrebarea asta că mi s-a mai pus și ieri și răspunsul a rămas același, nu dețin această informație completă dar puteți să-mi spuneți, Maestre. Asta nu înseamnă cumva că vă îndemn la familiaritate sau că vreau deja să ne împrietenim.

– Ăsta nu e nume de om!

– Da ce este?

– Un fel de rang sau grad sau așa un fel de mod de adresare cum i-ai spune cuiva Excelență!

– Și ce e ceva rău în a fi politicoș cu cineva, eu nu cred!

– Vedeți dumneavoastră, noi aici la poliție gândim după regulament, noi nu facem cursuri de bune maniere și dacă la regulament zice că trebuie să trecem pe foaie un nume înseamnă că așa trebuie să facem!

– Adică dumneavoastră vreți să spuneți că nu gândiți de loc și faceți totul așa cum vă spune regulamentul. Atunci pentru ce aveți creiere proprii?

– Ca să aplicăm regulamentul întocmai!

– Și dacă, să zicem, nu ați fi de acord cu unele prevederi, nu aveți voie nici să spuneți că nu sunteți de acord.

– Nu are nici importanță dacă suntem de acord sau nu și deci nici nu are rost să ne spunem părerea deoarece oricum trebuie să-l aplicăm așa cum este scris.

– Vreți să spuneți că nu ați găsit niciodată, în regulamentul poliției, un cuvânt sau o frază sau o expresie cu care să nu fiți de acord.

– Ei! Cum să nu găsim, numai dacă citești despre modul de avansare și te apucă pandaliile, e o distanță între grade de îmbătrânești pe un grad și pe o funcție.

– Vedeți că puteți să gândiți și voi, vedeți că nu sunteți chiar duși cu pluta, aveți idei și nu trebuie decât să le puneți în aplicare.

– Ca să schimbi ceva trebuie să faci raport mai sus și aici nu prea ne pricepem noi, uite, chiar eu trebuia să fiu avansat de acum șase luni și nici măcar nu am primit vreo înștiințare, nu mai vorbesc că în timpul ăsta iau aceeași soldă.

– Și ai făcut vreun raport?

– Nu, că nu știu dacă e voie.

– Regulamentul vostru ce zice?

– Nu l-am citit chiar așa din scoarță în scoarță!

– Nu aveți un exemplar pe aici?

– Ia scoate mă regulamentul!

– Polițistul indicat s-a dus la un raft de pe perete și s-a întors cu un exemplar nou nouț de unde se vedea că în mod evident nu fusese deschis niciodată.

– Nu aveți un exemplar de lucru că ăsta e prea curat să umblăm cu el?

– Nu! Nu există alt exemplar acesta este singurul regulament din secție!

– Cine l-a citit de la cap la coadă? Știe cineva?

– Noi nu prea l-am citit pentru că în atâția ani tot ce scrie aici ni s-a tot repetat și nu a mai fost nevoie să căutăm prin el.

– Deci nu știe nimeni ce scrie despre avansări?

– Cum să nu știm, la șase ani polițistul se avansează!

– Și dacă nu avansează, ce face el?

- Păi ce să facă, nimic, că nu poate să se avanseze singur! Zise șeful și se uită râzând la ceilalți care își lărgiseră gurile până la urechi că doar, doar, i-or fi pe plac șefului.
- Puteți să-mi dați și mie puțin acest regulament?
- Păi nu prea.
- Cum adică?
- Acest regulament este un document de uz intern, nu este ca un ziar pe care îl cumperi de pe stradă sau îl găsești chiar pe o bancă în parc, el este înregistrat la Biroul de documente secrete și nescrete și nu poate fi dat nimănui decât cu aprobarea șefului de secție.
- Și nu dumneavoastră sunteți șeful de secție?
- Ba da, sigur că eu sunt șeful, că cine să fie, zise el și se uită de sus la cei din jurul lui.
- Și atunci care este problema?
- Problema este că niciun șef nu dă o aprobare atât de importantă în urma unei cereri verbale, trebuie o cerere scrisă.
- Adică vreți să spuneți că pentru a mă uita prin această carte aflată pe masă chiar în fața mea eu trebuie să fac o cerere scrisă către dumneavoastră aici de față. Dacă așa se pune problema atunci sunt dispus să fac și acest lucru, presupun că-mi trebuie o foaie de hârtie și un pix.
- Cam așa ceva dar nu chiar, că foaia de hârtie este un formular tipizat și pixul trebuie să fie numai din cel cu varf ceramic și pastă neagră.
- Și cum facem rost de aceste lucruri?
- Nu prea știu exact că la noi în secție nu a făcut nimeni nicio cerere în ultimii zece ani.
- Adică toată lumea a fost mulțumită și nimeni nu a avut nimic de cerut?

– Adică nu! Toată lumea a fost mereu nemulțumită dar și-a zis că așa prevede regulamentul militar să fi nemulțumit și să taci. Scrie undeva, a zis cineva, odată, că militarul trebuie să îndure cu tărie tot felul de chestii și să tacă. Sau dacă nu a zis chiar așa, era ceva asemănător că nu mai știu exact, că cine mi-a zis a ieșit la pensie când am intrat eu în poliție dar am ținut perfect minte.

– Și după ce fac cererea ce fac cu ea, mi-o aprobați?

– Nici vorbă că trebuie în primul rând înregistrată la Biroul de documente și apoi pusă într-o mapă specială, cu găuri între foi, ca să se vadă fiecare document și prezentată pentru semnare.

– Și aveți multe cereri din astea pe zi?

– Nu, nu am niciodată cereri, eu semnez numai deconturi și ordine, dar alea nu vin în mapă că e foarte obositor să tot cauți prin ea și să „lingi” la documente.

– Păi ce să lingi dacă nu este decât unul singur!

– Ăla cât e trebuie să-l lingi, așa se spune la noi! Eu cred în tradițiile poliției și caut să le păstrăm cu sfințenie.

– Aici aveți dreptate, e foarte instructiv să stea cineva de vorbă cu dumneavoastră, din păcate nu vă pot reține mai mult deoarece trebuie să plec dar sper că ne vom revedea curând!

– Și mie mi-a făcut mare plăcere să discut cu un om inteligent și umblat prin lume. Vă stau oricând la dispoziție și vă rog să-mi permiteți să vă conduc.

– Mulțumesc mult dar nu este nevoie!

Zicând aceste cuvinte Prințul s-a ridicat în picioare, s-a înclinat ca un fel de salut în fața șefului de secție și a ieșit pe ușă.

– Șefu, se trezi vorbind, după câteva momente de perplexitate, unul dintre polițiști, noi n-am prea aflat multe de la asta și de cazul nostru n-am vorbit de loc!

Parcă trezit din somn, șeful zise și el:

– Mă tu ști că ai dreptate! Ia du-te după el și cheamă-l înapoi!

Polițistul a ieșit imediat pe ușă și s-a întors la fel de repede.

– A dispărut ! Nu este nicăieri! Cred că a plecat!

Șeful a pus mâna pe telefon și a sunat la Punctul de control de la intrarea în secția de poliție.

– Unde s-a dus ăla care a fost la mine, ăla înaltul?

– Nu s-a dus nicăieri, că doar a urcat la dumneavoastră dar de ieșit încă nu a ieșit!

– Mă tu dormi în post?

– Nu, să trăiți, nu m-am mișcat de aici de când am intrat de serviciu!

– Tu vrei să zici că nu l-ai mai văzut de când a intrat?

– Exact asta vreau să zic, că a intrat dar de ieșit nu a ieșit și nici nu avea cum să iasă fără să-i deschid eu ușa cu cartela.

– Uită-te te rog pe înregistrarea video de la intrare și spune-mi ce vezi. Sau mai bine pregătește-o să o vâd și eu, cobor acum! Asta o umbla pe undeva prin birouri!

Șeful de secție iese pe hol, coboară un nivel, merge pe un culoar și intră la Punctul de control.

– Ia dă drumul la casetă să vedem ce vedem!

– Polițistul pregătise caseta, o introdusese în video și atunci când șeful a fost gata i-a dat drumul. În primul moment se vedea ușa de la intrare închisă și nimic altceva, nicio mișcare.

La un moment dat a intrat șoferul care fusese la gară și s-a salutat cu cel de la poartă. Apoi s-a văzut foarte clar cum Prințul intră în cadrul camerei de filmat, merge pe culoar, se apropie de punctul de control, din camera iese polițistul de serviciu, același care acum se uita cu ochii cât cepele la înregistrare și începuse să vorbească singur, scoate cartela magnetică, o trece prin fianta aparatului de siguranță, ușa se deschide și Prințul iese liniștit salutându-l zâmbitor. În ultima clipă se întoarce spre camera video și pare că flutură o mână ca la despărțirea de niște prieteni.

– N-a fost așa șefule, omul ăsta nu a trecut prin fața mea și eu n-am deschis nicio ușă pentru el!

– Nici măcar nu pot să zic că ai adormit în post că te vad foarte vioi cum sari să deschizi, poate ai un lapsus și nu mai ști ce ai făcut. Eu zic să ieși acum din post și să te duci să te culci să nu mai faci și alte boroboaze. I-ai cerut vreun act la intrare?

– Sigur că i-am cerut dar mi-a zis că toate actele lui sunt la dumneavoastră și chiar chitanța de la lumină de acasă.

– Cum o să fie la mine toate actele lui, ce să fac eu cu ele? Și ce să fac eu cu chitanța lui de la lumină? E clar că omul a plecat perfect în regulă și tu i-ai deschis fără probleme! Fă mai bine cum ți-am zis! Hai să mergem sus să ascultăm înregistrarea că poate pricepem ceva!

Toată lumea a urcat iar la etaj unde au intrat în birou și s-au așezat tacticoși în jurul mesei. Șeful a poziționat reportofonul cu microfonul spre el ca să audă cel mai bine și le-a zis:

– Gata, vorba, că ascultăm ! Și a apăsă pe tasta de pornire.

S-a auzit un fel de fâșâială și apoi foarte clar cum șeful îl anunță pe cel din fața lui că va înregistra convorbirea iar el

îi spune că trebuie acordul părților și că el nu este de acord. Urmează apoi o pauză mai lungă care nu se mai termina.

– Aici e când am închis eu și i-am spus că asta-i treaba și că trebuie să înregistrăm și după ce el a zis să fac cum doresc i-am dat iar drumul.

– Asta înregistrează și pauza când a fost oprit, ce sculă! A zis vorbind fără să fie întrebat unul din polițiști. Da nu e cam lungă pauza!

– Cam lungă dar o să dau mai repede, zise șeful apăsând pe altă tastă și după ce a stat puțin a apăsat-o la loc. De pe bandă nu se auzea nimic.

– Poate am dat prea departe! Zise șeful și a dat pe repede înapoi dar tot nimic, iar înainte, nimic, iar de la capăt aceleași cuvinte prin care Prințul spunea că nu este de acord cu înregistrarea și totul se oprea brusc.

I-a trebuit o jumătate de oră de du-te vino pe bandă ca toată lumea să priceapă că nu conținea nimic altceva. Practic era goală.

– Voi mai știți mă ce am vorbit, ia să vă testez eu vigilența că daia v-am lăsat să asistați ca să văd cât sunteți de atenți la o anchetă profesionistă.

– Ce anchetă șefule că a fost un fel de vrăjeală despre regulament că nici acum nu am înțeles măcar prea bine cum e cu avansările.

– Ce avansări?

– Cum ce avansări, ale polițiștilor, că numai despre asta ați discutat!

– Cum o să discut eu cu un civil despre problemele polițiștilor și mai ales despre avansări!

– Dumneavoastră i-ați zis că nu v-a avansat de șase luni și el a zis că să faceți o cerere, pe urmă i-ați zis ceva despre o mapă cu găuri și nu mai știu altceva că m-a luat somnul pe scaun.

– Cu tine m-am lămurit, ia spune tu mă ce ai auzit și ce ai văzut!

– Eu n-am auzit nimic și nu am văzut decât că tipul a intrat și ați stat amândoi față în față fără să spuneți nimic și apoi el a plecat!

– Tu ești și mai prost, iar pe tine nu te mai întreb că după cum te uiți la mine e clar că tu nici nu realizezi că ai fost în camera asta!

Zise șeful din ce în ce mai nervos și ridicând vocea de se zguduiau pereții.

– Ieșiți odată afară din biroul meu și să nu vă mai prind pe aici, afară!

Cei trei polițiști s-au îngrămădit să iasă simultan pe ușă iar șeful a ieșit după ei să fie sigur că fiecare se duce la treaba lui. Cu umerii căzuți, zdrobit de cursul evenimentelor a intrat la loc în birou. N-a leșinat în tocul ușii deși era cât pe-acii când l-a văzut pe Prinț cum stătea liniștit pe același scaun ca și prima dată și îl privea direct în ochi cu multă simpatie.

– Cred că am omis să vorbim de ceea ce vă interesa pe dumneavoastră și poate ar fi bine să continuăm!

– Ar fi bine, zise șeful și căzu pe scunul lui! Mi-ați zis că aveți treabă și ați plecat !

– Da, așa este, nu am zis și că nu mă întorc imediat ce termin treaba.

– Așa o fi! Nici nu mai știu unde am rămas cu discuția.

– Tocmai vă spuseseam că nu sunt de acord cu înregistrarea discuției și ați deschis reportofonul.

– Și n-am mai discutat nimic?

– Lucruri neimportante, spuneți ce doriți să mă întrebați?

– Uite care e treaba, zise șeful în care începuse să revină instictul de polițist, la morgă a fost adus un cadavru și apoi a dispărut iar dumneavoastră ați intrat acolo și toată lumea crede că el a dispărut chiar după acest moment.

– Adică l-am băgat în buzunar și am ieșit, hai că mă faceți să zâmbesc! După câte știu eu în poliție se lucrează cu dovezi iar în acest caz, cel puțin până în prezent nu am văzut niciuna.

– Cum niciuna dar domnișoara care v-a văzut și v-a recunoscut, asta ce e?

– Care domnișoară și care recunoscut că și eu am fost prezent atunci când ați chemat-o în birou și a spus clar că nu m-a văzut niciodată! Doar ați văzut că eram pe scaun!

– Da, dar prima dată a spus că ați fost la ea !

– Dumneavoastră aveți vreo declarație scrisă sau vorbim vorbe, puteți să prezentați o singură dovadă a ceea ce spuneți? O singură imagine sau un singur cuvânt care să mă implice în poveștile poliției.

Prințul era din ce în ce mai calm iar șeful nu mai știa cu ce să-l agațe.

– Nu, și de asta v-am asigurat cazarea la hotel ca să ne ajutați la elucidarea cazului.

– Elucidarea asta nu trebuie neapărat legată de mine. Vă reamintesc că eu mă plimbam pe stradă și polițiștii dumneavoastră m-au invitat la poliție, după care ați fost deosebit de amabil să-mi asigurați un apartament pentru cazare. Las la o parte gafa cu paznicii de la ușă care a fost și inutilă și penibilă pentru forțele de poliție din acest oraș. Tot timpul acesta dumneavoastră nu v-ați ocupat de elucidarea cazului ci de acuzarea mea. Eu sper că va veni un moment în

care veți aborda și cazul care vă interesează, cu toată seriozitatea.

– Și cum adică să ne ocupăm de acest caz, ce ar trebui să facem, ia să aud și eu ce zice un novice în această situație!

– Ați înregistrat toate datele despre cel decedat, că înțeleg că nu vorbim decât despre o persoană care a decedat de curând și al cărui corp nu mai este la locul în care a fost pus inițial.

– Aici greșiți, noi nu am zis că a fost mutat ci că a dispărut!

– Ce înseamnă că a dispărut, s-a evaporat, a prins viață și a plecat, l-au mâncat duhurile și nu a mai rămas nimic, cum adică a dispărut?

– Așa cum se dispăre! Acum este și apoi nu mai este! Da ce faceți? De ce vă ștergeți? Unde sunteți?

– Aici sunt! Se auzi vocea. Stați liniștit, vreau să vă arăt că sunt aici și dumneavoastră mă considerați deja dispărut.

– Dacă nu vă mai văd!

– Și dacă nu mă vedeți înseamnă că am dispărut sau că doar nu mă mai vedeți?

– E clar că nu vă văd dar nici nu ați dispărut că vă aud foarte bine.

– Probabil ca la fel ați făcut și cu mortul, nu-l mai vedeți dar dacă el ar vorbi ați ști exact unde este.

– Vreți să spuneți că doar pentru că nu vorbește nu-l găsim, adică este pe undeva pe acolo și noi nu știm de el!

– Eu nu sunt în măsură să dau sfaturi poliției locale am vrut doar să vă fac să înțelegeți că dacă un om nu poate să dispară pur și simplu, cadavrul lui nici atât. Probabil că cine s-a ocupat de caz nu și-a făcut treaba cum trebuie!

Mortul surpriză.

În acel moment a sunat telefonul de pe biroul șefului de secție.

– Ce-i mă, care-i treaba? Nu știți că am de făcut un interogatoriu?

– Cu cine șefule că noi te-am lăsat singur în birou?

– Ce cu cine, mă? Ce cu cine? Ce treabă ai tu cu cine fac eu interogatorii? Tu spune de ce ai sunat!

– Ne-a anunțat de la Morga că să mergem repede la ei că-i groasă! S-a întors oarecum un mort! Da mai bine să mergeți personal că eu cred că ăștia au înebunit, spun așa niște bazaconii de mă ia pe șira spinarii!

– Ce spun mă aia?

– Sefu mergeți acolo chiar dumneavoastră că probabil nu am înțeles eu bine care-i treaba!

– Și de ce trebuie să merg eu tu nu poți să te duci sau să trimiți pe altcineva!

– Eu cred că numai dumneavoastră trebuie să mergeți că e cel mai bine!

– V-ați tâmpit cu toții, uite că mă duc personal. Sper să te mai găsesc aici când mă întorc, îi spuse Prințului care apăruse la locul lui pe scaun și urmărea curios toată scena.

– Poate da, poate nu știu.

– Nu te juca cu mine că

– Că ce ? întrebă Prințul curios.

- Că nimic, ce că, stai aici și gata!
- Dar dacă am vreo urgență pot să plec puțin?
- Puțin da, dar nu mai mult!
- E minunat că ne înțelegem așa bine!
- Ne înțelegem pe dracu !

Zise șeful ieșind din birou, coboară apoi la parter, trece de punctul de control și nici nu remarcă ochii holbați ai polițistului de serviciu cu care tocmai stătuse de vorbă. Demarează în trombă și în scurt timp ajunge la Morgă unde a și intrat. Toți se uitau la el ca la o fantomă și o femeie chiar a țipat și a fugit în biroul ei.

– Ce mă a dat strechea în voi ce vă holbați așa? Unde-i mortul? Cum a apărut? Ați dat vina pe domnul acela care și în acest moment e la mine în birou și e clar că nu are niciun amestec, unde-i ? S-a întors la locul lui pe masă?

– O așteptăm și pe soția dumneavoastră să vină!

– Ce treabă are mă nevastă-mea cu voi și cu morții voștri? Ce să caute ea aici? V-ați pierdut mințile?

– Așa prevede regulamentul, nu vă supărați, să anunțăm imediat rudele de gradul unu dacă sunt cunoscute și cine nu o cunoște pe doamna șefă? Toată lumea o știe!

– De ce să vină mă soția mea aici, voi sunteți nebuni!

– Șefule nu ne mai insulta atât și du-te să vezi mortul și pe urmă vorbim.

– Ce, că n-o fi murit frate-su ? Ăla e mortu?

– Care frate șefule, du-te odată să vezi!

– Noi copii nu avem așa că nu văd despre ce rude de gradul unu vorbiți!

Tot vorbind, toți cei de pe hol și șeful poliției mergeau spre sala cu cadavre și au și intrat. Toți s-au oprit la ușă și

numai șeful poliției s-a apropiat de ultima masă care i-a fost indicată, pe care era un corp în husa de plastic negru.

– Ăsta e mă omul? Întrebă șeful cu glas tare. Cine îl desface?

– Poți să-l deschizi șefule că nu e sigilat noi l-am văzut acum câteva minute.

– Bine mă puturoșilor o să-i trag eu fermoarul. Zise el și se aplecă asupra mesei. Așa dovedea el că un polițist e un polițist! A apucat de fermoar și a început să tragă dar acesta nu s-a deschis și mai avea puțin și îl smulgea cu totul.

– Mai înnoiți-vă și voi că aveți numai vechituri aici, zise șeful și a continuat să tragă.

– Cu ce fonduri șefule, știți și dumneavoastră că morții nu prea au prioritate.

– Vă arde și de glume!

Mai trase odată și parcă, parcă a început să se desfacă, încă un hop și fermoarul s-a tras până la jumătatea corpului. În clipa aia toți au ieșit afară din sală și au rămas să se uite prin geamul ușii. Șeful a rămas cu mâna pe sac și cu privirea pe chipul celui din sacul de plastic. Nu se auzea nici musca. Nimeni nu mai mișca.

În mod firesc și fără să surprindă pe nimeni, șeful părea că se înmoaie de picioare și cade leșinat, și chiar a ajuns pe jos, între mese, cât era el de polițist. S-a auzit clar cum a lovit cu capul de pardoseala rece și s-a văzut cum cascheta i s-a rostogolit sub mese. Din sacul de plastic negru, privea senin, relaxat și mort însuși el, șeful poliției.

În clipa aceea în sală a intrat soția șefului, extrem de elegantă, însoțită de un bărbat înalt și bine făcut dar care nu era din poliția locală. Nu era de nicăieri! I-a dat pe toți la o parte și s-a repezit spre fundul sălii unde s-a împiedicat chiar de soțul ei care era căzut și lungit pe jos între mese.

– Ce oameni, ce oameni! Nu ați găsit o masă și pentru soțul meu acum că a murit trebuie să stea aruncat pe jos ca un câine?

Bărbatul care o însoțea încerca să o liniștească și o ținea cu tandrețe de umăr.

– Nu vezi dragă că sunt toate mesele ocupate! Probabil că o să-i facă imediat loc, vă rog să luați toate măsurile și să puneți decedatul pe o masă le spuse el celor de la ușă protejând-o în continuare pe doamna care se părea a fi, din acel moment numai a lui.

– Domnule, zise directorul Morgii, intrând în încăpere, nu știu cine sunteți și în ce calitate vorbiți dar problema este cu cel de pe masă nu cu cel de pe jos pe care toată lumea îl știe foarte bine. Dacă aveți amabilitatea să-i aruncați o privire și să faceți recunoașterea.

– Ce treabă am eu cu mortul de pe masă, pe noi ne-ați chemat pentru soțul doamnei care este mort pe jos.

– Este și mai mult mort pe masă, dacă sunteți amabil, să observați singur, decât pe jos!

– Ce vreți să spuneți, zise bărbatul și lăsând-o pe soția șefului a trecut de partea cealaltă a mesei și s-a uitat la cel de pe masă. S-a tras înapoi un pas și a rămas proptit de perete. A stat un moment fără să clipească și apoi a venit înapoi, evident buimăcit de ceea ce văzuse, s-a aplecat și s-a uitat la șeful poliției care continua să stea întins pe jos. Apoi și-a întors capul spre soția șefului și a întrebat-o gâtuit:

– Tu ai știut că sunt doi frați gemeni? Și amândoi în poliție? Toate poveștile despre gemeni susțin că nu e ceva neobișnuit să moară în aceeași zi.

Ea era complet bulversată și nu a înțeles ce a întrebat-o și ce era cu frații gemeni. Se uita la soțul ei care era pe jos și era complet incapabilă să aibă vreo reacție. Ea nu apucase să

se uite în sacul de pe masă și era în afara oricăror nelămuriri. Pentru ea era clar că soțul ei murise și acum putea să înceapă o nouă viață alături de bărbatul pe care îl ascundea de atâția ani de privirile și curiozitățile tuturor. Trebuia cât mai repede să facă toate procedurile legale și să-și rezolve problemele.

– Să-mi spuneți ce trebuie să fac?, spuse doamna cu un aer extrem de calm și de hotărât.

– Să vă recunoașteți soțul doamnă! Conform procedurilor acesta este primul pas! Aproape că strigă Directorul, recunoașterea cadavrului!

– Bineînțeles că îl recunosc! Doar nu sunt oarbă, acesta este soțul meu și șeful poliției din oraș, sunteți mulțumit?

– Nu prea, zise directorul, dumneavoastră trebuie să priviți cadavrul de pe masă, din fața noastră și apoi să faceți recunoașterea.

– Dumneavoastră vreți să chinuiți o biată femeie căreia i-a murit soțul și vă faceți că nu ați observat dar de când am venit nu mi-am luat privirea de pe soțul meu aici pe jos.

– Nu despre cel de pe jos vorbim noi doamnă ci de cel de pe masă!

– Ce treabă am eu cu cel de pe masă? Zise ea aproape țipând și bătând din picioare!

Bărbatul cu care venise tot încerca să-i spună ceva și o trăgea de mână dar ea l-a împins cât colo și nu i-a dat nicio atenție.

– Pentru acela v-am chemat stimată doamnă, că șeful de pe jos e rezolvat, îl cunoaștem!

– Vă referiți la vreun vecin sau altcineva fără rude ?

– Uitați-vă la acela doamnă și nu mai bateți câmpii! Părea că Directorul morgii începuse să se piardă cu firea.

Femeia și-a aruncat în treacă privirea și peste cadavrul de pe masă.

– Aaaaaaaa!!! Aaaaaaaa! Țipetele au umplut imediat toată clădirea. Cine-i ăsta? Nu se poate !

– Asta vrem și noi să știm doamnă! Cine-i ăsta?

Evident că la atâtea urlete și țipete șeful poliției a deschis ochii din leșinul pe care și-l permisesse, fără voia lui și primul lucru pe care l-a văzut au fost picioarele soției lui, cu ciorapi eleganți și cei mai buni pantofi care stăteau chiar lângă capul lui. A început să se îndrepte și brusc, s-a apucat de o margine a mesei și s-a ridicat de jos dând nas în nas cu bărbatul care o însoțea pe doamna. Toată amețeaua leșinului parcă i-a trecut într-o clipă.

– Ce cauți aici, mă nenorocitul ai venit cu nevastă mea? Ce credea femeie că am murit și ai început să te dai în bărci cu ăsta?

În timp ce vorbea șeful poliției s-a aruncat asupra bărbatului și a început să-i care pumni în cap conform unei vechi metodologii însușite într-o carieră de polițist. După pumni au urmat și câteva picioare în burtă și un genunchi în gură până când au intervenit bodyguarzii chemați de domnul director și i-au despărțit. Bineînțeles că pentru ei acest spectacol era atât de rar încât o vreme doar s-au prefăcut a fi complet neputincioși în oprirea celor doi combatanți.

Doamna șefă căzuse pe un scaun și una din femeile de serviciu îi făcea vânt cu un fâraș, să-și revină, ceea ce părea puțin probabil în aceste momente. Ceea ce ea credea că s-a terminat, calvarul propriei căsnicii, se pare că era în mai multe acte.

Scena era parcă ruptă din cele mai tari filme de groază. Un șef de poliție era mort pe masă, chiar în uniformă, un al

doilea era ținut de băieții forțoși, amantul doamnei părea mai mult sprijinit și arăta foarte bine a cârpă de șters pe jos, iar toată asistența privea fără să priceapă mare lucru, dar cu deosebit și nedisimulat interes.

Pentru directorul morgii dielma era și mai mare deoarece mortul fusese evident recunoscut dar în același timp era și viu și trebuia să afle acum cine este cel de pe masă cu toate că identitatea lui era evidentă. Pentru primul moment părea imposibil să-l declare mort pe șeful poliției, care, de altfel se dovedise a fi plin de energie.

– Nu vă supărați că vă întrerup gândurile dar trebuie să vă întreb, zise directorul, încercând să pară cât mai calm, către șeful poliției, dumneavoastră mai aveți un frate geamăn?

– Nu am niciun frate, nici geamăn nici negeamăn, am fost singur la părinți.

– Atunci ați putea să ne spuneți cine este domnul cam mort de pe masă?

– Nu pot să vă spun nimic acum, dar am o vagă bănuială de unde mi se trage chestia asta. Oricum a fost bine că am aflat cu cine stau în casă. Eu nu mai am nimic de făcut aici așa că am să plec. Tu femeie o să stai de vorbă cu mine acasă! Iar pe ăsta luați-l și aruncați-l în stradă că i-a cam pierit graiul. Poate mai apare vreodată în fața mea că atunci te aduc și te așez eu cu mâna mea direct aici pe o masă !

Zicând aceste vorbe pline de ordine și disciplină șeful poliției și-a căuta cascheta pe sub mese și a ieșit afară unde s-a urcat în mașină. Bineînțeles că la birou nu-l mai aștepta nimeni.

Soția lui a rămas vreme îndelungată pe scaun privind cu speranță la mortul de pe masă și dorind din tot sufletul ei ca „nenorocirea” să se fi întâmplat.

– Să vă tratez cu ceva doamnă? A întrebat-o Directorul cu multă condescendență. Cred că vă simțiți mult mai bine acum, când ați aflat că soțul dumneavoastră trăiește. Sigur că este și mort dar în principal trăiește și probabil că îl preferați pe cel viu.

Doamna șefă privea pierdută și nu se mișca din poziția pe care și-o alesese de prima dată, căzută grămadă pe scaun, cu privirea pierdută, umerii căzuți strângând la piept poșeta ei, scumpă, de adevărată doamnă.

– Să mai stea cineva cu doamna până își revine, a spus directorul și s-a îndreptat spre ieșire.

– Iar a dispărut domn, director! Se auzi o voce în spatele lui.

– Cine mă?

– Țsta de era pe masă și ziceam noi că e domnu șef de la poliție!

– Foarte bine, se surprinse spunând directorul, că oricum nu știam ce să facem cu el. Da cum a dispărut, voi nu ați fost lângă el?

– Ba da dom. Director, chiar eu am tras fermoarul la loc și în clipa în care l-am închis, s-a dezumflat tot sacul și acum e ca o cârpă.

Întradevăr sacul negru de plastic era întins pe masă de parcă cineva îl pusese acolo pentru a pune sculele de disecție pe el, ca un fel de față de masă, dacă termenul are vreun sens în încăperea de morgă.

– Poate o să apară, ăla primul înapoi!

– Ba poate nu o să mai apară niciunul și atunci stăm și noi liniștiți. Vreau pază cu om, permanentă, chiar aici în această sală și înregistrările video să funcționeze non stop. Poate vedem și noi cine își mai bate joc de instituția noastră!

– Gata șefule, așa facem! Se auziră câteva voci ușor anemice.

În timp ce directorul ieșea pe ușă, ceilalți se uitau unul la altul fără prea multă hotărâre în a face tot ce li s-a spus. Nimeni nu avea chef să facă pază în sala cu morți.

– Eu zic să stăm în cabina de la poartă cu ochii pe camera video din sală și e la fel ca și cum am fi aici permanent. Iar tu, femeie, ia sacul ăla de pe masă, acum că s-a golit și du-l la depozit că dacă îl mai lași aici putem să avem surprize că se umple la loc. Zise unul din paznicii din tură.

– Eu nu pun mâna pe sacul ăla nici să mă bați! Să-l ia un bărbat că voi vă dați de curajoși!

– Bine mă fricoas-o, o să-l iau eu, zise paznicul și se duse spre ultima masă.

Cum a ajuns lângă masă a început să întindă sacul pentru a-l împăturii mai bine. Dădea cu mâna peste el și dorea să-l netezească.

– Da ăsta nu e gol complet! Mai are ceva aici! Zise el întâlnind ceva cu mâna care îl împiedica să se netezească.

– Cum adică nu e gol? Zise femeia de serviciu, ia să văd, ce are?

– Uite aici se simte ceva sub palmă! E ceva rotund ca un inel!

– O fi vreun capac de bere de la băieții care cară!

– Nu e capac !Hai să ne uităm, cel mai bine!

Zise paznicul și începu să tragă de fermoar. Când îl trase pe tot se uită și zise. E un fel de inel, cum am spus eu.

– Mie mi-a căzut atunci când am pus mâna pe el, e al meu, se auzi vocea soției șefului de poliție, care imediat s-a înviorat, a sărit în picioare, a băgat mâna în sac, a scos inelul și l-a pus pe deget. Îi venea ca turnat. Nimeni nu a mai zis nimic. Oricum nu te puteai pune cu Doamna șefă. Chiar și ea

s-a mirat că îi venea atât de bine. Crezuse că e o piesă mai de valoare dar părea mai mult un fel de tablă, făcută din mai multe inele tăiate la nimereală. Oricum era mai bine să fie la ea decât cine știe la ce femeie de serviciu. Imediat, parcă înviorată a ieșit din sală și s-a îndreptat spre ieșire. Afară, după un gard, dărdâind, o aștepta amantul plin de vânătași și cu un dinte, din față, deja lipsă.

– Ce bine că ai ieșit că înghețasem de frig aici!

– Dar nu cred că ne cunoaștem domnule, iar în halul în care arătați nu cred că faceți parte din cercul meu de relații!

– Iubire, eu sunt, ce ți-au făcut oamenii ăia?

– Ce v-au făcut dumnevoastră, că pe mine nu m-a atins nimeni !

– Hai lasă gluma și să mergem la mine, zise el cu gândul cel puțin la o masă caldă, pentru moment.

– Dar sunteți chiar îndrăzneț domnule, vă rog să plecați imediat de lângă mine că nu vreau să mă compromit cu așa o prezență! Spuse femeia și ridică mâna văzând venind un taxi.

– Te înțeleg să nu mă placi așa cum arăt acum, dar o să-mi revin și o să te caut, îți promit !

– Nu-i nevoie să-mi promite-ți nimic domnule din moment ce nici măcar nu ne cunoaștem! Spuse doamna șefă, urcându-se în taxi și trântind ușa după ea.

Taxiul a pornit iar amantul a rămas singur în mijlocul drumului cu buzele umflate la propriu. Se uita lung și nu-i venea să creadă ce pătea dar o și înțelegea, că ea trebuia imediat să revină la statutul ei de doamnă respectabilă, soție a șefului poliției din oraș.

Taxiul o duse imediat pe Doamna șefă la locuința ei din centru unde ea intră fără niciun fel de reținere, sigură că este așteptată! Era una din casele cele mai deosebite și mai

mari cu care orașul și primăria se mândreau ori de câte ori aveau ocazia.

Se urcau câteva trepte, ceea ce reprezenta un fel de rang al celor ce o locuiau și se intra într-un hol mare și spațios unde troneau mai multe plante decorative, tablouri și chiar câteva statuete. Pardoseala de marmură se vedea că este permanent îngrijită de o mână specializată.

Doamna intră direct în camera în care Șeful poliției părea că o așteaptă cu o figură care nu prevestea nimic bun. De cum a intrat a și început să vorbească:

– Ar trebui să-ți fie rușine de ceea ce ai făcut! Sari la bătaie ca ultimul golan și nici măcar nu mă întrebi despre ce este vorba.

– Ce să te întreb, ce eu n-am ochi să văd cum ai venit cu amantul fiindcă ai crezut că am murit!

– În primul rând, te rog să iei loc și să nu ridici tonul la mine că nu sunt preșul tău de șters pe picioare și în al doilea rând nu am venit cu amantul pentru că eu nu am niciun amant. Sunt căsătorită și am un soț. Poate în mintea ta crezi că este vorba de un amant dar până la proba contrarie nu-ți permit să mă insulti cum îți vine la gură că eu țin toată casa asta și pe tine chiar dacă pierzi nopțile pe unde crezi că ai interese de serviciu! Domnul care mă însoțea a venit cu mine, la insistențele mele, văzând ce distrusă sunt. Eu i-am spus că tu ai impresia că el este amantul meu dar el a ținut neapărat să vină, chiar în aceste condiții, să vadă toată lumea că are pentru mine numai respect și condescendență iar tu ca un mitocan l-ai luat la pumni. Cum crezi că m-am simțit când am văzut în ce hal te porți. Văd că tu nu mă respecti chiar dacă stau acasă toată ziua și te slugăresc și cu toate că niciodată nu te-am întrebat unde pierzi nopțile. Așa este sau nu este așa? Ce ai

face tu dacă eu n-aș mai avea grijă de tine, ai putea pierde timpul cum o faci acum în tot felul de „ anchete”.

„Te pomenești că femeia asta știe ceva cu toate că eu m-am ferit în toate ocaziile. Cred și eu că știe dacă mă duc la toate muierile cu mașina poliției află tot orașul cu toate că, în cele mai multe cazuri chiar o fac în interesul serviciului.” Încercă Șeful să se autoamăgească singur.

– O vorbă să n-aud!, țipă ea la el, cu toate că nu părea ca el să fi deschis gura, și acum ne dăm seama că marele Șef nu prea avea vorbe în fața soției lui și probabil că de regulă făcea smirna în fața ei. Acum să te duci să te speli frumos, că uite în ce hal ești și să stăm la masă, că azi ți-am pregătit ce-ți place ție mai mult. După cum vezi eu încerc să fie totul ca într-o căsătorie normală!

În realitate ea îi învățase pe amândoi cu aceleași feluri de mâncare ca să nu se încurce cumva vreodată rețetele iar mâncarea de azi avea o cu totul altă destinație, dar acum se brodiser bine. Șeful a și făcut stânga împrejur și a dat să iasă dar ea i-a mai băgat un sfredel în cap:

– Cel mai elegant gest ar fi ca mâine să-l cauți pe omul ăsta, de care mie chiar milă de ce i-ai făcut și să-ți ceri scuze pentru incident.

– Nu cred că e cazul să ajung la așa un compromis! Că nu sunt chiar blegul blegilor!

– Ba eu cred că o să faci exact cum ți-am spus eu că alminteri nu voi fi martoră la proces.

– La care proces?

– Atunci când te va da în judecată pentru lovire și agresiune și el va avea 20 de martori iar tu niciunul și va veni șeful de la capitală și te va destitui de nu te vezi și pierdem și casa și dacă

nu stau aici eu nu pot sta decât la mama. Ți se pare clar? Acum ce vei face, dragule, după ce vei mânca și te vei odihni puțin, zi repede!

– Cred că o să-l caut și o să mă înțeleg cu el! Oftatul lui aproape că a trecut prin ziduri.

– Nu doar crezi ci chiar așa o să faci ! Vezi să nu-și fi luat deja câteva zile de spitalizare că ai încurcat-o!

– Păi să mă duc imediat după ce mănânc după el!

– Bravo, întotdeauna am știut că am un bărbat inteligent! Du-te acum la duș!

Confidențe.

Între timp Prințul, care, imediat ce a plecat Șeful politiei a dispărut din biroul acestuia, a apărut exact pe fotoliul din sufrageria Prințesei unde s-a întins atât cât îl țineau puterile și a privit în jurul lui. Habar nu avea cum poate să facă lucrul acesta, adică să se mute dintr-un loc în altul doar cu puterea gândului, dar nici nu i s-a părut că l-ar dezavantaja cu ceva și părea chiar mai eficient.

Era evident că ea era acasă și se auzea cum fredonează ceva în bucătărie făcând zgomot cu vasele. Prințul stătea liniștit și asista la tot ceea ce se petrecea. Preferase să vină aici și nu în camera de la hotel deoarece aici simțea ceva deosebit, chiar familiar și nu avea acea senzație de a fi printre străini.

După ce a terminat treaba în bucătărie Prințesa a intrat, l-a văzut cum stătea relaxat pe fotoliu și îi zâmbea și fără să

schیژهze cel mai mic semn de surprindere l-a întrebat cu tonul cel mai firesc din lume:

– Ce bei?

– Nimic doar puțină cafea să miros că îmi place, a răspuns el de parcă stătuseră împreună ore întregi și acum continuau dialogul. Avea o poftă avidă să simtă cât mai multe mirosuri și nu-și dădea seama de unde îi vine treaba asta iar mirosul de cafea i se părea chiar deosebit.

Ea a plecat iar pentru câteva minute și s-a întors cu o ceașcă de cafea fierbinte pe o farfurioară și cu grijă le-a pus pe amândouă pe măsuta de lângă brațul fotoliului. De data asta a avut mare grijă de felul în care se apropie de el având în minte ce a pățit aseară cu șeful poliției de care era cât pe aci să nu mai scape. În această clipă a înțeles totul!

– Tu l-ai înțepenit, că era să rămânem blocați până dimineată?

– Am avut grijă să o fac înainte de a se complica treaba, oricum cred că începuse să se obrăznicească și asta m-a deranjat cel mai mult.

– Eu nu pot decât să-ți mulțumesc, să mă bucur că ești aici și putem să mai stăm de vorbă, dar tu nu ai rămas în biroul Șefului de la poliție?

– Am fost acolo, e adevărat, dar eu rămân numai unde vreau eu să rămân și unde îmi face plăcere iar acolo chiar că nu mai aveam de ce să stau mai ales că el a plecat și m-a lăsat singur.

– Probabil că a avut o treabă foarte urgentă de a lăsat singur în birou așa un musafir important !

– Din punctul lui de vedere eu eram mai mult un arestat decât un musafir, iar în ceea ce privește treaba urgentă pe care o avea de făcut sper că i-a dat de gândit pentru mai multă vreme.

– Vrei să spui că ești direct amestecat și în chestia asta?

– Eu nu sunt amestecat în nimic, eu doar creez anumite situații pe care alții trebuie să le rezolve, constat că sunt un fel de dirijor de întâmplări care mai de care mai interesante. Depinde de ce parte ești. Personal caut să nu fac parte din partitură.

– Oricum mă bucur că ești aici cu mine și dacă vrei te invit să stam la masă împreună deoarece văd ca soțul meu nu mai apare.

– Și dacă apare ce faci?

– O sa-i spun exact ceea ce am crezut prima dată, că ai venit în vizită la noi din partea mătușii mele și că nu stai decât câteva zile până ce îți termini treburile în oraș.

– Și dacă ar fi să nu se mai întoarcă?

– În primul rând mi-aș dori să fie sănătos acolo unde este pentru că e un băiat cuminte și bun și nu mi-a făcut niciodată probleme, eu eram mai mult cu gura pe el dar el își vedea de treburile lui. Nu prea văd unde ar pleca din oraș dar nu ar fi nici prima și nici ultima oară când o face. Oricum nu-i doresc decât de bine!

– E frumos să gândești așa despre cineva cu care ți-ai împărțit o parte din viață și faptul că nu ai resentimente pentru el mă face să te admir.

– Eu credeam că mă admiri oricum, zise Prințesa zâmbind cu o grămadă de înțelesuri.

– Bineînțeles că am o admirație deosebită pentru orice femeie serioasă și care își vede de treburile ei. Încercă el să nu cadă în mrejele ei de fată cu destulă experiență.

– Eu nu cred că sunt pentru tine orice femeie, ști foarte bine că am avut un fel de vis împreună pe care din păcate nu am reușit să-l finalizăm, poate altădată.

– Vezi tu, și eu am senzația că între noi este mai mult decât o relație obișnuită dar în mintea mea este încă un fel de ceață

care mă face să nu discern foarte bine lucrurile. Simt că am o mulțime de date despre mine pe care încă nu le pot controla și pe care nu le înțeleg prea bine. Ceea ce însă încep să înțeleg cu mare acuratețe este faptul că această etapă a vieții mele începe de aici, din această casă de parcă am aici un fel de rădăcină cu toate că nu-mi este de loc clar, de ce?

– Faptul că ești legat de locul ăsta indiferent prin ce mă bucură și mă face mult mai încrezătoare în viitor. Poate poți să-mi spui și dacă îți poți imagina ceva despre viitorul nostru?

– În mod sigur și acum este ceva între noi dar nu sunt lămurit dacă este din trecut sau din viitor dar în prezent este clar că suntem amândoi aici.

– Poate este și din trecut și din viitor dar încă nu ne dăm noi seama. Cred că cel mai bine ar fi să pregătesc ceva de mâncare că am avut o zi destul de agitată.

– Pentru mine te rog să nu pregătești nimic pentru că îmi ajunge să miros această ceașcă de cafea și nu simt nevoia să mănânc nimic altceva.

– Îmi pare rău să văd că nu apreciezi efortul meu sau poate nu-ți place ce se mănâncă la noi în oraș.

– Nu cred că are legătură cu tine sau cu orașul numai că eu nu simt nevoia de mâncare la fel ca alte persoane. Dacă stau să mă gândesc nici nu mai știu când am mâncat ultima dată.

În acel moment la ușă s-au auzit bătăi puternice și vocea Șefului de la poliție care striga:

– Deschide domnișoară că avem ceva de vorbit!

Prințesa se duse la ușă și o deschise puțin gata să-i spună că are musafiri și că nu îl poate primii dar el a și intrat, peste ea, fără să mai apuce să zică ceva. În urma lui aștepta, chiar cu o ușoară frică, reacția Șefului la vederea invitatului care stătea pe fotoliu.

– Mă bucur că ești singură, zise Șeful spre marea ei surprindere, dar imediat și-a dat seama că avea dreptate. Camera era goală și nici ceașca de cafea de pe măsuță nu mai era.

– Si eu mă bucur că acum sunt singură, în general musafirii îți fac numai probleme. Dar cărui eveniment datorez plăcerea de a vă întâlni iar și parcă mereu?

– A! Nimic deosebit. Nevastă-mea m-a trimis să vorbesc cu un tembel care o însoțea și m-am gândit că înainte de a-l căuta să mai trec pe la tine și poate să beau o cafea, dacă tu ești atât de amabilă și vrei să-mi faci una.

– Dar desigur că fac imediat o cafeluță foarte bună, doar să mă așteptați puțin până o aduc. A zis prințesa și s-a îndreptat spre bucătărie.

Nu a apucat să facă doi pași că în secunda următoare era înapoi în pragul ușii deschise iar Șeful, care tocmai ieșea din casă, cu ceașca de cafea în mână, îi spunea cu ochii plini de speranțe deșarte, ce bine s-a simțit și de această dată.

– De mult nu am mai băut o cafea așa bună. Mi-a făcut plăcere și conversația pe care am avut-o și acum pot să mă duc la treburile mele. Aș mai fi stat dar datoria e datorie. Mulțumesc foarte mult.

El a uitat pentru un moment că nu este în timpul serviciului ci că execută, de fapt, din ordinul soției, o misiune de umilire de o mare complexitate.

– Mergeți sănătos, îi spuse Prințesa, uluită de-a binelea și închise, cu multă atenție ușa după el. Se întoarse apoi spre cameră aproape strigând:

– Asta cum ai mai făcut-o?

– Poți să vorbești mai încet că sunt chiar în fața ta. M-am gândit să grăbesc puțin lucrurile și să nu-l fac să-și piardă timpul pe aici. Sper că nu te-a deranjat că a plecat și cu ceașca de cafea?

– Nici vorbă că oricum nu am înțeles de ce-a venit și ce voia de fapt și cred că nici el nu era foarte sigur așa că ai făcut foarte bine.

– În mintea lui s-a bucurat din plin de toate onorurile pe care o femeie, gazdă, i le poate oferi.

– Sper că nu chiar de toate?

– Păstrăm întotdeauna o limită a decenței și o anumită discreție, iar dacă mă refer la onoruri, din punctul lui de vedere, mă gândesc maxim la o cafea foarte bună. Cred că Șeful încă îi mai simte gustul și e foarte mulțumit.

– Dar nu crezi că va observa că a stat la mine doar 30 de secunde?

– Nu are cum să observe pentru că deja aproape că a uitat că a fost la tine și crede că este în continuare în drum spre omul acela.

„Răzbunarea” șefului!

Așa și era. Șeful mergea întins spre cetățeanul care a deținut funcția de însoțitor a nevastei lui în vizita la morgă. În calitatea lui de șef al poliției a aflat imediat, prin stație cine era omul și unde stătea și s-a dus întins spre casa lui. Acesta încă mai păstra urmele lăsate de evenimentele recente dar acum era mai relaxat după un binemeritat duș și mai multe

momente de relaxare. El considera că singurul lui păcat era faptul că o plăcea pe soția Șefului și că îl cam atrăgeau banii ei. El era destul de singur și se cam plictisea iar o astfel de aventură, la acest nivel, i-a stârnit toate sentimentele lui de fost vânător de bibilici.

Părea că nici măcar nu s-a mirat atunci când, auzind bătăile, a deschis ușa și l-a văzut pe Șeful poliției în cadrul ei. Acum era pe terenul lui. La prima vedere părea foarte inofensiv și chiar puțin încurcat și ca să destindă atmosfera l-a întrebat direct:

– Bem ceva?

Era evident că Șeful poliției nu venise cu chef de bătaie că avea pistolul în toc și bulanul în mașină așa că nici nu l-a mirat răspunsul:

– O tărie !

– Votcă?

– Merge!

L-a invitat în casă și i-a arătat un scaun după care au luat amandoi loc și după ce au băut primul pahar i-a zis:

– Frig!

– Suportabil !

– Vi de la birou?

– Cred că de acasă. Zise Șeful care încă mai avea o mică nebuloasă pe creier cu privire la deplasările lui din ultima oră.

– Și care-i treaba?

– Păi chestia cu voi doi, zise Șeful din ce în ce mai puțin convins că știe ce face.

– Păi nu ști?

– Ce să știu?

- Nu ți-a zis ?
- Ce?
- Că am putea fi frați?
- Cum adică frați?
- Pe bune, frați ca toți frații, dar încă nu avem toate dovezile și toate actele. S-a ridicat ușor și i-a mai turnat un pahar.
- Nu mi-a zis nimic despre chestia asta că dacă îmi spunea ceva era cu totul altceva.
- Atunci îți spun eu că, după câte am înțeles, tatăl meu a fost într-un fel de relație de scurtă durată cu mama ei și apoi s-a născut ea dar nu s-a putut recunoaște nimic că era căsătorită și se făcea de râsul lumii, așa a rămas că e tot copilul soțului mamei și frate cu fratele ei, dar de fapt vitreg și despre mine acum a aflat.
- Adică sunteți frați pe bune și tu ești cumnatul meu?
- Exact! Așa se pare.
- Păi atunci, hai noroc și te rog, în primul rând să mă ierți că te-am cam mozolit acolo la morgă și dacă vrei poți să vi oricând pe la noi. Ca să vezi că nu mai sunt supărat și văd că nu prea ești așa gospodăruș să-i spun să vină pe la tine, ca între frați, bineînțeles și să-ți pună puțin casa asta la punct.
- Hai, cumnate că îmi dau și lacrimile de așa o ofertă! Eu nu vreau să deranjez pe nimeni dar mai ales rudele atât de apropiate.

S-au ridicat amandoi simultan și după ce au reușit să ocolească masa aflată între ei s-au aruncat unul în brațele celuilalt și din ochii Șefului au început să curgă lacrimi de bucurie. O liniște mare se lăsase în sufletul lui și mormane de remușcări, în legătură cu modul în care ar fi putut să greșească față de scumpa lui soție, îi umpleau sufletul lui cam gol, de

altfel. Ce greșală era să faci! Tocmai el care își iubea atât de mult soția.

– Am să plec imediat să văd dacă ea mai este supărată, iar tu poți să vi oricând în casa mea indiferent dacă sunt acasă sau nu, având în vedere adevărata ta calitate, de rudă de familie.

– Mulțumesc foarte mult de invitație și cred că de acum încolo lucrurile dintre noi vor merge mult mai bine.

– La revedere, pe curând și încă odată îmi cer iertare, dar nici tu nu mi-ai zis care e treaba!

– N-am prea avut când, dacă stai să te gândești, ai intrat foarte repede în acțiune, la revedere, spuse „fratele” și se întoarse la locul lui în casă cu gândul că trebuie imediat să o pună în cunoștință de cauză pe soția șefului despre ideea năstrușnică, pe care a avut-o că sunt frați.

„Ce ți-e și cu viața asta se gândea Șeful în timp ce mergea cu mașina spre casă. Uite cum poate cădea omul în păcat dacă nu este informat corect. De aia le zic și eu celor de la secție că un om informat face cât doi și iată cum se dovedește adevărul”. A parcat în fața casei și a intrat cu fața luminată de ceea ce aflase.

Soția îl aștepta cu prudență în totală expectativă pregătită pentru orice variantă. Avea chiar și ciocanul de bătut carnea pe aproape. De cum l-a văzut a înțeles că ceva nu prea este în regulă. Nu aceasta era fața cu care ea se așteptase să-l vadă venind de la un amant descoperit. Nu se vedea nicio urmă de mânie sau măcar de o încăierare cât de mică. Parcă avea fața din luna de miere.

– Măi nevastă, nu mi-ai spus că între voi este așa o legătură deosebită?

„E clar că e dus cu capul, dacă spune așa ceva și mai și zâmbește” se gândi femeia chiar îngrijorată. Pentru început a considerat că este mai prudent să tacă și să se facă că îl ascultă cu toată atenția.

– Să ști că am hotărât că tu în calitatea pe care o ai acum trebuie să-l ajuți și să treci măcar o dată pe săptămână pe la el, să-i pui puțin casa și viața în ordine, că pare tare neajutorat. Nu permit niciun comentariu la hotărârea mea, să faci exact cum am zis!

Zise el repede și pe ton poruncitor ca nu cumva femeii să-i vină vreo idee și să-l contrazică. Uneori femeile sunt mai comode și au chef de anumite tabieturi și nu de executat ordinele soților lor.

– O să-mi mulțumești, la momentul potrivit pentru asta.

– Cu toate că nu înțeleg ce ți-a venit, de ești așa de generos acum iar mai înainte era să-l omori în bătaie, totuși o să fac așa cum spui tu dar în măsura timpului disponibil.

– Să-ți faci timp pentru că sunt relații în viață care trebuiesc păstrate și respectate pentru totdeauna. Așa este între frați.

Dacă nu ar fi fost în spatele lui în timp ce-l ajuta să-și scoată mantaua el ar fi putut să-i vadă fața rămasă complet perplexă. Cine știe ce i-a spus bărbatul ăla că prost nu e de loc!

– Mergi la culcare acum și o să mai vorbim mâine, e bine atunci când doi oameni se pot înțelege civilizat.

– Cum să nu mă înțeleg cu așa o persoană deosebită și o gazdă foarte bună mai ales acum când știu ce este între voi! Somn ușor!

„E posibil să-mi pierd mințile, se gândea singură soția Șefului. Ce-a aflat omul meu de s-a schimbat în așa măsură de

nu-l mai recunosc. Măine de dimineață o să mă gândesc ce să fac și cum să rezolv această treabă”.

Prințesa s-a dus spre fereastră să vadă cum mai este vremea dar a rămas cu ochii pe fereastră.

– Ai văzut ce dulău de câine este în fața porții?

– Nu trebuie să-l văd deoarece îl știu, l-am mai văzut zilele astea, și am impresia că este cu mine.

– Cum adică „am impresia”, adică ai un câine așa mare și nu ști de el, nu ai grije de el, pe vremea asta probabil că a înghețat de tot.

– Stai liniștită că nu e un câine obișnuit care îngheață, e posibil să fie doar un „câine însoțitor” care se ține după mine.

– Și chiar dacă e așa, mai toți câinii sunt însoțitori, nu trebuie să-i dau ceva de mâncare?

– În niciun caz, nu cred că mănâncă ceva. Dacă te deranjează pot să-l fac să plece.

– Lasă-l în pace că nu face nimic rău, stă și el și se uită.

– Să crezi tu că el stă și se uită. El adulmecă acum pe o raza de doi kilometri toate persoanele prezente și dacă simte cel mai mic semn de primejdie mă va anunța imediat.

– Ce fel de primejdie poate să apară pe frigul asta în orașelul nostru cât o barcă.

– Nu cred că e vorba de primejdii din lumea asta ci mai de grabă dintr-o altă lume.

– Deja nu mai înțeleg ce spui, probabil că sunt obosită și trebuie să mă culc, dacă nu ai nimic împotrivă. Dacă vrei să faci la fel ști deja unde este dormitorul.

– Mulțumesc mult, e bine să te odihnești puțin și am să fac și eu la fel, noapte bună!

– Noapte bună!

Castelul.

La Castel era liniște. Toată lumea își vedea de treabă ca de obicei. Acum era dimineață și tot personalul era la programul normal. Unii curățau prin curte, alții prin multele încăperi interioare iar la grajduri se periau și se hrăneau caii care erau considerați cei mai frumoși ce ar fi existat vreodată.

La parter, într-o sală, două domnișoare stăteau pe latura unei mese ce părea plină de argintărie și frecau cu multă atenție fiecare tacâm și fiecare tavă sau vas.

– Tu mai știi ceva de Maestrul nostru, că n-am mai auzit pe nimeni cu vreo veste nouă?

– Nici eu n-am auzit pe cineva să mai spună ceva dar știi cum este el, extrem de discret, odată dispare și dintr-o dată apare. Acum și mie mi se pare că a trecut cam mult timp de când nu a mai venit pe la noi, dar îmi este greu să apreciez despre ce perioadă este vorba.

– Așa este. Știi, eu nu am aflat niciodată unde pleacă și de ce o face că aici este atât de bine și nu are niciun fel de probleme.

– Zicea, a bătrână, că este sub influența unui fel de vraje, execută niște ordine, dar prea multe nu știa nici ea cu toate că e aici din cele mai vechi timpuri.

– Tu simți că aici la Castel parcă timpul are altă valoare și nu are legătură cu timpul celor care ne mai vizitează din când în când. Aici practic timpul nu există, tu ai observat că noi două, care suntem aici de când ne știm nu părem să fim mai bătrâne, adică suntem la fel ca în momentul în care am venit la Castel.

– Asta cam așa e, dar tu mai ști de unde ai venit aici sau ce ai făcut mai înainte?

– Asta chiar că nu mai știu că mie mi-au spus că am fost foarte bolnavă și că mi-am pierdut memoria și de aia nu știu unde m-am născut sau ce am făcut până acum, înainte de a venirea mea aici.

– Și mie mi-au zis la fel și eu chiar cred că noi am mai discutat despre asta dar am uitat iar ce am vorbit.

– Se prea poate, ce-mi place mie aici este că nimeni nu te bate la cap, nu-ți spune ce să faci și cu toate astea noi muncim toată ziua, de dimineață până seara în tot felul de locuri și nimeni nu ne-a zis până acum că nu facem bine ce facem. Acum suntem aici, apoi ducem tacâmurile în salon, după aceea mergem și luam altele din bucătărie, mereu suntem în mișcare și cu treabă.

– Eu să ști că sunt foarte mulțumită de viața mea și mai ales de faptul că nu avem nicio problemă cu nimeni.

– Ce mi se pare mie mai curios este faptul că nu mă interesează nimic altceva decât viața de aici și niciodată nu mi-am pus problema să plec undeva sau să mă duc în alt oraș, așa măcar de curiozitate.

– Și eu sunt la fel și cred că probabil de asta ne-au lăsat să lucrăm împreună pentru că semănăm foarte mult.

– Eu cred că tu nu mai ți minte cum a fost, asta s-a întâmplat acum foarte multă vreme. Eu eram tot în camera asta și tot la masa asta cu o grămadă de argintărie în față și ai intrat tu pe ușă, singură, ai venit lângă masă, te-ai uitat la mine, te-ai așezat pe scaunul pe care stai și acum, ai luat o lingură de argint în mână și după ce ai lustruit-o bine m-ai întrebat dacă îmi place și de atunci am rămas împreună ca două bune prietene.

– Și eu țin minte cam la fel dar am fost convinsă că eu stăteam la masă și tu ai venit și te-ai așezat și după ce ai frecat o lingură m-ai întrebat tu pe mine dacă îmi place.

– Și așa e posibil, dar oricum o fi fost e minunat că suntem împreună și putem schimba o vorbă.

– Ceea ce e foarte curios este că nu dormim împreună și seara fiecare se duce în camera ei.

– Probabil că așa sunt regulile pe aici și fiecare trebuie să aibă dormitorul ei.

– Ai văzut ce repede trec nopțile aici, eu am senzația că noi ne ducem la dormitoare intrăm acolo și apoi instantaneu ieșim și ne apucăm de treabă pentru o nouă zi. Eu habar n-am când dorm, când mă spăl, când mă îmbrac!

– Aici ai dreptate că eu nici nu prea știu cum arată dormitorul meu, știu doar ușa de la intrare că are pe ea un desen cu un scut medieval.

– La mine sunt două săgeți încrucișate.

– Și tu ști ce e în dormitorul tău?

– Uite că nu rețin, dar țin minte perfect cum mă duc spre ușa dormitorului, apuc zăvorul să o deschid, simt așa ca o fumicătură puternică în palmă, deschid ușa ca să intru, dar în secunda următoare, sunt tot pe dinafară, o închid și trec la treabă, veselă și odihnită. Chiar dacă am vrut să mai intru vreodată am pățit la fel și m-am trezit tot așa tot timpul afară. Atunci m-am gândit că probabil nu avem voie decât o dată seara în dormitor.

– E foarte curios cum și eu am senzația că mă apucă somnul dar după ce mă duc spre dormitor nu mai am nicio treabă cu el. Așa cum nu mi-am pus niciodată problema dormitului, nu înțeleg cum se face că sunt mereu curată și orice treabă aș face nu reușesc să mă murdăresc cât de puțin.

– Eu nici măcar nu mă gândesc la astfel de lucruri, probabil că m-am obișnuit cu ele.

– Tu ai auzit de la cei care mai vin pe la noi cum vorbesc de mâncare și de stat la masă, că numai pentru ei sunt toate tacâmurile astea, dar noi nu avem nevoie de așa ceva. Noi muncim toată ziua și apoi ne ducem să ne culcăm și iar venim la treabă și nu facem nimic altceva. Nici măcar nu înțeleg de ce ne mai sculăm de la masa asta să ne ducem până la dormitor dacă imediat ajungem tot la aici la masă. Habar n-am unde se duc nopțile noastre? Așa știam eu înainte că fiecare zi are după ea și o noapte dar probabil că nu am reținut corect. Cred că și visam câteodată.

– Dar cam ce ai vrea tu să mai faci? Nu-ți place că stai și sporovăiești toată ziua că nu ne omorâm prea mult cu treaba. Tot ce facem noi sunt lucruri ușoare și care nu ne obosesc.

– Da tu de dans ai auzit?

– Ce trebuia să aud?

– Că în oraș, care nu știu unde este și ce e cu el, în anumite seri, se adună băieții și fetele și se mișcă împreună, perechi, perechi, pe o muzică frumoasă, un fel de fâfâială simultană. Și culmea este că se și ating, băieții cu fetele!

– Parcă am auzit ceva dar nu cred că am văzut cum se face.

– Poate mergem și noi să vedem odată cum e!

– Mergem, dar tu ai ieșit vreodată din Castel?

– Până acuma nu!

– Și atunci de unde ști unde e orașul și cum se ajunge la el.

– Nu știu nimic din toate astea și am vorbit și eu așa, de dragul vorbitului, că, dacă stau să mă gândesc mai bine, nu mai țin neapărat să merg la dans. Am auzit pe cineva vorbind prin curte.

– Păi vezi, e mult mai simplu să stai și să freci argintăria decât să-ți faci tot felul de planuri care nu au legătură cu ce facem noi aici.

– Ai văzut că până acum nu am vorbit niciodată de așa ceva și nici nu știu ce mi-a venit acum să aduc vorba.

– Și eu mă mir că discutăm despre ceva care nu are legătură cu activitatea noastră, dar nu mă deranjează să o facem că dacă mai aflăm câte o noutate cred că devenim mai inteligente.

– Da tu crezi că noi o să rămânem permanent aici sau va fi nevoie, la un moment dat, să plecăm la treabă în altă parte.

– Dacă ar fi după mine, eu aș rămâne mereu aici și nu aș pleca în altă parte, odată că nu știu unde și a doua oară că nici nu știu să fac altceva.

– Ai și tu dreptate, se pare că aici fiecare are o anumită treabă și se ocupă numai de ea.

– Mie îmi place și când vine o persoană nouă, de parcă toată lumea îi simțea lipsa și își ocupă imediat locul de muncă. Ai văzut cum a fost ultima dată cu băiatul de la grajduri. Imediat ce a venit s-a dus direct la primul cal și a început să-l țeșale de parcă știa exact ce are de făcut, dar a avut un fel de mică pauză.

– Eu am văzut exact ce a făcut atunci când a venit, adică atunci când a apărut în mijlocul curții că nu l-am văzut să vină de undeva.

– Și ce-ai văzut așa special?

– În clipa în care a apărut, eu tocmai treceam cu o casetă de tacâmuri spre sala asta și am văzut cum a stat în mijlocul curții până când a apărut în fața lui Mai Marele Castelului, acesta a întins mâna spre el iar el i-a pus în palmă ceva ca un inel, pe care chiar am avut impresia că și l-a scos de pe deget.

– Se poate să ai dreptate că și eu am rămas cu senzația că am avut la un moment dat un inel pe deget, multă vreme după ce

am venit aici încă mai aveam un fel de urmă pe piele, dar pe urmă s-a șters. Uite acum nu mai am nimic!

– Eu nu țin minte să fi avut așa ceva, dar am văzut că imediat după ce și-a scos inelul s-a dus direct la cai și ce mi s-a părut foarte curios a fost faptul că ei parcă îl așteptau, așa mult s-au bucurat, parcă se cunoșteau de o viață întreagă!

– De fiecare dată atunci când trec pe lângă grajduri îl văd mereu la treaba de parcă și el stă mereu acolo și nu are altă preocupare.

– Tu ai văzut că aici toată lumea nu face altceva decât să muncească și nimeni nu stă degeaba sau să se plimbe de colo până colo fără treabă.

– Mie mi se pare minunat așa, că suntem lăsate în pace și nimeni nu ne spune ce să facem, am venit aici, ne-am așezat la masa și am început să lustruim tacâmuri și de atunci nu mai facem altceva.

– Da ce tu ai vrea să faci și alte treburi?

– Habar n-am că nu știu despre ce alte treburi ar fi vorba. Da eu cred că dacă ar fi trebuit să facem altceva, am fi făcut imediat fără să ne spună nimeni. Aici te trezești la o anumită treabă și stai acolo cât este nevoie. Probabil că, așa cum nu s-a schimbat nimic de când am venit noi, nu se va schimba nimic încă multă vreme de acum în colo.

Peste drum de sala în care cele două domnișoare stăteau atât de relaxate de vorbă Mai Marele Castelului discuta cu Administratorul:

– Ai cumva impresia că fetele noastre au observat că le-am schimbat de săptămâna asta de la spălat pardoselile la lustruit tacâmuri?

- După cum le văd eu că stau de vorbă cred că nici nu au băgat de seamă modificarea de program. Totul funcționează perfect.
- Trebuie să mai verificăm zăvoarele de la ce cred ele că sunt dormitoare să vedem dacă le energizează în fracțiunea de secundă în care sunt atinse, cu toate că până acum am avut impresia că nu e nicio problemă și că nu se pierde prea mult de timp de când pleacă de la treabă și se și întorc înapoi.
- Am să verific tot inclusiv ca sistemul de autocurățare al hainelor lor să lucreze fără greșală, că atâta ne-ar mai lipsi să vină Maestrul și să vadă vreo pată de mizerie pe hainele lor.
- Ai auzit că vorbeau ceva de dans și muzică. Trebuie să fim foarte atenți la toate informațiile care le sunt induse să nu o ia pe o cale greșită.
- Nu e posibil așa ceva și tot ce primesc ca informație se face pentru pregătirea lor ulterioară în funcție de ceea ce vor avea de făcut mai târziu. Așa a fost și cu zvonurile despre dans. Am avut grijă ca ele să le audă și de asemenea am avut grijă să înregistrez cu excitate reacția lor. A fost foarte pozitivă!
- Și crezi că vor avea vreo legătură cu dansul?
- Bineînțeles, că preconizăm să organizăm o adevărată școală de dans și imediat ce găsim persoana care să le instruiască vrem ca cele două domnișoare să fie primele eleve.
- Dar la ce ne folosește nouă o școală de dans?
- Maestrul a spus că dorește o mai mare deschidere spre lumea de dincolo și acolo dansul este cel care apropie cel mai mult oamenii și îi face fericiți. Pe lângă faptul că este o adevărată terapie. Vom face și școală de pictură imediat ce vom avea condițiile necesare. Ideea este de a realiza aici la Castel o viață cât mai asemănătoare cu ceea ce există dincolo. S-a constatat că tot complexul de mișcări ale diferitelor stiluri

de dans este foarte instructiv și prinde în mod deosebit la tineret. Le face mintea mai ageră și mai activă, ceea ce e foarte bine și pentru noi. Nu trebuie să fie un contrast foarte mare între cele două lumi.

– Din câte îmi amintesc eu Bătrânul Maestru nu ar fi fost niciodată de acord cu așa ceva.

– Ai dreptate numai că noul Maestru nu seamănă de loc cu cel vechi și umblă mult mai mult prin lume și vede mai multe și e normal să caute să facă unele schimbări.

– Așa este, până în prezent tot ce a făcut a fost făcut cu cap și toate măsurile au fost foarte utile pentru atmosfera din Castel.

– După câte îmi aduc eu aminte cred că este primul Maestru care face unele schimbări aici, că până în prezent nimeni nu a mai propus așa ceva.

– Nici eu nu-mi aduc aminte de vreo schimbare majoră dar pe mine nu mă surprinde fiindcă știu că memoria colectivă în această zonă este foarte relativă și cel mai bun exemplu este cu fetele noastre care sunt acum la argintărie și mai înainte erau la curățenie și nu-și mai amintesc nimic.

– Aveți mare dreptate. Cum vi s-a părut noul băiat de la grajduri, s-a acomodat, știm ceva de proveniența lui?

– Da, după ce a predat inelul, l-am pus în cutia de tradus și am aflat totul despre el și ce a mâncat când era mic. E un caz foarte interesant și nu mă surprinde că Maestru l-a ales să vină la noi.

– Ce poate fi atât de interesant la un tânăr obișnuit!

– În primul rând că el nu este un om obișnuit, așa cum l-ar considera toată lumea la prima vedere. Este de neam nobil și a fost surghiunit de părinții săi pentru că a îndrăznit să-și ceară drepturile mai devreme fără să aștepte moartea tatălui. Atunci rudele lui l-au aruncat pur și simplu pe drumuri fără niciun

ban la el. Singurul lucru care îi mai amintește de familia lui este urma unei brățări pe care a purtat-o la mâna dreaptă dar care s-a pierdut în clipa în care a devenit spirit.

– Dar știm de ce a plecat de dincolo?

– Nimeni nu are dreptul să dețină aceste informații! Pentru noi totul începe de la intrarea în Castel.

– Așa este. Cred că am vorbit destul, spuse Mai Marele Castelului și acum să trecem la treburile noastre curente, ce program avem?

– Inspectarea personalului, apoi verificarea lucrărilor efectuate de fiecare și la final să mai analizăm propunerile Maestrului lăsate înainte de plecare ca și cele nou venite și să vedem, punct cu punct, ce s-a realizat și ce mai avem de făcut.

– Bine atunci, eu mă voi ocupa de personal și Domnia voastră de verificarea lucrărilor.

– Prea bine, înălțimea voastră!

Cei doi s-au despărțit și fiecare a luat-o în direcția cea mai potrivită pentru îndeplinirea atribuțiilor zilnice. Atât verificarea personalului cât și cea a lucrărilor se făcea vizual fără ca cineva să fie deranjat.

Toată activitatea era supervizată din turnul Castelului dar nimeni nu știa cine este persoana care făcea acest lucru. Din când în când de acolo veneau mesaje scrise pe hârtie cu antetul oficial al Maestrului care era figurat cu binecunoscutele deja, șase inele secționate din loc în loc. Acestea apăreau, pur și simplu, pe masa Mai Marelui Castelului.

De obicei mesajele primite nu transmiteau observații ci doar noi probleme de rezolvat pe care Mai Marele Castelului le transmitea imediat pentru a fi executate.

Din turn a venit și ordinul de mutare a celor două domnișoare la sala de lustruit argintăria. Toate aceste mesaje erau considerate ca ordine date de însuși Maestru și nimeni, până azi, nu și-a permis să comenteze vreunul.

Zi de zi viața la Castel se desfășura fără surprize sau probleme, fiecare își știa rolul de parcă ar fi făcut acest lucru dintotdeauna. Nu existau cazuri de boală sau accidente de muncă și era evident că cineva avea grijă ca așa ceva să nu se petreacă.

Oamenii din cel mai apropiat oraș discutau despre Castel numai în ocazii speciale și doar cei mai influenți emiteau anumite păreri iar pentru marea majoritate a locuitorilor acest loc nici nu exista. Nimeni nu dorea să-l viziteze sau măcar să se plimbe în apropierea lui. Foarte puțini din tot ținutul ar fi putut spune unde este amplasat. Erau persoane care aveau chiar senzația, clădită de-a lungul timpului că acest Castel își schimbă poziția și forma după cum dorește sau în funcție de niște criterii complet necunoscute. Unii chiar credeau că ar putea fi vorba de un fel de legendă, un miraj sau chiar de mai multe Castele similare amplasate în diferite locuri. Impresia asta a luat naștere în momentul în care cei care ar fi avut legătura cu Castelul povesteau lucruri atât de diferite încât nimeni nu mai credea că provin din același loc ci mai degrabă din locuri diferite. Atât oamenii cât și locurile erau descrise fiecare extrem de diferit de cei câțiva care se presupune că ar fi avut un cât de cât contact cu locul respectiv.

Uneori, seara, parcă se vedeau niște cai minunați alergând pe pajiștea din jurul orașului dar pe care nimeni nu reușise să-i privească de aproape sau să-i atingă. Aceste splendide animale se arătau numai anumitor persoane care se pare că întruneau anumite calități.

Transmiterea ordinelor.

Imediat ce a rămas singur Prințul și-a îndreptat privirea spre geam și a rostit în gând:

„Ești atent la mine?” A simțit brusc că e momentul să comunice cu câinele.

Privirile dulăului, care stătea în fața ușii s-au întors spre fereastră și parcă între cei doi s-a creat o legătură perfectă.

„Vreau să transmit ultimele impresii.”

Dulăul stătea nemișcat și părea că este obișnuit cu această postură în timp ce Prințul era profund concentrat dând senzația că efectiv parcurge un film sau o carte cu mai multe file interesante. După un timp, destul de scurt, de altfel, zise, evident în gând:

„Acum dă-mi toate informațiile pe care le ai despre acomodarea micului moștenitor la Castelli!”

A urmat iar o perioadă de liniște în care Prințul stătea concentrat asupra dulăului din curte și imediat s-a arătat foarte mulțumit de tot ceea ce a aflat.

„E foarte bine și mă bucur că am putut să-i satisfac și dorința de a avea grijă de cai. Este evident ca această pasiune l-a ros toată viața și nu l-a lăsat nimeni să și-o satisfacă. Am să te rog să transmiți, pe aceiași cale ca și până acum, Mai Marelui Castelului mulțumirile mele pentru modul în care a organizat primirea băiatului.”

În acel moment Prințul a avut un fel de revelație ciudată. Parcă într-o secundă s-a desprins de o anumită lume și a intrat în alta. Faptul că vorbea prin gânduri cu un câine și

îi citea memoria era cum mai era dar apoi imaginile despre un Castel și oamenii de acolo parcă erau din cale afară. Mai ales că din tot comportamentul lui recent se înțelegea faptul că el era răspunzător de tot ceea ce se întâmpla acolo și, mai mult, din poziția lui de aici, avea obligația să conducă tot ce se petrecea acolo.

El era el sau altcineva? Pentru un moment a avut o clipă de ezitare dar imediat și-a revenit. Era evident că în aceste momente era conectat la ceva peste puterea de imaginare a unui om normal, dar care i se părea extrem de familiar și ușor de pătruns. Undeva departe, în subconștientul lui mai exista un băiat adus de spate care abia se mișca prin zăpadă și care, de regulă, spăla cadavrele de la morgă. Unde a plecat acest băiat și ce s-a mai petrecut cu el încă nu realiza, dar era mai mult decât evident că totul a început cu el și acum s-a ajuns aici. Cui foloseau toate aceste schimbări? Era greu în aceste clipe să pună cap la cap toate evenimentele, mai ales că totul se petrecea cu o viteză cu mult peste puterea de înțelegere umană.

Tot timpul, în ultimele zile, a avut diferite senzații, care mai de care mai stranii. La un moment dat avea impresia că are o putere ieșită din comun de a modifica realitatea, ca în următorul moment să creadă că totul este un vis. Faptul că nu mai avea nevoie de nicio secundă de somn la bulversat la început dar obișnuit cu doar câteva ore pe noapte nu s-a speriat foarte tare. Mai apoi când a observat că nu are niciun fel de senzație de foame s-a gândit că probabil era foarte antrenat să nu manânce decât strictul necesar și a încercat să treacă și peste asta. Dar acum era altceva

Simțea, pur și simplu, că ceva din el nu mai există și cu fiecare clipă care trece devine o altă persoană. Nu era convins că și înțelege cum au început toate acestea. O bănuială stranie

l-a cuprins. Ce ar fi dacă totul a fost creat din momentul în care a luat inelul de la ultimul cadavru spalat și l-a pus la gât?. Faptul ca nu mai putea să-l scoată, pentru că lanțul părea că nu mai avea sistem de deschidere îi dădea foarte mult de gândit.

Cine era el? Dacă totul se petrecea conform unui plan bine stabilit?

Era evident că, în fiecare clipă care trecea puterile lui creșteau și el se transforma continuu. Știa, în mod sigur, că inelul pe care îl purta la gât nu era singurul care exista dar nu își dădea seama despre câte inele era vorba și care era rostul fiecărui. Chiar în ultima perioadă a avut de a face cu două astfel de inele, unul era și acum la gâtul lui iar celălalt se găsea în prezent la soția Șefului Poliției.

Ca o nebuloasă în mintea lui a apărut imaginea celui care a fost adus la morgă și era sigur că acesta nu a avut decât un inel asupra lui pentru că sacul negru a fost verificat de mai multă lume, în mai multe rânduri și de aici gândul că al doilea inel a fost pus de cineva cu o anumită rațiune. Cumea culmilor era ca avea din ce în ce mai certă senzația că chiar el a dat ordinul de aducere al celui de al doilea inel odată cu trupul cam decedat al șefului de poliție. Era singurul mod de a face în așa fel încât soția lui să ajungă la morgă și să preia al doilea inel. Dar oare chiar ea să fie destinatară?

Părea din ce în ce mai stăpân pe noua lui situație și pe toate calitățile pe care le avea. Era sigur că totul are un rost și așa cum un copil învață să meargă și să se descurce, tot așa și el parcurgea cu pași foarte rezezi drumul spre revenire și renaștere.

Avea un sentiment de vinovăție că nu înțelegea perfect de ce a avut nevoie de această transformare și cu greu a înțeles că tot această miracol a fost produs de inelul care atârna la gâtul lui.

La un moment dat au fost mai multe variante, ca inelul să fie găsit de cei de la salubritate, dar niciunul nu i-a inspirat încredere, sau de unul din cei doi cărători de cadavre, dar la fel nu era niciunul la nivelul vibrației lui și atunci a apărut Prințul. Acesta era exact ceea ce trebuia să fie, modest, puternic psihic, inteligent cât era necesar și mai ales disponibil pentru această aventură. Era omul perfect care putea să devină orice dar nici prin cap nu-i trecea să se schimbe așa că acum i s-a ivit ocazia. Inelul l-a preluat și transformarea a început.

Acest gen de mutare era visul oricărui bărbat normal care își dorea ca dintr-un anonim să devină o celebritate. Ce bărbat nu s-a visat măcar odată un actor de film sau o vedetă internațională! Ce putea fi mai frumos decât să poți să îndeplinești visul unui bărbat onest. Dacă haina face pe om atunci despre chip nici nu mai vorbim. E o minune să-ți poți schimba și chipul așa cum îți schimbi hainele.

Prințul stătea pe fotoliu și părea că totul în jurul lui se clarifică și era, mai mult decât evident, că el îndeplinea o misiune sau o menire și că avea multe lucruri de făcut în continuare. Trăia un fel de reîncarnare prin altoire pe corp viu.

Dulăul plecase din fața geamului, pentru a doua oară, deoarece prima dată a dispărut în momentul în care Prințesa ieșise din casă, imediat ce s-a luminat de ziuă. De fapt numai acum a plecat că în primul caz doar și-a estompat imaginea și numai un ochi foarte exersat ar fi văzut corpul lui cu blana complet albă profilat pe zăpada tot albă.

Şeful poliţiei acasă.

S-a trezit de dimineaţă cu sentimentul omului foarte mulţumit de el şi s-a aşezat la masă unde soţia lui scumpă îi pregătise cele mai minunate gustări şi cea mai savuroasă cafea. Totul era estompat în mintea lui şi în timp ce gusta din bucatele alese a văzut pe unul din degetele ei un inel nou.

– Ce-i draga mea cu acest inel că parcă nu e genul tău, tu preferai din cele cu pietre sau mai mari?

– L-am primit de la o prietenă şi m-am legat sentimental de el, nici nu-mi vine să-l mai dau jos.

Ea a omis să-i spună că a încercat să-l scoată dar i-a fost imposibil că avea impresia că îl scoate cu carnea de pe deget cu tot şi aşa l-a lăsat acolo.

– Dacă ţie îţi place eu nu am niciun motiv să mă împotrivesc pentru că eu doresc tot ce e mai bun pentru tine.

– Mă bucur că eşti aşa de bine dispus în această dimineaţă şi putem avea o convorbire atât de agreabilă. Şi altă dată am avut discuţii interesante la cafea doar am avut impresia că în ultima vreme ai fost foarte ocupat cu serviciul şi ca orice soţie de poliţist, probabil m-am simţit puţin neglijată, dar acum văd cum în faţa mea este din nou iubitul meu soţ.

– Bineînţeles, eu sunt, nu are cine să fie şi vreau să-ţi spun că tot ce mi-ai pregătit azi a fost minunat şi m-ai făcut să mă simt foarte bine. Acum o să plec la secţie şi ne vedem diseară.

El s-a ridicat și ea l-a condus la ușă, după ce l-a ajutat ca de obicei să-și pună mantaua. La un moment dat a avut senzația că în buzunarul ei se afla ceva în plus față de cheile de la mașină.

– Ia vezi tu dragule ce ai în buzunar de stă așa umflat?

– Ce pot să am zise el și băgă mâna în buzunar, dar pe moment ar fi vrut să o lase acolo, pentru că nu-i venea să credă ce simțea cu degetele. O ceașcă de cafea cu farfurioară cu tot.

– Hai dragă odată că te întârzii la muncă!

– A, uite ce am, zise el și scoase afară ceașca de cafea cu zaț cu tot și farfurioara pe care era cât paci să o scape pe jos.

În mintea lui era că asta i-ar fi dat posibilitatea să-i mai facă o vizită Prințesei, deci era foarte valoroasă dar de altfel a zis:

– Ai grijă de ea că mi-a dat-o de la bar la geamul mașinii și am băut-o pe drum dar n-am mai avut timp să mă duc și să o duc înapoi. Poți s-o speli dacă vrei că așa e frumos să o dau curată înapoi.

– Bine că m-ai lămurit că eram tare nedumerită cu privire la ceașca asta, sigur că o s-o spăl imediat și poate te duci chiar azi s-o duci înapoi.

– E foarte bine așa și te aștept să mi-o dai, spuse el stând în picioare pe hol.

Ea a spălat imediat ceașca și după ce a învelit-o într-un șervețel i-a pus-o cu grijă la loc în buzunar. El a plecat foarte mulțumit de cum întorsese lucrurile în favoarea lui și de câtă abilitate a dat dovadă. Afară s-au auzit roțile mașinii scârțâind zăpada.

Soția șefului a respirat ușurată și a căzut pe un scaun cu gândul că a trecut, de aseară și până acum, printr-o mulțime de situații foarte încordate. Și-a pus mâinile în poală și atunci și-a dat seama de ce a pățit. Inelul ei, care nu se scotea de pe deget dispăruse. În nicio clipă nu a realizat că ar fi putut să-i cadă atât de ușor după ce cu o zi înainte a tras de el cu toate puterile. S-a dus imediat la chiuvetă unde a spălat cana de cafea și a căutat fără niciun rezultat, apoi a căutat și în găleata de gunoi cu toate că știa clar că nu avea cum să fie acolo.

O clipă a avut o străfulgerare de memorie când și-a adus aminte că, după ce a pus un șervețel pe cana de cafea pe care a spălat-o, a tras peste el un fel de elastic de cauciuc ca să nu se desfacă și să o țină învelită, atunci ținea minte că ar fi atins inelul de pe deget dar nu-și amintea de loc ca acesta să fi ieșit de la locul lui.

„În fond nu era decât o tinichea de tablă cu care m-am procopsit de lacomă ce sunt și dacă l-am pierdut acum nu e nici scofală, am să-i zic bărbatului meu că am văzut că a început să ruginească și mi-a fost frică de vreo boală și l-am aruncat la gunoi”

Foarte mulțumită de logica ei a trecut la treburile firești dintr-o gospodărie, adică bârfa cu prietenele pe telefon.

Șeful poliției, imediat ce a depășit colțul străzii, a tras de volan și s-a îndreptat direct spre casa Prințesei, că poate o va găsi acasă și e posibil să fie chiar mai lejer îmbrăcată. Problemele de la birou puteau să mai aștepte fiindcă în orașelul lor mic niciodată nu era ceva cu adevărat urgent.

În câteva minute era în fața casei și se grăbea să bată la ușă. După ce a bătut de vreo două ori fără prea multă convingere s-a gândit că e posibil ca Prințesa să aibă probleme și să nu poată veni la ușă. Polițistul din el s-a trezit la datorie. Încet, a pus mâna pe cleanță și a împins ușor ușa. Era deschisă.

Cu privirea în stânga și în dreapta a început să-și strecoare matahala de corp înăuntru încercând să pășească cât mai ușor.

Din hol a trecut în cameră și aceasta era goală.

Prințul îl privea cu curiozitate cum se strecoară ca o felină în bocanci și îi urmărea privirile curioase care măturau toate detaliile din cameră. Privire cercetătoare de polițist. Doar că nu avea și infraroșu. A știut că vine și acum s-a și convins. L-a privit cum s-a trântit pe un fotoliu și el s-a insinuat pe celălalt în varianta sa total estompată, corpul său parcă reprezenta, cu fidelitate, imprimeul fotoliului pe care se așezase și imaginea obiectelor pe care le acoperea și nimeni nu-și putea da seama că acolo este o persoană vie doar dacă ar fi privit cu atenție și-ar fi dat seama că fotoliul „respiră” egal și calm.

Șeful poliției era convins că în casă mai era cineva pentru că din bucătărie se auzeau tot felul de zgomote. Prințul căuta să redea cât mai fidel tot ceea ce auzise în momentul în care ea plecase, cu o zi înainte, la bucătărie să-i facă cafeaua. Bineînțeles că acum bucătăria era goală și în casă erau numai ei doi.

Apoi, spre surprinderea totală a Șefului poliției, imaginea ei a apărut în dormitor și se profila prin desenul geamului givrat, adică foarte neclar dar extrem de sugestiv și excitant. Șeful rămăsese, pur și simplu cu gura căscată, scosese din buzunar ceașca și o pusese pe colțul noptierei. I s-a părut lui că aude un clinchet, când a așezat-o, dar s-a gândit că a lovit cu ceașca farfurioara și nu și-a făcut niciun fel de probleme. Ochii lui erau fixați pe geamul transparent și nu se mai sătura privind.

Brusc imaginea Prințesei a dispărut, dar șeful nu s-a neliniștit pentru că știa că va apărea în câteva momente chiar în cameră. Și-a aranjat cele câteva fire de păr care le mai avea

pe creștet că de rest era tuns foarte scurt așa cum cerea regulamentul. El era un fanatic al respectării regulamentului și nu tolera nicio abatere. Este foarte adevărat, că nu mai știa de mult ce conține dar de respectat trebuia respectat paragraf cu paragraf fără șovăire. Cel mai important aspect era cel al prezenței la program și aici nu era loc de niciun fel de înțelegere. Programul era program. Începea la fix și se termina când se nimerea dar așa este în poliție și cine nu vrea nu are ce căuta aici.

Apropo de „aici” după ce a așteptat o vreme să iasă Prințesa din dormitor, șeful s-a ridicat din amorteală și din ațipeală și a intrat peste ea dornic de explicațiile întârzierii ei. Acolo nu era nimeni. „Iar m-am făcut de râs, se gândi el, am ațipit și ea a plecat trecând pe lângă mine sau probabil că nici nu m-a văzut pe lumina asta chioară”. S-a mai uitat odată în jurul lui și după ce a tras un suspin foarte explicit, s-a ridicat și a ieșit închizând cu grijă ușa după el.

Între timp cei de la Secția de poliție îl căutau prin tot orașul și după ce au aflat că a plecat de acasă dimineată devreme, au început imediat să-i caute mașina prin stațiile de radio. Tare mirați au fost să afle că mașina Șefului se află într-un șanț de pe marginea strazii despre care au aflat ulterior că era exact cea pe care locuia Prințesa. Probabil că a uitat să tragă frâna de mână și strada avea o pantă destul de mare. Au adus imediat o utilitară care a remorcat-o și a adus-o în fața secției. Nu părea lovită sau zgâriată ceea ce dovedea că și o mașină de poliție poate avea un înger ocrotitor. Dar nimeni nu aflase nimic de locul în care se afla Șeful poliției.

Acesta a ieșit din casa Prințesei, plin de remușcări, cu privire la modul în care se respectă regulamentul militar în Secția de poliție și pentru ca totul să fie pe dos și-a dat seama că mașina lui nu mai este acolo unde a lăsat-o. Să furi o

mașină de poliție e una dar să furi chiar mașina Șefului de poliție părea un gest total nelalocul lui, așa că a pornit, în semn de protest, pe jos spre secție învelit în valurile de viscol care îi fluturau mantaua. Nici nu se făcuse de pauza de prânz că a și ajuns. Dacă stația lui de radio nu s-ar fi aflat montată pe mașină ar fi dat tot felul de ordine dar așa nu îi rămăsese decât mersul sănătos pe jos. A avut un moment de totală perplexitate când a văzut că mașina lui era parcată exact pe locul ei în fața secției. „Cred că trebuie să-mi fac și eu un control general și un set de analize” Atât a mai apucat să gândească și a intrat în punctul de control unde toată lumea care spera că au scăpat de șeful lor și-a revenit și au început să-i zâmbescă la fel de fals ca de obicei.

– Am impresia că voi cam frecați menta, strigă șeful fără a ști legătura dintre aceasta expresie și vechiul obicei egiptean prin care slugile frecau mesele din piatră cu menta, înaintea marilor ospețe, pentru a avea un aer cât mai proaspăt.

Nici ceilalți nu știau chestia cu menta așa că așteptau ceva indicații suplimentare că dacă șeful dorea ceva ei nu aveau decât să execute și să îndeplinească sau să rezolve cât mai repede.

– Ce urgențe sunt astăzi? A întrebat el. L-au gasit pe ăla dispărutu de la morgă.

– N-au mai găsit pe nimeni șefule și acum toți se bazează pe ancheta dumneavoastră și dacă vreți eu mă duc să-l aduc pe domnul de la hotel că destul ne-a cam luat la mișto de când e la noi în oraș.

– Bună idee, i-a du-te tu și spune-i să vină repejor la mine!

– Eu mă duc dar chestia cu repejorul eu zic să o lăsăm pe altă data că mi-a ajuns cât am intrat și ieșit prin baia de la apartament și el nu mai era nicăieri.

– Da tu ce vrei mă, să mă rog de el? Chiar așa am ajuns să mă plec în fața oricărui cetățean din orașul asta?

– Șefule, dumneavoastră faceți cum credeți dar eu dacă mă duc la el o sa-i spun că îl invitați la secție !

– Invitat, neinvitat să-l văd aici!

Șeful a intrat în propriul birou și s-a trântit pe scaunul care îl suporta, parcă de o viață întreagă.

„Ce-mi trebuie mie belea, acum cu tipul ăsta, că e clar că nu e pe firea lui și pare cam dus cu pluta. Eu îl chem la ancheta și el mă amețește cu regulamentul. Nu că ăsta nu e important dar trebuie să mai și rezolvăm problemele” se gândea el utilizând aproape toată capacitatea creierului său mic și lejer.

– Să trăiți! Se auzi din ușă salutul specific.

– Raportează mă, odată!

– Nu e șefule, eu v-am zis că ăsta fuge din hotel și ne lasă cu buzele umflate! V-am zis!

– Și ce mă dacă mi-ai zis, ce ai avut tu vreodată dreptate?

– N-am avut șefu, dar de zis v-am zis, am și martori.

– Pe cine mă, pe adormiții ăia doi, care nu au fost în stare să-l păzească?

– Lăsați șefu că n-om fi noi cei mai proști din poliție!

– Bine, dacă asta vreți, o să mă duc eu să-l caut personal.

– Cum doriți, pe noi aici ne găsiți!

De fapt șeful s-a gândit că a mai găsit o ocazie să se repeadă până acasă la prințesă că poate, până la urmă o găsește și bea și el o cafeluță ca lumea. A ieșit din secție s-a dus la mașină și după ce a verificat-o pe toate părțile s-a urcat la volan. În cinci minute a intrat pe strada unde locuia prințesa și a oprit în fața casei ei.

El știa foarte bine că a lăsat ușa deschisă și s-a gândit că dacă nu-i răspunde după ce bate poate să intre și să o aștepte.

Exact așa s-a și întâmplat sau de fapt cu totul altceva. Șeful a bătut la ușă ce a bătut și apoi încet a apăsător pe cleantă. A deschis ușa și a intrat.

– Să trațiți șeful! S-a auzit vocea clara a polițaiului de serviciu care era smirnă în poziție de drepti chiar pe holul de la intrarea în secția de poliție.

Șeful a rămas năuc că el știa foarte bine că a intrat în casa prințesei și parcă deja simțea în gură gustul minunatei cafele. Imediat s-a întors pe calcâie și după un stânga împrejur, făcut cu mare precizie, a ieșit pe ușă înapoi, afară. Acum era evident că se găsea în fața ușii ei iar pe șosea era oprită mașina de serviciu cu motorul încă cald și plin de abur și frâna de mână bine trasă.

După o clipă și-a revenit și foarte calm a apasat din nou pe cleantă și a intrat.

– Sa trăiți șeful! Da de ce sunteți așa de nehotărât și ba intrați ba ieșiți?

„E groasă, s-a gândit imediat șeful poliției, dacă iar am intrat tot la poliție cred că am o problema de imaginație. Ia să mă duc eu deadevăratelea chiar la mine la poliție !”

A ieșit brusc, a închis ușa care evident era de la casa prințesei și s-a dus direct la mașină. S-a suit și aplecat în trombă cât îi permitea și lui poleiul la caucicurile prea uzate.

În alte cinci minute era chiar în fața sediului de poliție dar nu a coborât imediat din mașină ci a stat până când a văzut că polițaiul care se duce să-i cumpere ziazele a ieșit din clădire. Atunci imediat a coborât și a intrat. A rămas uimit că polițistul

de serviciu doar la salutat regulamentar dar nu i-a mai zis nimic de intrat sau ieșit.

A urcat la el în birou și s-a trântit pe scaunul lui așa cum făcea de obicei. Pe masă îl aștepta un teanc de deconturi de semnat și imediat s-a apucat de treabă.

– L-ați găsit șefu?

– Pe cine mă?

– Pe tipu cu care ați studiat regulamentul.

– Nu l-am găsit și lasă-mă că am de lucru.

– Gata șefu!

După vreo jumătate de oră s-a sculat în picioare, s-a întins de i-au troznit oasele și s-a îndreptat spre camera lui personală de baie, care avea ușa chiar din birou și unde nu avea nimeni voie să intre. A deschis ușa și imediat a trântit-o la loc, iar a deschis-o și iar a trântit-o.

S-a întors la birou și-a luat haina din cuier s-a îmbracat și a ieșit pe ușă.

La poarta i-a strigat polițistului de serviciu:

– Să vină cineva la spital și să aducă înapoi mașina că o s-o las în parcare.

– Da șefu, am înțeles, dar de ce nu veniți dumneavoastră cu ea?

– Pentru că precis or să mă interneze!

– Îmi pare rău șefu să aud asta și nici nu arătați chiar așa de rău.

Șefu nu a mai stat să audă vorbele polițistului de serviciu și a sărit în mașină și a demarat.

„E clar că nu o mai duc mult, se gândea el, mintea îmi joacă toate fetele din lume, cum e posibil ca prin baia mea

din birou să intru direct în bucătăria fetei ăleia și mai era și acolo, dar noroc că nu m-a văzut că era cu spatele la mine”

Scoase mobilul din buzunar și formă numărul soției lui.

– Unde ești dragă și ce faci de suflă așa?

– Cum unde sunt, n-ai spus tu să vin la fratele meu și să-i fac ordine? Asta fac.

– Foarte bine faci și vreau să nu te grăbești că nu cred că vin așa repede acasă. Mă duc la spital să fac analizele anuale.

– Bine dragule du-te, eu eram convinsă că le-ai făcut și luna trecută.

– Alea erau trimestriale, zise șefu o prostie mai mare decât el.

– Bine dragule fă ce ai de făcut și eu o să-mi vad de treabă așa cum ți-am promis.

– Așa să faci! Mai zise șeful și înainte de a închide telefonul se gândea „Ce femeie ascultătoare, odată nu-mi iese din vorbă”

Prințul statea pe fotoliu și regiza tot spectacolul. Simțea că de mult nu s-a mai distrat așa bine. I-a creat mai întâi șefului poliției senzația că prințesa e acasă și trebăluiește prin bucătărie apoi după ce a plecat din casa ei și s-a dus la secție i-a venit ideea să-l întoarcă și să-l zăpăcească de tot. Figura pe care șeful a făcut-o când a văzut că dacă intră în casa prințesei intră tot în secția lui de poliție iar la birou intră în bucătăria fetei a meritat tot efortul. Faptul că acesta a ajuns de bună voie la spital era un semn că nu era chiar așa bolnav și că acum lucrurile pot să se desfășoare și pe alte planuri.

Chiar stătea și se gândea că în mod evident nu aceasta era menirea lui și era convins, din ce în ce mai mult, că avea o cu totul altă misiune pe această lume. Ceea ce făcea acum nu părea deloc a fi ceea ce trebuia să fie. Prințesa era plecată dar el putea să o localizeze fără probleme și să vadă că este

împreună cu cea mai bună prietenă a ei și stăteau amândouă la o cafeluță.

– Si tu ce ai facut atunci când te-ai trezit în casă cu așa o frumusețe de bărbat?

– Ce să fac, în primul moment am rămas cam buimacă dar imediat mi-am revenit și am zis: Doamne ajută! Uite că mai am și eu puțin noroc în viață, chiar dacă nu e ceva de durată.

– Și tu acuma, chiar nu ști cine este și de unde vine?

– Exact așa cum îți spun, la început am crezut că vine din partea mătușii mele, aia cu șapte pisici, dar după ce am fost la poliție și am vorbit cu ea de acolo, mi-am dat seama că chiar nu mai știu cine este și ce vrea de la mine. Zic asta pentru că la mine a venit .

– Dar cum se poartă ca om, o fi vreun psihopat care vrea să-ți facă vreun rău?

– Dacă dorea să-mi facă ceva rău putea să o facă până acum de zece ori dar este evident că nu asta vrea dar, pe de altă parte am impresia că și el este puțin confuz și nu știe precis ce-i cu el. Parcă s-ar fi lovit la cap. Ce-mi place la el, pe lângă faptul că este atât de frumos e că are un farmec cu totul aparte are și niște obiceiuri pe care nu le-am mai văzut la nimeni.

– Ce vrei să spui cu obiceiuri?

– Nu mănâncă nimic și nici nu s-a atins de mâncarea mea și face duș cu apa rece ca gheața și așa l-am văzut și eu când s-a dezbrăcat până la brâu, e totul numai fibră și mușchi, nu are un gram de grăsime pe el.

– Da dar în relația cu tine se pare că nu și-a prea folosit mușchii aia!

– Dar nici nu s-a pus problema că imediat ce l-am văzut m-a apucat așa un respect și o admirație că nicio clipă nu m-am gândit decât la faptul că trebuie să fiu o gazdă bună. Adică o

clipă m-am gândit eu, dar mi-a trecut repede, zise prințesa cu un zâmbet șăgalnic care îi puneă în valoare frumusețea nativă.

Dialogul cu fetele și vizita la spital.

Prințul le-a lăsat pe fete să-și continue discuția și s-a îndreptat spre geam. După ce a dat perdeaua la o parte în fața lui a apărut dulăul pe care îl simțea din ce în ce mai apropiat și chiar mai prieten. Acesta îl privea direct și parcă aștepta ordine. În mintea prințului se dădea acum o luptă de înțelegere. Era evident pentru el că acel dulău îi aparține și îi execută toate ordinele, practic transmitea mai departe tot ceea ce stabilea el. Nu-i era foarte clar unde se duceau ordinele lui dar cu fiecare clipă care trecea își dădea și mai mult seama că are o misiune cu totul diferită de cea a oamenilor obișnuiți. Totul părea că se schimbă de la o oră la alta.

Atunci când avea dulăul în față se simțea ca un adevărat conducător și avea senzația că ceea ce știa el depășea cu mult orice enciclopedie. Era, din ce în ce, mai evident că el nu aparținea numai acestei lumi.

Acum chiar îi părea rău că l-a făcut pe șeful poliției să se ducă singur la spital dar pe de altă parte a înțeles ca aceasta era calea pe care trebuia să o urmeze. Cu șeful la spital.

Și-a dat seama că se privea cu dulăul de prea mult timp și nu începuse niciun dialog, evident că din vina lui.

– În minte i-a venit să strige: „Raportează!”

„Mai Marele Castelului vă informează că trecerea fetelor de la curățat podele la curățat argintăria s-a făcut instantaneu și fără niciun fel de probleme. Toate amintirile lor

au fost reaşezate pentru noua situație. A fost un experiment reuşit! Băiatul de la grajduri şi-a predat inelul şi s-a acomodat perfect cu noua lui stare. În oraşul apropiat au început să circule zvonuri cu privire la locația Castelului şi Administratorul a propus o nouă schimbare de imagine.

„Nu sunt de acord cu o nouă imagine şi doresc ca orice ştire sau problemă legată de Castel să fie ştearsa din memoria locuitorilor.”

„Problema este ce se va petrece cu negustorii care vin şi mai fac aprovizionarea, cu ulei, cu lemne, cu răsaduri de flori..”

„Cu aceştia va fi cel mai simplu, ei vor deține informațiile necesare exact cât să ajungă la noi şi să plece iar apoi totul le va fi şters. Memoria lor va fi mereu împrăştiată doar în momentul în care avem nevoie de ei.”

„Vor mai sosi persoane noi la Castel, am fost rugat să întreb?”

„Da, în curând va sosi şi cel care m-a ajutat să renasc şi nu va avea inel pentru că acum este la mine. El va fi repartizat la grădină deoarece toată viața lui a îngrijit flori. Oricum grădina noastră e plină de spirite din toate colțurile lumii.”

„Mai aveți şi alte ordine?”

„Momentan nu, dar să fi mereu pe lângă mine să ținem legătura”

„Prea bine.” După acest dialog dulăul s-a estompat şi a dispărut din peisaj, zăpada s-a aşternut peste locul în care a stat şi în care se topise datorită energiei primite.

Fără să-şi pună problema scenei cu dulăul, ca şi cum tot ce s-a petrecut ar fi fost cel mai normal lucru, Prințul s-a gândit că e bine să rezolve şi problemele din acest oraş, aşa că a ieşit, din casă, pe uşă, ca orice om şi s-a îndreptat spre spital. Simțea o nevoie acută de mișcare.

Unul din polițiștii care îl păziseră l-a recunoscut și a dat fuga la secție să-l anunțe pe șef, dar bineînțeles că acesta nu era nicăieri așa că doar i-a spus celui de la punctul de control că tipu blond se plimbă lejer pe stradă. Normal că cel de la punctul de control a și notat în caiet, ora și „Tipul e pe stradă” și apoi s-a pus pe moțăit în continuare. El știa că șeful este plecat pentru mai multă vreme și mașina lui a fost adusă în parcare a secției.

Prințul a intrat fără nicio problemă în spital, de parcă nici nu a fost văzut de cineva și s-a dus direct la patul pe care se vedea reliefată burta șefului de politie.

Acesta era monitorizat și legat cu un fel de tuburi și fire la calculatorul de deasupra patului. Părea că doarme dar vigilența lui de polițist era intactă. A deschis cu precizie exact ochiul de pe partea cu musafirul și apoi s-a holbat de-a binelea.

– Ce naiba! Am vedenii? Atunci când te caut nu ești pe nicăieri și acum vii fără să te chem?

– Nu mă deranjează.

– Da, dar pe mine mă deranjează, că acum sunt grav bolnav și sunt la spital nu la poliție.

– N-ai nimic!

– Cum adică, nu am nimic, nu vezi că abia mai răsufli și viața mea se scurge din mine, nu vezi ce bolnav sunt? Am ajuns o epavă!

– Ești bolnav doar în capul tău că în rest nu ai nimic, exact cum ți-am spus?

– Eu cred că analizele mele îmi vor ieși foarte proaste!

– Analizele tale vor fi foarte bune pentru că nu ai nicio boală!

– Și atunci ce caut eu pe acest pat de spital și sunt legat la toate aparatele astea care sunt pline de tot felul de liniuțe săltărețe și cifre?

– Ai venit singur aici și cei care te cunosc din respect pentru marele șef de poliție te-au pus la aparate și la analize să nu zici că nu te-au băgat în seamă. Te-a trimis vreun doctor aici? Nu.

– Așa cum vorbești aș zice că ai dreptate, dar am trecut prin niște situații care oricărui om normal i-ar muta mințile din loc, da nici nu știu de ce stau eu de vorbă cu tine că nici nu te cunosc. Sper că pot să-ți vorbesc așa că aici suntem la spital și oamenii se apropie unii de alții în aceste condiții?

– Poți să-mi vorbești cum vrei, eu știu că dacă este nevoie sunt respectat fără probleme.

– Asta cam așa e că mi-ai făcut niște demonstrații de mă doare și acum capul!

– Nu asta era intenția mea și nici eu nu știu exact ce e cu mine dar nici nu pot să mă las păcălit de cineva sau mai ales nu-i permit nimănui să-mi impună un anumit punct de vedere.

– De fapt cine ești și de unde vi?

– Iar începi cu prostiile, vezi că nu ai numic, dacă ai trecut la interogatorii e clar că ești bine. Poți să stai aici până termini analizele și apoi să-ți vezi de treaba că ești mai sănătos decât mulți din subordonații pe care îi ai la secție.

– Adică vrei să spui că ce am pățit eu în ultimele ore este ceva normal?

– În niciun caz nu vreau să spun asta pentru că știu exact prin ce ai trecut dar vreau să spun că nu e cazul să te îngijorezi că nu ai nimic la cap.

– Da unde am?

– Cred că ști și singur care este problema ta, că nu eu mă duc pe la femei acasă să le aștept să vină?

– Ce legătură au femeile cu faptul că nu mă mai ajută mintea și văd tot felul de chestii care mai de care mai ciudate.

– Vezi exact ceea ce vreau eu să vezi și dacă nu te potolești o să ai mari neplăceri.

– Adică?

– Hai să ne jucăm puțin că văd că ești cam tare de cap! I-a uită-te puțin spre perete și spune-mi ce vezi!

– Nu vad nimic! Un perete.

– Da tu răbdare nu poți să ai zece secunde?

– Ba pot! Da ce-i asta, parcă-i film, ia uite draga de ea cum mai muncește, face exact cum i-am spus. Ce chestie? O vezi, e nevastă-mea care s-a dus la fratele ei să-i facă curățenie și acum freacă podelele. Uite i se văd capul și mâinile. Ce mai muncește sărăcuța și acasă e la fel de harnică.

– Să crezi tu că freacă podele!

– Ce vrei să spui?

– Hai să vezi imaginea integrală!

În momentul următor imaginea s-a mărit și s-a văzut clar că în spatele nevastei, în genunchi, se afla chiar „fratele” ei care o ținea de șolduri iar fustele ei acopereau total contactul dintre cei doi, dar era evident că la acea mișcare de du-te vino, care îți dădea iluzia frecatului de podele el avea o contribuție majoră.

În secunda următoare șeful a leșinat iar. Se pare că el făcu-se o pasiune pentru forma asta de ieșire din decor.

Prințul se uita la el liniștit și e clar că nici nu se așteptase la altceva dar știa că totul este sub control.

După câteva minute, timp în care șeful, probabil că a tras și un pui de somn, Prințul i-a făcu semn să deschidă ochii și să se trezească.

– Trebuie să mă interesez unde se fac actele de divorț și s-o dau afară din casă.

– Și cine mai îngrijește de tine?

- Am cunoscut eu de curând o fată pe care cred că pot să o conving să aibă grijă de mine, din toate punctele de vedere.
- I-ați gândul de la fata la cere te gândești acum! Ai ajuns în situația asta pentru că ți-ai neglijat nevasta și ea nu a avut de ales altă cale decât să te înșele cu neisprăvitul ăla.
- Cred că nici măcar nu e fratele ei!
- Pe cât de mare ești pe atât de naiv. Ce are soția ta, nu are grijă de tine?
- Ba are, sărăcuța că îmi gătește toate alea și mă spală și mă ține curat și eu umblu după toate fustele. Sunt un mare prost!
- Exact de asta am venit și eu la tine să-ți demonstrez cu umilele mele mijloace că nu faci bine ce faci și poți avea o viață deosebită chiar cu soția ta.
- Da dar ce mă fac eu că sunt mereu la muncă și ea e liberă și iar o să umble după tipul ăla.
- Asta se rezolvă, îi spunem soției tale să se întoarcă acasă și apoi le ștergem memoriile amândurora și nici dacă se ciocnesc pe stradă nu se vor mai recunoaște iar apoi te duci acasă te culci cu ea și se va produce o minune.
- Ce minune?
- Ție îți plac copiii?
- Foarte mult dar pâna acum nu ne-a dat Dumnezeu!
- Acum o să-ți dea și soția ta va naște de două ori.
- O să am doi copii, ce bucurie, dacă vor fi fată și băiat o să fac o ptrecere de o să mă țină minte tot orașul! Sau ar putea să fie gemeni! Da, atunci de ce ai zis că o să nască de două ori?
- Aici ai ghicit, amândoi avem dreptate, la fiecare naștere vor fi doi gemeni, baieti și fetel! O să ai 4!
- Doamne ajută!
- În aceste condiții soția ta va fi cea mai ocupată femeie din oraș și tu la fel cu împinsul caruciorului. Oricum un carucior

dublu de gemeni parcă este mai asortat cu statura ta decât amărătele alea pliabile de îndoit copiii.

– Abia aștept să plec de aici!

– Ai grijă, că atunci când ajungi acasă, soția ta nu va mai ști nimic despre amantul ei și va fi convinsă că îi ești cel mai credincios soț. Ia și tu un buchet de flori să intrai direct în subiect.

– Auzi, da de ce ești atât de amabil cu mine și mă ajuți ?

– Pentru că din momentul ăsta vei uita orice date legate de dispariția tipului ăla decedat de la morgă și vei opri orice anchetă.

– Nu ți se pare că te complici, de ce nu-mi ștergi și mie memoria la fel cum ai făcut cu soția mea ?

– Nu e bine așa cum zici, că dacă te întrebă cineva de el nu poți să te uiți ca prostul ci trebuie să oprești oficial ancheta pe toate direcțiile.

– Da dar trebuie să recunosc că datorită lui ne-am cunoscut și poate că ne vom mai vedea și vom bea și o bere împreună.

– I-ați gândul că eu voi mai sta vreo o secundă în mintea ta!

În clipa următoare șeful era singur în salon.

„Cred că au terminat și ăștia cu analizele și pot să plec. Acum mi-a venit în minte ce idee grozavă a avut soția mea de m-a trimis la spital și mi-a zis ca trebuie să fiu foarte sănatos pentru viitoarea viață de familie. Ce surâs plin de înțelesuri avea, ce Giocondă! Ce naiba a vrut să spună?”

Inelul doi.

Prințesa a intrat în casă seara târziu și primul lucru pe care i-a căzut privirea a fost ceașca de cafea lăsată de șeful poliției pe noptieră. S-a uitat prin toată casa foarte contrariată de prezența acesteia dar după ce a văzut că peste tot e pustiu s-a liniștit și a luat-o s-o spele. În clipa următoare a văzut pe fundul căinii un inel și cu cochetăria specifică femeilor s-a gândit că șeful i l-a lasat ca souvenir dar nu și-a dat seama pentru ce. Parcă din reflex și l-a pus pe deget și a simțit ca o ușoară străfulgerare de lumină, instantaneu prin geam a observat că vede dulăul care parcă aștepta ordine de la noua stăpână.

Peste câteva secunde uitase de amândouă evenimentele și a început să se pregătească de culcare. Era o fată frumoasă care nu pierdea nopțile doar așa ca să vadă câte riduri îi pot apărea. A avut, în prima clipă, senzația că în cameră s-a schimbat ceva dar a pus totul pe seama oboselii, așa că s-a băgat în pat și în câteva momente a și adormit de parcă era sub anestezie.

Imediat a început să viseze și se făcea că era ceva în continuare, de atunci, de când a fost Maestrul la ea. De data asta era singură dar locul era același. Aceeși bancă, aceeași iarbă și chiar cei doi cai erau pe pajiște în fața ei. Mai jos, în vale, se vedea un fel de Castel ca pe vremuri. Prințesa s-a ridicat de pe bancă și a pornit, încet, prin iarba mare spre el. Când s-a apropiat destul de mult a observat că are și o intrare cu arcadă și că nu era nimeni acolo să o păzească. A intrat.

Înăuntru nu era nimeni. Locul părea a fi pustiu. Doar un câine care i s-a părut foarte cunoscut stătea într-o parte și o privea și era evident că nu-i era dușman. La un moment dat el chiar s-a ridicat și s-a apropiat de ea dar nu foarte aproape, probabil să nu o sperie. Părea a fi singura ființă din acel lor. Asta era doar o părere căci imediat a văzut cum spre ea se îndreaptă o persoană impunătoare îmbrăcată exact ca pe vremuri cu multe haine și zorzoane iar la brâu având un cuțit lung și încovoiat.

– Să fiți bine venită! I-a spus acesta imediat ce a ajuns lângă ea. Maestrul nu vine?

– Nu știu unde este în acest moment, s-a pomenit ea răspunzând la întrebarea gazdei. Era evident că această persoană, pe care noi o știm ca fiind Mai Marele Castelului, era cea mai în măsură să o primească.

– Nu ne facem griji că apare întotdeauna exact atunci când este cel mai potrivit moment.

– Dar unde mă aflu? Și-a permis Prințesa să întrebe văzând că cel care a întâmpinat-o este un tip amabil și foarte plăcut la vorbă.

– Acasă! A fost răspunsul care a uimit-o cel mai mult. Ați ajuns acasă!

– Eu cred că visez! A spus ea uimită de răspunsul lui.

– Desigur, pentru că în acest moment nu puteți ajunge altfel aici decât prin vis. Încă nu a venit ziua primirii oficiale.

– Dar de ce credeți că va fi o primire oficială?

– Pentru că sunteți prima stăpână a acestui Castel și așa sunt obiceiurile aici.

– Chiar că nu mai înțeleg nimic, cum să fiu eu stăpâna unui loc atât de frumos?

– Veți înțelege totul cu timpul. Acesta este primul contact.

- Și ce trebuie să fac?
- Dumneavoastră, nimic, Maestrul face totul! Aici puteți să faceți ce vreți, pictură, artă, grădinărit, muncile mai grele sunt făcute de personalul castelului. Uite acolo sunt fetele care curăță argintăria, în stânga sunt grajdurile unde sunt caii și îngrijitorul lor, un băiat excepțional. Sunt multe de văzut și de vizitat aici.
- Dar, de unde știți că nu mă confundați? Poate că altcineva este persoana pe care o așteptați și pe care o considerați stăpâna acestui Castel?
- Vă asigur că ceea ce aveți dumneavoastră nu mai are nimeni din această lume și de aceea știu cu precizie cine sunteți.
- Cum adică, ce am eu, dar ce am?
- Inelul! Aveți inelul de stăpână al acestui Castel, pentru femei nu există decât unul singur de acest fel și persoana care îl poartă nu poate fi decât stăpâna noastră. De altfel ați văzut la venire acel câine care era în curte.
- L-am văzut, dar am crezut că nu e decât un câine . Ce ar mai putea fi?
- El este cel care poate umbla între cele două lumi și care dacă ar fi văzut că intră în curte o persoană nepotrivită sau care nu are dreptul acum nu ați mai fi aici să stați de vorbă cu mine.
- Dar unde aș fi fost?
- Prefer să nu discutăm acest aspect.
- Și acum ce trebuie să fac?
- Absolut nimic, vă întoarceți și așteptați ordinele Maestrului junior.
- Dar de ce îi spuneți junior, mai este și un senior?

- Acum nu mai este dar a fost și atunci când erau amândoi nu puteam să vorbim despre fiecare decât așa.
- Nici nu știu ce să zic, oricum mă bucur că ne-am cunoscut!
- Cu timpul ne vom cunoaște și mai bine și după ce vă veți fi obișnuit cu toate treburile de pe aici veți ajunge să luați singură toate hotărârile nu numai pentru dumneavoastră ci și pentru bunul mers al Castelului.
- Parcă sunt în altă lume aici!
- Chiar sunteți în altă lume. De aici numai trei ființe au acces și dincolo, câinele, Maestrul și dumneavoastră.
- Și dumneavoastră cine sunteți?
- Eu sunt Mai Marele acestui Castel dar nu pot merge în lumea de dincolo pentru că acolo nu exist. Eu exist numai aici.
- Nu ați fost niciodată în lumea mea?
- Cum să nu, dar asta a fost cu multă vreme înainte, atunci când eram real.
- Și acum cum sunteți? Că eu vă văd foarte bine. Nu sunteți tot real?
- Pentru această lume sunt foarte real și nu pot fi confundat cu nimeni dar pentru lumea de dincolo nu mai exist de mult.
- Adică v-ați retras din viața zbuciumată de dincolo, cum ziceți dumneavoastră și ați venit aici ca într-un fel de stațiune de odihnă!
- Chiar odihnă nu putem spune, deoarece și aici e foarte multă treabă de făcut dar timpul curge altfel și putem să ne ocupăm de toate.
- Eu am acum de făcut ceva?
- Nu, acum în niciun caz dar va veni și vremea aceea.
- Atunci pot să plec?

– Eu zic că mai întâi ar trebui, pentru acomodare, să vizitați puțin împrejurimile, grajdurile, grădina și apoi puteți face ce doriți.

– E o idee foarte bună dar cine mă poate conduce?

– Chiar eu dacă îmi permiteți!

– Aș fi onorată!

– Atunci să mergem! A spus Mai Marele Castelului și a pornit înainte spre grajduri.

Au trecut în primul rând pe la băiatul de la cai care își vedea liniștit de treaba lui. Cum i-a văzut s-a oprit din țesălat și a făcut un fel de plecăcine spre prințesă și apoi spre însoțitorul ei. Au plecat mai departe și au ajuns în grădină unde adierile de vânt parcă mângâiau florile. Grădina era de o splendoare nemaiîntâlnită, cu pomi mari și falnici, cu flori de toate culorile și tufișuri înmiresmate. Cărrile erau pietruite cu un fel de mărgăritar de marmură și fiecare pietricică parcă reflecta o parte din lumina soarelui. De fapt nu se vedea niciun soare dar peste tot era o lumină albă nepământeană.

Prințesa era foarte încântată de tot ceea ce vedea și nu se mai sătura privind florile și admirând culorile lor minunate. După mai multe ocoluri prin grădină vizita s-a terminat și mai erau de văzut doar fetele de la curățat tacămurile de argint. Ele puteau fi privite doar de la distanță și nu trebuiau să fie deranjate în niciun fel. Munceau amândouă cot la cot și parcă nu le mai tăcea gura de atâta vorbit. Când s-a terminat și această parte Mai Marele Castelului i-a spus:

– Acum puteți să plecați și noi ne vom mai întâlni!

– Cum adică să plec, cum să plec, pe ce drum?

– Uite așa! A spus acesta și a pocnit două degete iar în clipa următoare Prințesa s-a trezit în patul ei și a deschis ochii.

Imediat i-a închis la loc încercând să revină unde a fost dar acest lucru nu mai era posibil, afară deja se auzeau roțile mașinilor care treceau peste zăpada înghețată. A rămas în pat și parcă nu-i venea să se scoale. Totul a fost atât de aievia încât cu greu se adapta la viața ei reală și de zi cu zi. Prima senzație a fost că aceasta nu mai este locuința ei.

Domnul adus de vânt.

La castel acum domnea din nou o liniște totală. Băiatul de la cai îl alesese pe cel mai slăbuț și îl scosese la o plimbare prin curte să-l mai revigoreze. Fetele de la curățat argintăria erau în plină vervă muncitoare și se uitau și ele prin fereastră la băiat.

Dulăul stătea în mijlocul curții foarte impunător și parcă aștepta un nou musafir.

Dintr-o dată, din senin, s-a stârmit un nor de praf de nu se mai vedea nimic în jur. Peste câteva clipe praful a început să se risipească și se putea observa, din ce în ce mai bine, că o persoană încerca să-și curețe fața și hainele de praf chiar în locul în care fusese vârtejul.

Dulăul a dispărut de parcă îl înghițise pământul!

- Ce-i cu domnul acela, a întrebat una din fete, că parcă nu l-am mai văzut pe aici?
- Cred că l-a adus vântul !, i-a răspuns cea de a doua.
- Tu sigur glumești cu mine!
- Bineînțeles că glumesc, cum o să aducă vântul un om în mijlocul curții!
- Am impresia că vine chiar la noi.

– Poate să vină că noi suntem gazde bune și fete frumoșele! Hai să ne ridicăm în picioare că așa cred că se face atunci când ai un astfel de musafir. Au lăsat fiecare tacâmul din mână și s-au ridicat și și-au mai așezat o dată sorturile.

Domnul, adus de vânt, chiar s-a îndreptat spre ele și după ce s-a mai scuturat o dată de praf, și-a scos pălăria și a încercat să schițeze un fel de plecăciune plină de respect.

– Vă rog să-mi permiteți să-mi prezint omagiile stimate și elegante domnișoare și, dacă nu vă e cu supărare, aș dori să-mi spuneți în ce parte este grădina acestui minunat palat.

Fetele l-au privit îndelung și au fost încântate de ceea ce vedeau. Domnul era destul de înalt, subțirel, plăcut la vedere, cu ochii de un albastru intens, pielea albă și o voce deosebit de agreabilă și caldă. Era pentru prima dată, după multă vreme, când cineva îl vedea cu ochii deschiși. După ce s-au chicotit una la alta și și-au dat coate s-au gândit că cel mai politic lucru este să-l conducă personal pe acest nou musafir până la grădină.

– Dacă vreți vă putem conduce noi la grădină, au ciripit ele într-un cor spontan.

– Aș fi onorat dragele mele să am așa călăuze tinere și simpatice! Pe unde trebuie să o luăm?

– Eu zic că la dreapta, spuse una din fete .

– Atunci la dreapta să fie spuse domnul!

Fetele au lăsat toată treaba și au plecat pe jos, împreună cu toții călcând cu grijă pe piatra udă a dalelor ce pavau aleile. Acestea erau stropite în fiecare dimineață pentru a nu se face prea mult praf din cauza vântului, câteodată destul de puternic.

– Acum la stânga, mai zise prima fată și acum iar la dreapta și iar la stânga și uite unde am ajuns.

Tocmai ce ieșiseră pe una din porțile castelului și se aflau în câmpul plin cu iarba și flori dar nici vorbă de vreo grădină.

– Cred că nu am luat-o bine a zis a doua fată că aici suntem afară. Nu am fost nicodată aici dar sigur nu cred că mai suntem înăuntru.

– Și eu cred la fel dragele mele dar nu-i nimic că poate ne întoarcem și întrebăm pe cineva. Zicând acestea toți trei s-au întors cu fața spre locul prin care au ieșit dar în fața lor nu se vedea decât un perete înalt din piatră frumos ornat pe marginea superioară dar nici urmă de vreo poartă.

– Cred că am mers puțin mai mult și ar fi cazul să ne întoarcem dacă vrem să găsim poarta.

– Si eu zic la fel spuse domnul.

Zis și făcut și cei trei au luat-o încet pe langa gard dar mersul era destul de anevoios pentru domnul nostru că aici nu mai exista nicio alee ci multă iarba înaltă.

În momentul în care au început să-și piardă speranța și părea că au obosit de atâta umblat în fața lor a apărut marele dulău care parcă era prezent peste tot. Domnul s-a speriat puțin dar dacă a văzut că fetele nici măcar nu au tresărit a luat poziție mai demnă.

Dulăul s-a apropiat, apoi s-a întors cu spatele la ei și a început să meargă încet în fața lor ca un fel de ghid.

– Am impresia că el știe drumul și vrea să ne conducă zise domnul.

– Și eu zic că trebuie să-l urmăm .

Dar nu-și termină vorba că dulăul care mergea foarte aproape de marginea peretelui s-a întors brusc spre perete și, pur și simplu, dintr-un salt a intrat prin el și a dispărut.

– Ați văzut cum a făcut, a trecut prin perete și îi rămăsese numai vârful cozii afară! N-am mai pomenit așa ceva să dispară prin perete! Iar am ramas singuri!

După cateva secunde s-a auzit un lătrat și animalul a ieșit tot prin perete și s-a pus iar în fața lor. Acum se priveau unii pe alții fără să înțeleagă ce ar fi de făcut mai departe dar dulăul a intrat iar prin peretele de piatra și a dispărut.

– Cred că vrea să ne zică ceva. Uite, am văzut exact, chiar pe aici a intrat a zis o fată și a atins cu mâna peretele. Fi atentă că ăsta e moale ! A zis ea și a băgat mâna prin perete până la cot ! Cred ca și noi putem să trecem prin el și nici nu a terminat vorba și a și dispărut și ea prin același perete.

– Stai să vin și eu, a zis a doua fată și a dispărut și ea.

– Și pe mine cui mă lăsați a strigat domnul și s-a repezit și el spre perete. Dar pentru el totul părea mai complicat că în fața lui era chiar un perete și omul s-a lovit de era să-și spargă capul. Puțin amețit de lovitură s-a așezat pe iarba și și-a permis un moment de buimăceală.

Era clar că venise exact unde trebuia și că se prezentase corect dar fetele care l-au primit, cu toate că erau pline de bune intenții, habar n-aveau ce-i cu ele și ce pot să facă. Trebuie să existe o soluție, s-a gândit el, aici totul pare altfel.

Cum stătea așa liniștit și își freca cucuiul de pe frunte dintr-o dată, chiar lângă el a apărut o poartă, de fapt era chiar o trecere și în cadrul ei, plin de importanță stătea chiar Mai Marele Castelului. Acesta avea o figura impunătoare și care obliga la smerenie și la un respect profund. Domnul, adus de

vânt și-a dat imediat seama că are de a face cu o persoană cu totul deosebită.

Vocea acestuia nu permitea dealtfel niciun fel de replică sau comentarii:

– Bine ai venit domnule, mă bucur să te văd, sosirea ta ne-a fost anunțată de puțină vreme și nu am avut timp să-ți organizăm o primire cum se cuvine. Te rog să ierți aceste inabilități și mai ales faptul că ai fost primit de fetele de la argintărie căci ele nu au nicio obligație de protocol și nu sunt autorizate în acest sens.

– Aici cred că este și vina mea prea stimate domn, deoarece eu am fost cel care m-am adresat lor fără să știu că nu sunt împuternicite să ghideze pe cineva.

– E foarte bine că am lămurit acest aspect că altfel eram nevoit să le pedepsesc

– Cum adică, pentru așa o nimica toată? Și care mă rog ar fi fost pedeapsa? Să stea încuiate în camera lor, mă scuzați dar eu sunt o fire mai glumeață.

– Și noi știm de glumă și mai ales cu o persoana care a fost trimisă aici chiar de Maestru junior!

– Nu prea înțeleg cum să fi fost eu trimis de cineva pe care nu-l cunosc dar nu mi-ați răspuns la întrebarea cu privire la ce pedeapsă ar fi putut primii fetele pentru lipsa lor de pricepere?

– Ar fi fost spulberate!

– Cum adică, spulberate?

– Pentru că ești nou venit am să te informez că orice persoană pe care o vezi în această curte sau prin orice încăpere poate să fie spulberată printr-o singură suflare și absolut nimeni nu o va putea face la loc.

– Adică oricine suflă un pic mai tare spre altcineva îl dizolvă sau îl împrăștie, pur și simplu?

- Nu asta în niciun caz, numai eu am această putere, dar și mie îmi trebuie aprobarea Maestrului Junior pentru a o face.
- Foarte bine dar fetele, așa spulberate, unde se mai pot duce?
- Nicăieri sau în lumea celor spulberați pentru că nu mai au cu ce să ducă ceva undeva, ele nu au corp fizic și sunt făcute din energie pură, ca un fel de abur și tu ai să fi la fel!
- Adică nici eu nu am corp, mă faceți să râd excelență, eu știu că cucuiul ăsta e făcut pe bune, cu corpul meu fizic.
- Acum încă mai ai dar peste câteva momente, atunci când vei intra în castel o să te scutim să mai cari așa ceva după tine. Tu nu vrei să nu mai ai nicio durere și nici probleme cu dantura ?
- Desigur că vreau, că am și probleme cu articulațiile dar nu cred că eu pot să am alt corp decât acesta ?
- Nu va observa nimeni că ești un fel de spirit cu singura condiție să nu te uiți în vreo oglinda că nu vei vedea nimic. Numai apa lacului poate oglindi spiritele!
- Și cum mă mai pieptăn eu și cum mă bărbieresc?
- Nu va mai fi cazul! Noi, înainte de primire avem grije ca fiecare să fie aranjat și pieptanat așa cum vrea el, conform și standardelor de aici și așa rămâne pe veci, chiar mai tinerel!
- Care veci, aici nu suntem în vizită și apoi plecăm fiecare pe unde ne este calea?
- Desigur că exact așa este cum spui tu numai că o zi de vizită în acest loc este echivalentă cu o sută de ani pământeni iar după o săptămână veșnicia deja nu mai contează. Ca să nu te plictisești după câteva zile poți să fi avansat și să primești noi responsabilități.
- Singura mea dorință și plăcere este să îmi fac de lucru într-o grădină și să mă ocup de ea cât mai mult.

– Eu zic că într-o lună, de-a noastră, ai tot timpul ! Zise Mai Marele Castelului zâmbind pentru prima dată.

– Cum o lună, abia am timp să ocolesc gradina și să mă obișnuiesc cu florile!

– Am zis, de-a noastră, adică o lună ca la Castel, dar probabil că nu ai fost foarte atent!

– Mamă măicuță, acum am înțeles și cred că o lună e numai buna! Așa îmi ajungeau și câteva minute!

– Acum hai să lasăm protocoalele astea și să intram în castel. Stai să te privesc puțin și să te aranjez. Acum te rog să vi după mine!

Mai marele Castelului a luat-o înainte și domnul adus de vânt a pornit în urma lui și au intrat prin portalul care se deschisese. În timp ce trecea prin el domnul a simțit ceva ca o boare și o stare de fericire deplină și liniște l-a cuprins. Nu mai avea nici cea mai mică durere și era cu totul plin de viață și putere. Cucuiul de pe frunte dispăruse cu totul.

Mai Marele Castelului, s-a oprit, s-a întors brusc spre el și cu o singură mișcare, de profesionist, a scos de la brâu cuțitul lung și încovoiat, cu o lamă care a străfulgerat aerul și în secunda următoare i-a taiat capul domnului cu o mișcare elegantă și precisă.

– Ce-s figurile astea? a strigat el puțin speriat și contrariat, dar cu capul pe umeri.

– Nu-i nimic deosebit ci doar procedura uzuală prin care verificam dacă ai scăpat de corpul fizic.

– Cum adică să scap de el că vad că sunt la fel de întreg ca și până acum!

– Probabil că ești genul mai greu de convins dar nu sunt pierdute toate speranțele să înțelegi ce vreau să spun. Hai să rămânem puțin nemișcați amandoi!

În clipa următoare băiatul de la grajduri s-a apropiat călare de ei și fără niciun preaviz a trecut, cu un gest absolut obișnuit, chiar prin corpurile lor îndepărtându-se în galop și salutându-i cu o plecăciune pe cei doi.

– Ce chestie tare, chiar că nu am mai pățit așa ceva dar acum am și eu o întrebare, când îmi primesc corpul la loc și terminăm cu hologramele astea?

– În câteva zile, dacă ești capabil poți fi propus pentru o reîncarnare!

– Atunci e bine, aoleu! că doar nu vorbiți iar de zile din alea ?

– Altele nici nu mai există pentru tine!

– Pare destul de complicat dar atunci când nu ai de ales, eu știu că este cel mai simplu!

– Și mai ales să-ți păstrezi simțul umorului că multora după o săptămână le cam pierе zâmbetul de pe față!

– Nu sunt genul!

– Atunci totul este minunat și putem să mergem împreună să-ți prezint și ție grădina.

Internarea s-a terminat.

Şeful poliţiei, s-a ridicat din pat şi fără să mai aştepte să-i iasă analizele, s-a îmbrăcat, cu hainele care erau chiar în dulap şi a pus cu grijă pe pat cămeşoaia pe care o purtase de când s-a internat. Se gândea că în calitate de viitor tătic trebuie să fie un exemplu pentru copiii lui. Fără să se mai uite la cineva a coborât pe scări şi a ieşit afara din clădirea spitalului. Bineînţeles că afară nu îl aştepta nicio maşină dar uniforma lui de poliţist l-a salvat. Oricum era cunoscut în tot oraşul şi a fost suficient să facă un singur semn cu mâna şi prima maşină a şi oprit.

– Te rog să mă duci la secţia de poliţie i-a spus el şoferului, un tinerel imberb, care s-a şi grăbit să răspundă.

– Imediat şefu, să trăiţi ! Maşina a promit în trombă aruncând zăpada cu toate roţile

– Ce faci băiete?, a strigat şeful, la un moment dat, când mai aveau foarte puţin să ajungă.

– Am zis că vă grăbiţi şi poliţia mai trece şi pe roşul

– Ai impresia că ai vreo sirenă montată pe maşină şi eu nu am văzut-o? Şi dacă o ai, ai auzit-o tu cum funcţionează?

– Nu şefu, să trăiţi!

– Bine că am ajuns, eşti un adevărat pericol public!

Tânărul a început să-şi dezvolte un zâmbet de şmecher care îi lăţea toată gura dar nu a apucat să-şi încheie finalizarea imaginii că a şi auzit clar:

– Vă rog să prezentați talonul și carnetul de șofer!

După cum îl privea șeful se pare că nu era de loc ceva de glumit dar nici puștiul nu era de coala și a apăsat pe accelerație i-a arătat șefului degetul special și a plecat în trombă.

Șefu a făcut doar un semn cu capul polițistului care era în ușa secției și acesta a sărit în prima mașina de poliție din parcare și a demarat pe direcția fugarului. A intrat în sediu. Ardea de nerăbdare să vadă ce mai are de făcut și să plece acasă la scumpa lui soție. După ce și încheiat treburile s-a dus direct la florărie și a uimit-o pe vânzătoare cumpărând primul buchet de flori din viața lui de om însurat.

Într-un final a ajuns și acasă. Soția îl aștepta cu masa pusă și cu oalele gata de încălzit.

– Bună, draga mea!

– Tu dragă mi-ai adus flori! Ce frumoase sunt! Ești sigur că ești bine? După cum vezi eu te așteptam cu de toate, ți-ai făcut analizele?

– Au ieșit foarte bune și nici nu aveau cum să iasă altfel când mă simt atât de bine!

– Hai să stai la masă și să-mi povestești ce ai mai făcut.

„Cum să-i spun că am fost la fata aia acasă și că la poliție ea și-a făcut bucătăria cu intrare din biroul meu, probabil ar trebui să fiu nebun!”

– La ce te gândești tu dragul meu că parcă stai un pic pe gânduri?

– Nu stau pe ele că le turtesc! A încercat el o glumă. Dar ce ziceai?

– Eu, nimic, te așteptam pe tine să-mi spui ce ai mai făcut.

„ Acum trebuie să o testez să văd ce mai știe de tipul ăla”

- Dar tu cum ai petrecut toată ziua dragă?
- Ce petrecut? Ți-am pregătit ce-ți place mai mult.
- Ai fost pe undeva, ai ieșit pe afară, că e foarte frig?
- Unde să mă duc pe gerul ăsta, am stat numai în casă.
- A venit cineva pe la tine, să mai schimbați și voi o vorbă?
- Cine să vină, prietenele mele sunt foarte comode și ies greu din casă.

– Dar vreun bărbat nu a venit, am văzut că e plin de comis-voiajori și umblă din ușă în ușă.

– La noi nu a venit nimeni că dacă se uită la ce casă avem își dau seama că nu ne lipsește nimic și asta numai datorită ție care muncești chiar și nopțile!

„ Asta cu nopțile este o idee dar nu mai e de actualitate”

– Trebuie să ne gândim și la viitor, draga mea, cui lăsăm noi această casă și tot ce am agonisit?

– Mie îmi place cum vorbești și chiar și eu mă gândeam că am ajuns la un stadiu în care să ne gândim și la viitor, dacă înțelegi tu ce vreau să spun?

– Cred că înțeleg!

În acel moment a sunat telefonul șefului și acesta, după ce s-a șters tacticos la gură, a răspuns:

– Raportează! Nu mă mai interesează! Această anchetă s-a terminat! Toată lumea să-și vadă de treaba ei și să respecte programul. Cum adică l-ai văzut? Unde l-ai văzut? Și ce nu are voie omul să umble pe acoperiș? Voi sunteți nebuni? Cum o să-l vedeți călare pe coama sediului poliției, ce e Moș Crăciun? Eu vă recomand să vă odihniți că mâine avem mult

de lucru și chiar vreau să facem și o oră de regulamente. Ai văzut ce important este să cunoști regulamentele? Cum adică nu ai văzut nimic? Închide acum și lasă-mă că sunt în timpul liber! Da, uite că unii polițiști au și timp liber, dar numai dacă sunt șefi. Salut! Eu cred că subordonați mei și-au pierdut mințile!

– De ce dragul meu?

– Auzi, ce-mi spune ăsta, că ar fi văzut un om pe sediul poliției care mergea liniștit pe acoperiș. Tu ști că noi nu avem terasă ci sunt pante peste tot, pe unde să meargă cineva?

– Eu zic că nu trebuie să te mai gândești la ei ci mai mult la noi și la viitorul nostru.

– Aici ai perfectă dreptate și imediat ce termin masa ne ocupăm și de viitor.

Ultimele pregătiri.

Ideea cu acoperișul i-a venit pe când mergea liniștit pe stradă și l-a văzut pe primul polițist că se uita după el ca după un mare infractor. S-a gândit că nu s-a mai distrat de mult și atunci a intrat în mintea lui și l-a făcut să se uite spre clădirea poliției.

În primul rând acesta s-a frecat la ochi și apoi s-a uitat din nou. Era evident că cineva circula neregulamentar pe coama acoperișului. Imediat s-a gândit la ce se spune în regulamentul militar despre această problemă dar nu și-a adus aminte de nimic. Nici ce mai mică prevedere. Toate se

refereau numai la circulația pe stradă sau pe trotuar. Neavând niciun punct de sprijin în texte s-a gândit că cel mai bine este să-l sune pe șeful secției, că daia e șef și să-i raporteze. După cum s-a văzut ideea nu a fost inspirată și el a rămas în continuare într-o nebuloasă de gândire. Așa fiind, cu nebuloasa după el, a intrat în sediu și a încercat să-i explice polițaiului de serviciu ce a văzut. Chiar l-a invitat afară să privească împreună.

– Eu cred că tu ești stresat! I-a spus acesta fără să se miște de pe scaun. Ce te-a apucat să-l suni pe șef, ai văzut cum te-a lămurit imediat?

– Eu știu sigur ce am văzut că doar nu sunt nebun!

– Asta nu stabilești tu! Scrie undeva că nu are voie nimeni să circule pe acoperiș? Nu scrie! Eu zic că poți să te duci la spital și să te instalezi în salonul în care a stat șeful și să te pui singur la monitoare că altfel am impresia că frigul ți-a contractat și bucățica aia de creier pe care o mai aveai.

– Tu vorbești serios?

– Poți să mai ieși o dată afară și dacă omul nu e pe acoperiș atunci să faci ce ți-am propus, iar dacă este să suni la pompieri să vină cu o scară din aia de-a lor.

– Bine, mă duc iar afară!

Afară era aproape întuneric și nu se mai vedea nimic.

„ Poate că a plecat” S-a gândit Primul polițist. „Sau a căzut pe partea cealaltă” I s-a părut cel mai logic. „Eu la spital nu mă duc chiar dacă ăsta vine în fiecare zi și se așează precum cocoșul de tablă de la bunica mea pe casă!”

Distrația s-a terminat așa că Prințul a trecut la probleme mai serioase. Mergea încet pe stradă, frigul se lăsase, dar el nu avea nicio treabă cu clima asta. Și-a dat seama că se îndreaptă chiar spre casa Prințesei. A și ajuns. Ușa era

deschisă și a intrat în hol. Ea i-a ieșit în față și el a rămas uluit de ceea ce vedea. O fată, frumoasă, zveltă, cu ochii sclipind de inteligență și înțelegere, cu un zâmbet fermecător și cald, îmbrăcată în hainele ei de casă dar care acum păreau a fi croite special pentru trupu-i superb. I se ghicea toată feminitatea și simțea o dorință aprinsă să o atingă.

Ușor bulversat i-a zâmbit și i-a spus:

– Ai fost la coafor, la cosmetică, unde ai fost de te-ai transformat așa, te-ai mai născut o dată?

– Nu am fost nicăieri ci doar am dormit foarte bine iar transformarea nu cred că e de la coafor ci mai mult de aici! A spus ea și i-a arătat degetul cu inelul.

– Deja a ajuns? Cum ai făcut?

– Eu nu am făcut nimic dar probabil că altcineva are grije de noi, i-a spus ea și i-a arătat pe geam dulăul alb care îi privea neclintit.

– Da, el este în stare de așa ceva! Nu știi dacă îți dai seama ce reprezintă acest inel?

– Un fel de pașaport, așa mi s-a spus.

– Cu cine ai avut tu o conversație atât de interesantă?

– Am și eu secretele mele, dacă îmi dai voie!

– Atunci putem să ne spunem mai multe lucruri decât îți poți imagina!

– Abia aștept!

– Ști că Prințul tău nu mai vine acasă?

– Mi-am imaginat!

– Cred că ai început să înțelegi și faptul că nu mai suntem legați în niciun fel de acest loc?

– Asta am simțit de prima dată!

– Și ce părere ai de toate acestea care ți se întâmplă?

- Că nu putea fi ceva mai frumos! Ce mă interesează pe mine este ce vom face de acum în colo?
- Atunci, am să-ți spun o poveste!
- Te ascult.

Amândoi s-au așezat pe fotolii și cu privirea unul la altul el a început să-i povestească.

- Cu multă vreme în urmă cineva a constatat că moartea îi sperie îngrozitor pe oameni pentru că majoritatea cred că acesta este sfârșitul a tot ce există. În această situație altcineva a propus să se creeze un fel de legătură între cele două lumi cea a vieții pământene și cea a veșniciei. Multă vreme ei s-au gândit cum să realizeze această trecere și cum să o facă cunoscută în așa fel încât totul să pară firesc și să nu mai sperie atâta lumea. În urma acestor dezbateri a fost creată o lume nouă, intermendiară între real și lumea de dincolo. Un fel de lume de acomodare! Ca un antrenament pentru viața de dincolo și Castelul reprezintă această lume

Aici se face un fel de preselecție a celor ce sunt gata de trecere și dacă încă nu sunt pregătiți sau mai au anumite treburi importante, sunt respinși și asta deja se numește „moarte clinică” S-au scris sute de cărți pe acest subiect și nu mai insist asupra lui, pe scurt, lumea vine, este respinsă și trebuie să se întoarcă la viața reală. Pentru că mulți regretă această întoarcere s-a propus ca ceea ce se prezintă, după ieșirea din tunelul de lumină, să nu mai fie atât de spectaculos ci puțin mai anonim pentru ca cei respinși să nu rămână cu o nostalgie veșnică și să-și dorească moartea pentru a reveni în lumea de dincolo.

- Cred că și din acest motiv la Castel se muncește și nu a fost creat un fel de paradis?

- Aici ai intuit corect!
- Dar de ce noi trebuie să ne ocupăm de aceste probleme, nu o pot face numai cei decedați?
- S-a constatat că nu e bine ca ei să fie ocupați și cu aceste probleme și oricum nu pot trece din lumea lor în această lume!
- Dar fantomele?
- Acelea îi reprezintă pe cei care nu se pot desprinde de viața reală din cauza anumitor probleme, deși au toate actele în regulă, ca să mă exprim așa, au pașaportul în buzunar.
- Și ne ocupăm și de aceste cazuri?
- Nu neapărat, numai de acelea care ar putea face rău sau care doresc să intre în alte persoane.
- Dar sper că noi nu trebuie să murim că să ne putem face treaba?
- Nu numai că nu murim dar vom trăi foarte mult, comparativ cu viața pământească!
- Asta-i bine! A zis Prințesa, înțeleg că nu vrei să mănânci că mie nu mie foame de loc.
- Așa și trebuie, iar de acum în colo o să-ți scadă complet pofta de mâncare.
- Dar ce fac eu cu mătușa mea că e foarte sperioasă și nu pot să-i povestesc nimic din ce mi-ai spus dar nici nu pot să dispar din viața ei.
- Nici nu e nevoie. Dacă vrei putem să-i facem o vizită și să mă prezinți ca logodnic.
- Asta cred că ar înnebuni-o de plăcere!
- Atunci hai!
- Cum adică, atunci hai?
- Nu vrei să-i facem o vizită chiar acum?

- Ba da dar nu cred că sunt pregătită, nu sunt aranjată, îmbrăcată ca lumea, trebuie să o anunț înainte să nu se supere că nu s-a pregătit.
- Atunci anunț-o și spune-i că trecem mâine pe la ea. De când nu v-ați mai văzut?
- De câțiva ani!
- Poți să-i dai un telefon?
- Sigur că pot și chiar trebuie că a rămas cam bulversată de când am vorbit de la poliție. Să nu creadă cine știe ce.
- Sun-o!
- Bună mătușico! Spuse ea după ce a așteptat de credea că se face dimineată. Ce să fac, bine fac! Chiar mă gândeam să trecem pe la tine! Cum, cine să trecem, eu și logodnicul meu! Bine că stăteai pe scaun. Am un logodnic și mă gândeam să ți-l prezint că tu ești singura mea rudă și cred că așa e frumos. Hai nu plânge acum că nu mai venim dacă faci așa! Mâine e bine? Atunci așa rămâne.
- S-a bucurat tare mult sărăcuța, ea ține enorm la mine dar și eu la ea.
- Atunci să ne pregătim de plecare!
- Ce putem să pregătim?
- Un cadou, ceva care să-i facă plăcere!
- Eu cred că cea mai mare plăcere a ei ar fi să nu o mai doară oasele atât de tare, dar asta nu depinde de noi!
- Până acum nu a fost momentul să-ți spun dar mă văd nevoit să te informez că puterile tale sunt acum mult peste ceea ce îți poți tu imagina și îi poți lua durerile mătușii tale chiar de aici, în această clipă.
- E uluitor ce-mi spui dar ce ar trebui să fac pentru asta, să-mi vând sufletul?

– Nici vorbă! Te așezi comod pe fotoliu, îți imaginezi casa mătușii tale și apoi o vezi că este zglobie și fără nicio durere. O ți așa puțin și apoi o lași să circule liberă. Încearcă!

– Hai să încerc! Am început să te cred! A spus Prințesa și s-a așezat pe fotoliu și a închis ochii.

– Da ce-i chestia asta ? Parcă aș fi chiar în casa ei, o văd perfect!

– Așa este și normal. Ești chiar acolo, doar că puțin invizibilă. Acum vindec-o!

– Vreau ca mătușa mea să se ridice de pe scaun și să umble fără nicio durere prin toată casa! Nu se întâmplă nimic!

– Ai și tu puțină răbdare că nu ești încă profesionistă!

– Uite că se ridică. Ce se mai minunează! S-a dus la oglindă, stă dreaptă și parcă e mai frumoasă și mai tânără.

– Chiar așa și este! Se pare că ți-ai intrat în mână! Trebuie să-ți folosești forțele cu multă atenție că poți să faci și rău nu numai bine.

– Asta chiar că este interesant! Am eu un tip care mi-a făcut foarte mult rău când eram mai mică și poliția nu m-a crezut și a scăpat nepedepsit.

– Și cum vrei să rezolvi această problemă?

– Simplu!

– Cum?

– Să fac să-i dispară toată bărbăția!

– Chiar să-i dispară nu e bine dar poți să-l faci să nu mai fie în stare de nimic. Vezi unde este acum!

Stând tot pe fotoliu, cu ochii închiși Prințesa a exclamat:

– Unde să fie nenorocitul decât călare pe nevasta băcanului!

– Atunci poți să-i faci o surpriză!

- Pot?
- Bineînțeles!
- Atunci mă gândesc că din acest moment și pentru totdeauna simbolul bărbăției lui să devină lung și moale! Cred că nu am nimerit-o?
- De ce spui asta, ai grijă că eu nu urmăresc ce faci și nu vreau să intervin.
- Cum de ce ?O să râzi de mine dar i-a crescut o barbă, lungă și moale!
- Acum înțelegi că trebuie să fi mai precisă?
- Mai încerc o dată și voi fi excesiv de precisă! Mă gândesc ca din acest moment organul cu care o vizitează el pe doamna să devină mic și inutil! Aoleu mamă, ce palmă i-a tras! Acum sunt chiar satisfăcută! Dar noi vom avea vreodată copii, că mătușa precis o să mă întrebe ce am de gând.
- Eu zic că întâlnirea cu mătușa să aibă loc după masa de prânz ca să putem spune că nu mai mâncăm nimic că am luat masa în oraș.
- Nu poți să-i spui că în loc să vi la ea te-ai dus în oraș să mănânci că se supără rău de tot.
- Nici chiar așa, dar poți să-i spui că noi mergem cu afaceri la ea în zonă și ne-am întâlnit cu partenerii și am fost nevoiți să luam masa împreună și atunci o să înțeleagă exact ce trebuie.
- Așa mai merge, deși nu tot nu cred că e bine! Dar de copii ce să-i zic?
- Te uiți fix în ochii ei și îi spui: desigur mătușă dragă!
- Și ea ce o să zică?
- Nimic că nu o să aibă timp, trebuie să se bucure, că doar nu vrea o demonstrație în avans pe loc!
- Acum eu nu înțeleg ceva.
- Ce?

– Dacă noi trebuie să mergem de colo colo și să facem un fel de legătură de ce nu stăm acolo și acum suntem aici?

– E mai greu de explicat dar am să încerc. După plecarea Maestrului senior, care a fost avansat, noi vom prelua conducerea Castelului și pentru asta a trebuit să fim creați în exteriorul lui.

– Dar noi nu puteam să venim de acolo aici?

– Nu pentru că acolo sunt numai cei care au plecat din această lume și care nu pot revenii aici decât în condiții speciale. Noi vom merge, imediat ce ne terminăm treburile acolo și ne vom întoarce aici numai la nevoie.

– La ce nevoie?

– De exemplu atunci când mătușa ta va dori să vină la noi acolo.

– Adică să moara?

– Ăsta-i un termen prea banal pentru ceea ce se petrece în realitate. Spiritul ei nu moare niciodată!

– Și eu o să o mai văd, după ce moare sau nu?

– Asta depinde de tine, tu poți păstra mereu pe lângă tine spiritul ei și poți vorbi, vă puteți plimba sau orice altceva doriți să faceți. Ea va fi mereu mătușa ta iubitoare.

– Adică tu zici, că acum pot să-ți zic tu, nu-i așa?

– Desigur!

– Deci tu zici că după ce o îngrop, de abia atunci o să am parte de ea mai mult timp?

– Exact! Numai pentru oamenii obișnuiți așa zisa moarte reprezintă sfârșitul, în realitate veșnicia acum începe.

– Și noi când murim?

– Asta o să discut altă dată cu tine!

– E ceva atât de apropiat?

– Dimpotrivă!

După această discuție cei doi s-au culcat fiecare în patul lui. Prințesa parcă nu-și permitea să se bage lângă el în pat așa, fără nicio pregătire specială. Afară, în dreptul geamului, dulăul stătea de pază și era evident că pentru el frigul nu conta.

Amândoi s-au trezit o dată și ea a venit până la el la pat și a văzut că stătea cu ochii deschiși și o privea și parcă o și aștepta.

– Cum ai dormit?

– Ca de obicei, eu dorm foarte bine!

– Eu nu știu ce am avut dar parcă nici nu am dormit cu toate că mă simt foarte odihnită. Am avut senzația că m-am trezit în clipa în care am pus capul pe pernă. Nu ți se pare ciudat?

– Asta în niciun caz nu e ceva ciudat ci doar normal. Noi stăm într-un fel de stare de veghe permanentă.

– Uite că dulăul ăla mare e iar la fereastră!

– Întreabă-l ce noutăți mai are!

– Cum să vorbesc cu un câine?

– Te uiți la el, ca să înțeleagă că vrei să-i vorbești și apoi ești atentă la ce mesaje îți transmite.

– Cum să-mi transmită el mesaje, să latre la mine?

– Asta în niciun caz, el nu vorbește cu tine atât de urât! Tu fă ce ți-am spus eu și ai să vezi ce se întâmplă!

– Mă duc la fereastră, mă uit fix la el, văd că și el se uită fix la mine și.. Ce chestie, dulăul asta parcă vorbește! Mă întreabă ce ordine am să-i dau, ce să-i spun? Văd că el nu spune nimic decât în gând. Parcă a intrat în capul meu!

– Chiar așa a și făcut, el vorbește cu mintea ta acum.

– Și eu cum pot să-i răspund că pare un câțel foarte civilizat și nu pot să mă fac că nu am înțeles întrebarea.

- Spune-i că ești foarte mulțumită că este cu noi și că momentan nu ai ordine de transmis.
- Dragă cățelule vreau să ști...
- Ei, ce faci?
- Comunic cu cățelul.
- Nu comunică bine dacă vorbești cu glas tare, trebuie să vorbești numai în gând!
- Am înțeles. „Dragă cățelule ...”.
- El nu este „Dragă cățelule” .. ci „Stimate mesager”...
- Bine, o iau de la capăt! „Stimate mesager îți mulțumesc că ai grijă de noi și să ști că nu am niciun ordin de dat”.
- Mă întrebă dacă mi-a plăcut grădina!
- Și ți-a plăcut?
- Da, dar am crezut că e doar visul meu nu ceva din lumea lui. Dar de ce nu fuge că vine o mașină chiar spre el?
- El nu poate fi călcat așa cum nu poate fi nici văzut, el apare numai pentru noi.
- Vai de mine ! A trecut peste el!
- Nu a trecut peste ci prin el!
- Tu ai dreptate că este tot în locul ăla, dar șoferul nu l-a văzut?
- Nu că pentru el nu există, numai noi îl putem vedea.
- Și o să stea așa tot timpul după noi?
- În niciun caz că mai are și alte treburi dar dacă vrei să-l chemi, e suficient să te gândești la el și apare imediat.
- Dar nu pot să-i spun să plece că parcă mi-e milă să-l văd cum stă acolo în frig.
- Poți să-i spui ce vrei tu dar nu-i vorbi de frig că nu știe ce e ăla!
- Adică nu simte frigul?

– Nu simte nimic, el este personal de execuție și nu e treaba lui să simtă ceva. El nu este ființă ca noi.

– Am văzut că și tu te speli cu apă rece și nu ai probleme, tu nu ești ființă?

– Ba da, eu sunt dar prin mine nu trece mașina, noi suntem altfel!

– Hai să ne pregătim să mergem la mătușa că sunt sigură că ne așteaptă cu ochii pe geam.

– Dacă te gândești la ea poți să vezi imediat ce face.

– Chiar așa? Ia să văd ce face! Se duce la bucătărie și vrea să înceapă să gătească de mâncare. Ce oloaie a scos!

– Spune-i să se oprească că noi nu mâncăm nimic.

– Cum să-i spun că nu mă aude?

– Mintea ta să-i spună minții ei că mai bine să se odihnească și să nu se apuce de gătit.

– Așa cum am vorbit și cu cățelul?

– Cam la fel dar trebuie să ți cont că pentru cățel, cum îi spui tu, ești o stăpână iar pentru mătușa ta ești o nepoată iubitoare și să nu folosești același ton.

– Am înțeles! „Dragă mătușico, te rog să stai liniștită și să nu faci niciun fel de pregătiri că noi nu venim să mâncăm ci doar să te vedem” A fost bine?

– Foarte bine, ai început să te descurci. Vezi acum ce face!

– Face foarte bine că s-a pus la televizor!

– Închide-i aragazul că l-a lăsat deschis!

– Tot cu mintea?

– Tot cu ea că nu ai altceva !

– „Aragazule te rog să te închizi!”

– Hai că ești extraordinară, cum vorbești cu un aragaz? Închide-l tu cu puterea minții nu te ruga de el să se închidă singur că nu poate!

- Uite că mi-a reușit! S-a închis!
- Nu s-a închis nimic că ai oprit doar gazele și mătușa mai avea puțin și sărea în aer, am răsucit eu butonul. Trebuie să fi mai atentă!
- Așa e probabil la început, mai explodăm și noi una, alta!
- Tu vrei să mă binedispui? Mergem?
- Cum ajungem la mătușa mea?
- Ca oamenii normali luăm un taxi, că ar fi culmea să se trezească cu noi direct pe fotolii în mijlocul casei.
- Să-i ducem și noi ceva, un cadou, o floare.
- Luăm pe drum.

Au ieșit amândoi din casă și au făcut semn primului taxi care trecea prin zonă. După ce au oprit la o florărie au plecat mai de parte și aproape de prânz erau chiar în fața casei. Au sunat la ușă. Probabil că mătușa se aștepta ca ea să apară cu vechiul ei prieten, cel care spăla cadavre, dar când a văzut ce mândrețe de bărbat o însoțește și-a pus mâna la gură și nu a mai putut scoate o vorbă. Doar s-a dat la o parte din ușă să-i lase să treacă.

- Ce-i mătușică dragă, ce te-a speriat așa rău?
- Prințesa mea, a spus ea alintând-o așa cum știa că îi place. Nu m-a speriat, m-a leșinat că nu mă așteptam la așa ceva. Am știut întotdeauna că meriți ceva mai bun dar nu am sperat la atât de bun. A spus ea în timp ce primea din partea lui frumosul buchet de flori. Pe tine cum te cheamă? A mai întrebat ea cu ochii în sus spre chipul lui.
- Mă gândeam că dacă ei i-ai spus prințesă atunci eu de ce nu aș fi Prințul.
- Ce frumos, o prințesă și un prinț în vizită la mine acasă! Hai și luați loc să stăm de vorbă.

Nici nu s-au așezat bine și mătușica, o femeie micuță și plinuță dar cu cea mai blândă privire din lume, i-a și întrebat, uitându-se mai mult spre ea:

– Și cu copiii aveți vreun plan?

Acum era rândul ei să-și arate forțele așa că a privit-o fix în ochi și i-a răspuns:

– Desigur mătușică dragă!

– Atunci e bine!

– E bine! I-a răspuns și Prințesa și l-a apucat de mână pe marginea fotoliului ca un fel de pecetluire a promisiunii.

Mătușica nu se mai sătura să-i tot privească. Nimeni nu a adus vorba de fostul ei prieten că nu era cazul.

– Mă bucur mult că ați trecut pe la mine și că am putut să mai stăm și noi de vorbă! A spus mătușa în timp ce le făcea semne cu mâna din dreptul ușii iar ei se depărtau pe aleea din fața casei.

– Asta ce a mai fost? A întrebat prințesa, că nu am avut timp să schimbăm nicio silabă darmite să stăm de vorbă? Nu crezi că o să-și dea seama că am fost în vizită două minute?

– Nu are cum că i-am umplut bucătăria de vase de spălat și cred că o și doare gura de câte ne-a povestit!

– Și noi cu ce ne-am ales?

– Cu mult timp liber!

– Ca să facem ce?

– O vizită pe dincolo!

– Eu am impresia că tocmai am fost și după câte îmi aduc aminte am fost primită foarte bine.

– Aia nu a fost intrarea oficială ci doar un fel de probă.

– Și când este oficial cum este ?

- Tocmai asta vreau să vezi! Cheamă mesagerul!
- Cum, cuțu, cuțu?
- Tu acum nu mai ești cine ai fost ci o femeie frumoasă și deșteaptă și în această nouă calitate te gândești că el are timp să vină în fața ta și că dorești ca acest lucru chiar să se întâmple, nu, cuțu, cuțu!
- Mă uit și ... e deja aici! Cum să vorbesc cu el?
- Te gândești că, după mine, tu ești de acum cea mai importantă ființă din viața lui !
- E ca și cum aş avea un copil?
- Niciun copil nu te poate respecta și nu te va asculta cum o va face acest animal! Gândește-te la el ca la un prieten de mare nădejde cu care vrei să schimbi o vorbă!
- Și să vorbesc în mintea mea cu el?
- Exact, ca și cum te-ar auzi!
- Dar cum să-i spun, „dragă cățelule” ?
- Am mai vorbit de modul de adresare așa că poți să-i zici „Stimate mesagerule”!
- M-am gândit să nu mai zic „Stimate” unui cățel dar pot să-i spun „Dragă mesagerule”
- Și mai bine, văd că îți intri repede în rolul de stăpână. Spune-i să pregătească sosirea noastră oficială la Castel.

În timp ce ei discutau mesagerul stătea liniștit în fața lor și aștepta ca dialogul să se termine. Privirea lui era îndreptată fix în ochii ei.

„Vreau să te rog să pregătești sosirea noastră oficială la Castel! Adică să-i anunți pe toți cei în măsură să facă acest lucru!”

- Te descurci și va fi din ce în ce mai bine!
- Și noi cum vom ști că ei sunt pregătiți?

– O să fim informați!

Au plecat încet pe jos, ca într-o plimbare, spre casă. Niciunul nu simțea frigul și cei câțiva trecători întâmplători nu se puteau opri să nu-i admire ca pereche. Ea îl ținea de mână și simțea prin căldura ei noi senzații neîncercate și nebănuite.

După ce au trecut de o intersecție, tocmai când își continuau drumul liniștiți, un grup de patru tineri au ieșit în calea lor. Două lucruri erau evidente, că toți erau băuți și că nu aveau de gând să-i lase să treacă.

– Stimabile nu vrei să ne-o împrumuți și nouă pe domnișoara pentru o seară?

Prințul s-a oprit și a început să-i privească fără să scoată nicio vorbă. Ea s-a strâns lângă el și acum îl ținea de braț cu ambele mâini.

– Cu tine vorbesc băiatule sau te faci că nu mă vezi?

Prințul nu ascos iar nicio vorbă și nu a schițat niciun gest.

În clipa următoare unul dintre golani a întins mâna și a vrut să o apuce pe Prințesă de braț. Ea se uita speriată și nu-i venea să creadă ce vedea. Într-o fracțiune de secundă tânărul a fost aruncat cu putere înapoi și a căzut tot în picioare dar mult în spatele grupului. Era absolut clar că nimeni nu l-a atins. Toată lumea a văzut cum s-a ridicat în aer și s-a dus mai în spate. Ceilalți trei au rămas pe loc dar, probabil că aburii băuturii, îi făceau foarte curajoși și s-au repezit cu toții să tragă de Prințesă. Toți trei s-au trezit cu câțiva pași mai în spate și de acolo au început chiar să alerge spre cei din fața lor. După trei patru pași s-au oprit uluiți pentru că în fața lor, cu toate că era lumină perfectă, nu se mai zărea nimeni.

– Ce le faci? S-a auzit clar vocea ei.

– Nu vreau să le fac niciun rău ci doar să-i învăț că nu au toate drepturile din lume.

– Dar de ce s-au oprita așa brusc?

– Pentru că nu ne mai văd!

– Nici pe mine?

– Mai ales pe tine că ai văzut ce căutare ai!

– Dar eu te văd pe tine!

– Noi ne vedem și doar pentru ei suntem invizibili.

– Și cât putem să stăm așa?

– Cât dorim, acum mai stăm doar să vedem ce fac în continuare.

– Eu cred că s-au lămurit și putem să devenim vizibili.

– Cum dorești. A spus Prințul și instantaneu și-au făcut apariția chiar în fața agresorilor.

– Uite-i mă! Arde-i! Unde naiba ați fost?

În timp ce vorbea cel care, de altfel, părea un fel de șef s-a apropiat și a scos de pe mânecă un bulan, ca de poliție, l-a ridicat și a vrut să lovească cu el.

– Te las pe tine, a spus Prințul că e fost dorința ta să vezi cum se comportă dacă suntem vizibili!

Prințesa și-a pus mâinile la ochi și a început să țipe speriată!

– Să ardă! Să se aleagă praful de ei!

Fără să se coordoneze vreun moment toți cei patru au început să scoată un fum gros de nu se mai vedeau unii cu alții. Peste câteva momente ardeau ca niște torțe și se vedea clar cum se priveau îngroziți unul pe altul.

– Nici chiar așa, a spus Prințul, nu trebuie să-i omori dar poți să-i îngrozești cât vrei.

Focul s-a stins instantaneu și cei patru au rămas în mijlocul străzii plini de funingine și nu le venea să credă că încă le mai iese fum din urechi și din gură. Au început să urle și fără să le mai spună cineva ceva au rupt-o la fugă, alunecând pe gheața de pe carosabil.

– Dar nu știu ce mi-a venit că nu am vrut să omor pe nimeni însă m-am speriat cumplit. Ți mulțumesc că m-ai oprit, nici eu nu vreau răul nimănui.

– Puterile tale sunt acum foarte mari și trebuie doar să conștientizezi lucrul ăsta și să le folosești cu o cât mai mare chibzuință. Trebuie să te mai antrenezi!

– Sper că o să mă ajuți să fac lucrul acesta?

– Bineînțeles! Uite că am ajuns și la locul nostru.

– Cum au intrat au auzit telefonul sunând și au ridicat receptorul.

– Da mătușico dragă, am ajuns cu bine, ne bucurăm că ai avut răbdare cu noi și sper că nu te-am obosit foarte tare. Sunt perfect de acord cu tine că e cel mai frumos bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Sigur că ne mai vedem! Te sărut! Somn ușor!

– Sper că e bine?

– Se simte întradevăr minunat și mai ales acum când vede că am și eu un rost.

– Pare o femeie foarte de treabă!

– Așa și este. Cum dormim, tot separat?

– Momentan da, ai să înțelegi mai târziu de ce!

– Nu mai sunt așa curioasă, acum că te știu cu mine!

– Toată viața ta se va schimba și trebuie să o facem ca lumea.

– Tu ști cel mai bine!

Vizita oficială.

Tot castelul era în fierbere. Sosirea Maestrului junior a fost anunțată. Toată lumea știa deja că el nu va veni singur ci va fi însoțit de noua stăpână. Fetele de la frecat tacâmuri erau cele mai încântate pentru că ele nu prea aveau încă o persoană de sex feminin cu care să mai schimbe o vorbă.

– Tu ce crezi e frumoasă?

– După mine cred că nu există o fată mai frumoasă, altfel nu venea cu ea!

– Dar dacă e vreo zgripturoaică și ne face zile amare?

– Fi serioasă că așa ceva nu e posibil, ai văzut și tu că aici totul păstrează o anumită armonie și nimeni nu se supără pe nimeni, așa ceva nu e întâmplător.

– Și când crezi că vin?

– Asta nu putem să știm noi, momentan s-a ordonat doar pregătirea sosirii lor și nu s-a anunțat și data.

– Cum adică să ne pregătim?

– După cum ști ei sunt primii stăpâni care vin din lumea reală că noi nu am mai avut până acum așa ceva.

– Dar tu de unde ști atâtea lucruri?

– Eu nu știu cu nimic mai mult ca tine și sunt convinsă că dacă te întrebam eu pe tine și tu ai fi știut să răspunzi, uite, de exemplu, cum o cheamă pe noua noastră stăpână?

– Asta e simplu că noi o să-i spunem Prințesă!

– Și de unde ști tu asta?

- Cum de unde, așa mi-a venit să spun.
- Atunci te întreb altceva: pe unde vor ajunge la Castel?
- Cum pe unde, pe drumul secret !
- Și asta de unde ști?
- Hai că vrei să mă prostești dar eu cred că toată lumea știe lucrul acesta.
- De unde?
- Din cap, din minte, habar n-am!
- Exact despre asta îți vorbeam și eu, noi știm o mulțime de lucruri dar nu știm că le știm decât atunci când vine vorba de ele.
- Și ție nu ți se pare ciudat că ai o grămadă de cunoștințe pe care nu le folosești și stăm amândouă și frecăm tacâmuri în loc să producem ceva mult mai interesant și mai util.
- Nu prea înțeleg exact ce vrei să spui cu, să producem ceva util?

Așezat într-o parte, în curtea imensă, Mai Marele Castelului urmărea cu atenție dialogul fetelor împreună cu Administratorul.

- Ce părere aveți, fetele au un dialog corespunzător?
- Eu cred că da pentru că, după spusele mesagerului ele vor fi nevoite să facă față unei stăpâne extrem de inteligente și vor fi nevoite să susțină cele mai complexe dialoguri, nu cred că vor mai rămâne la frecatul tacâmurilor și vor fi un fel de asistente ale Prințesei.
- Și tacâmurile, cine le mai curăță?
- Nimeni, asta era o sarcină de umplutură, aici nu mânâncă nimeni, musafiri invitați la masă avem prea rar, deci toate tacâmurile se vor păstra curate mereu.
- Și atunci fetele astea de ce au curățat atâta la ele?

– În realitate nu au curățat nimic pentru că nu aveau ce să curețe, ele doar credeau că le curăță, în mintea lor era mereu o grămadă de tacâmuri murdare. Asta a fost o ocupație de trecere de la o activitate la alta. Recent au fost inoculate cu toate cunoștințele de care au nevoie pentru noua slujbă. Uite dacă te uiți mai atent ai să observi că ele nu freacă nimic în mână ci dar fac mișcările de curățare ale unor tacâmuri, dar nu le au.

– Înseamnă că va trebui să le prezentăm noi stăpâne și să le aranjăm să arate cât mai bine.

– Asta nu e treaba noastră ci a celor de la croitorie, am dat toate ordinele necesare.

– Dar până acum ele plecau de la masă și se duceau până la ușa dormitorului și se întorcea imediat înapoi și se apucau din nou de treabă, dar de acum cum vor face?

– De acum viața lor este schimbată radical, bineînțeles că acum chiar vor intra în camerele lor, care au fost aranjate pentru fiecare sau vor face numai ce va dori noua stăpână.

– Dar nu avem o problemă majoră deoarece ele nu sunt reale fizic și nu o pot atinge pe stăpână fără să se observe acest lucru. De exemplu nu o pot ajuta cu îmbrăcatul, că nu pot atinge hainele reale fizic?

– Asta e cel mai simplu pentru că ele vor mișca toate hainele dintr-un loc în altul cu puterea minții lor și doar vor mima că le ating și le plimbă. La fel și dacă Prințesa cere un pahar cu apă, acesta va veni singur și ele doar se vor face că țin mâna pe el. Asta nu e complicat de loc, pentru ele.

– Dar stăpâna va ști aceste lucruri sau la un moment dat va dori să se sprijine de una din ele?

– Pe lângă faptul că ea este o persoană foarte inteligentă până va ajunge aici va fi complet informată despre toate detaliile, în

plus va fi avertizată că în această lume persoanele nu au consistență fizică.

– Să sperăm că vom fi la înălțime cu ceremonialul oficial de primire!

– Nici nu se poate altfel! Chiar foarte pregătiți! Să urmărim ultimele aranjamente!

Curtea era perfect curată și în orice colț, grădinarul, adică omul adus de vânt, a amplasat ghivece mari cu flori. Acum dacă vorbim despre această lume, florile de aici sunt reale, ca și aleile sau casele. Oricine vine din lumea adevărată nu va observa nicio diferență între lucruri. Numai ființele sunt entități dar ele nu sunt deranjate de acest fapt care a devenit un fel de a doua natură. Pe nimeni nu deranjează dacă un cal trece prin oamenii care stau de vorbă, în mijlocul drumului, sau atunci când două persoane se întâlnesc și nu e prea mult loc de trecere că trec una prin alta fără probleme. Astea sunt deja lucruri absolut banale.

În afară, lângă zidul Castelului se făcea primirea celor care vin din lumea reală cu diferite negustorii, flori, răsaduri, pomi fructiferi, piatră pentru drumuri, și altele. Aceștia lăsau marfa și apoi plecau. De fiecare dată ei aveau impresia că sunt în alt loc și au alți clienți dar, de fapt, nu exista decât personalul din Castel. Toate aceste pregătiri au fost făcute pentru ca cei doi stăpâni care vor veni din lumea reală să fie cât mai aproape de mediul lor și să nu trăiască într-un loc complet diferit.

Pentru că această lume era un experiment absolut inedit, la început nu s-a permis intrarea aici a tuturor celor care își terminau treaba dincolo. S-a considerat ca inițial să se facă o selecție a tuturor celor capabili de a înțelege fenomenul, a persoanelor bune la suflet și inimoase. Aici nu era primiți foști criminali sau violatori ci numai oameni buni. Așa s-a ajuns la

domnul adus de vânt sau la băiatul de la grajduri. Înainte de momentul plecării din lumea lor se petrecea, într-un fel sau altul, primirea inelului uzual de trecere și dacă el era acceptat din toate punctele de vedere atunci selecția era ca și făcută. Au fost și două excepții de la regulă și anume atunci când inelul a trecut de la o persoană decedată la una vie și i-a conferit acesteia puteri nebănuite. Aici vorbim de Prințesă și de Prinț și cu acestea excepțiile s-au epuizat.

Sălile Castelului au fost curățate perfect și camera stăpânilor a fost aranjată după toate regulile artei. Din dormitor se ieșea pe o terasă de unde se puteau observa toate mișcările din curte și pe care era o și măsuță elegantă din lemn de trandafir cu o vază plină cu flori, iar alături erau două fotolii cu perne moi. Din dormitor se putea intra și în bibliotecă unde erau așezate după reguli bine stabilite multe mii de cărți.

Baia era o adevărată simfonie de culori cu dale de marmură roz și placaje din plăci de onix alabastru. Robineții erau dintr-un material alb care strălucea de curățenie. Tot spațiul stăpânilor era plin de lumină. Toată lumea era convinsă că va produce o impresie cu totul deosebită.

Toate entitățile prezente au fost rugate să fie extrem de atente la sosirea noilor stăpâni și să răspundă imediat oricăror dorințe a acestora. Mesagerul supraveghea cu atenție toate pregătirile pentru ca în orice moment să fie gata să le comunice stăpânilor stadiul lucrărilor.

Nimeni nu era prea atent la Administrator care parcă era mereu nemulțumit și se făcea că supraveghează dar în realitate avea alte planuri. El era chiar supărat că nu fusese numit continuatorul Maestrului senior ci a fost ales acel prinț cu care nu prea era lămurit care e treaba. Colac peste pupăză nici nu venea singur ci însoțit de noua stăpână. Acum chiar că

erau prea multe probleme de rezolvat dar el era sigur că va face față tuturor. Pentru început a dat o tură în jurul Castelului să verifice toate posibilitățile de intrare și să vadă cum pot fi blocate. Chiar se gândea că Maestrul junior fiind o persoană fizică va fi foarte ușor să o blocheze în afara zidurilor și apoi să vadă cum face să o gonească pentru totdeauna pentru ca el să devină noul stăpân. Bineînțeles că despre aceste planuri nu a vorbit cu nimeni.

Bubuituri în ușă!

Nici nu se luminase bine de ziuă și în ușa Prințesei s-au auzit lovituri puternice.

– Deschideți! Poliția!

De data aceasta, fără să se arate speriată sau panicată, Prințesa i-a spus Prințului:

– Auzi, strigă unii la ușă că sunt de la poliție!

– Întreabă-i ce vor!

– Cum să-i întreb, adică să le deschid ușa?

– Exact! Nu ai nicio problemă dacă le deschizi ușa, doar să pui un halat pe tine!

– Ai dreptate că am rămas în pijama!

– Deschideți odată, că spargem ușa!

În clipa următoare ușa s-a deschis și în cadrul ei a apărut Prințesa care radia atâta frumusețe și forță încât cei din fața ei au rămas perplecși! Ea îi privea calm și chiar i-a întrebat:

– Ce v-a apucat de loviți așa în ușa mea?

Uluiți de înfățișarea ei, cei doi polițiști, că ăștia nu merg decât câte doi, s-au dat înapoi instantaneu și au încercat să îi spună că i-a trimis șeful să îl caute pe bărbatul blond .

– Și de ce v-a trimis la mine acasă?

– Dumneavoastră i-ați spus că a fost o dată pe aici și șeful a zis că poate știți ceva de el.

– Asta nu e treaba șefului, dacă eu știu sau nu ceva despre aceste om și vă rog să-i transmiteți că dacă vrea să vorbească cu mine este invitatul meu, știe el, la o cafea! Acum sunteți liberi! Le-a spus Prințesa și ei fără să mai scoată un sunet s-au și întors pe călcâie și au plecat. Tonul din vocea ei nu mai permitea altă replică.

– Te-ai descurcat foarte bine și chiar mă bucur că nu a fost nevoie să intervin în vreun fel.

– Îți mulțumesc de apreciere dar, stau și mă întreb, de unde știu eu să fiu așa de hotărâtă și puternică.

– Asta nu se învață, asta ai devenit și noile tale calități sunt în curs de creștere, vei atinge culmi încă nebănuite. O să-ți facă plăcere!

– Deja mă simt extraordinar de parcă nimeni și nimic nu-mi poate sta în cale!

– Atunci cred că este timpul să facem prima vizită oficială la castel!

– Cum să mă îmbrac?

– E normal ca o femeie să se gândească în primul rând cum se îmbracă dar asta e mai puțin important acum. Vom fi îmbrăcați de specialiști!

– Adică vor veni aici?

– În niciun caz, ne vom duce noi la ei sau mai bine zis în momentul în care ne vom apropia se va produce și schimbarea hainelor.

– Nu prea înțeleg cum vine treaba cu apropiatul că eu am fost acolo doar în vis și nu știu unde este acest Castel.

– Și pentru mine este la fel dar vom consulta un specialist. Ia vezi dacă este la geam?

Prințesa s-a apropiat de geam și simpaticul mesager era deja acolo și o privea așteptând ordine.

– Uite că este aici!

– Atunci să vin și eu și să-i punem câteva întrebări.

Prințul s-a ridicat de pe fotoliu și a venit la fereastră privind exact spre dulăul alb care stătea nemișcat. A început un fel de dialog mental:

„Să-mi comunică dacă toate ordinele privind primirea oficială au fost duse la îndeplinire?”

– Să ști că și eu aud tot ce gândiți voi! Ce frumos! Îmi place!

„Stăpâne am transmis tot ceea ce trebuia făcut și în mare parte totul a fost pregătit”.

„Dar de ce doar, în mare parte și nu în totalitate?”

„O persoană din conducerea castelului a început să ia niște măsuri contrare cu ceea ce s-a transmis”

„Ști cine este aceea persoană?”

„Bineînțeles, dar nu-i pot comunica numele”

„De ce ?”

„Deoarece după ce l-am informat pe Mai Marele Castelului el a ordonat ca lucrurile să rămână așa cum sunt pornite și dacă vei face față situației, adică pe lângă descoperirea uzurpatorului vei reuși să treci cu bine peste acest obstacol și să iei toate măsurile ce se cuvin, atunci este

clar că tu ești cel care trebuie să vină și nu altcineva. Domnia sa spune că astfel vom fi scutiți să mai creem noi alte teste de verificare a identității și din acel moment și stăpâna va fi acceptată fără crâcnire de toată lumea”

„Adică, dacă recapitulăm, intru, văd cine se opune și iau toate măsurile ce se impun”

„Nu prea e așa, chiar ideea de la început este greșită că nu poți să intri! Absolut toate porțile vor fi complet blocate!”

„Dar tu atunci ce rol mai ai?”

„Eu vă conduc până la poarta principală care va fi deasemenea închisă!”

„Și când poți să faci acest lucru?”

„În clipa în care primesc ordinul!”

„Nu mai e mult până atunci, acum poți să pleci!”

Mesagerul a dispărut și cei doi au rămas singuri.

– Să ne gândim ce treburi mai avem de rezolvat aici că nu putem pleca fără ca totul să fie în regulă. A spus Prințul privind către prințesa sa.

– Tu crezi că ar trebui să-i spun ceva și mătușii mele?

– Nu e cazul!

– Și dacă mă caută?

– Te găsește! Prin noile puteri pe care le ai, într-un spațiu holografic, ca acesta tu vei putea fi oriunde, în orice moment! Sau mai bine zis vei putea fi găsită oriunde ai fi!

– Nu prea mi-e clar!

– De exemplu, dacă ești dincolo și sună telefonul aici, tu vei ști imediat acest lucru și vei putea vorbi cu mătușa ta astfel încât ea nu va observa că nu ești acasă!

– Cum adică eu voi ști?

– Vei ști, de fiecare dată când te caută mătușa ta sau o altă persoană pentru că de acum în colo simțurile tale depășesc granițele obișnuite și devin universale. Hai să facem o probă să înțelegi mai bine.

– Și ce să facem?

– Uite eu o să-i sugerez mătușii tale să te sune!

– Dar abia am vorbit!

– Nu contează, să presupunem că a uitat și te sună!

– Și eu ce fac stau și păzesc telefonul?

– Nu, în primul rând scoate-l din priză! Să acționăm ca și cum ai fi în altă parte.

– Și cum o să mă sune dacă nu mai e în priză, eu cred că o să se îngrijoreze mai mult!

– Tu fă așa cum ți-am zis și apoi mai stăm de vorbă.

– Gata, l-am scos din priză. și acum ce facem?

– Așteptăm să sune.

– O să așteptăm degeaba că nu are cum să sune!

– Nu mai fi așa nerăbdătoare și stai liniștită!

– Uite că stau!

Prințesa s-a așezat pe fotoliu și a început să aștepte.

– Aud că sună, l-ai pus tu în priză?

– Nu, în niciun caz, el sună în mintea ta nu în realitate! Răspunde-i mătușii! Și ia mâna de pe receptor că nu-i în priză, vorbește direct ca și cum ar fi lângă tine!

– Bună mătușico, ce să facem, stăm și noi pe acasă! Mă bucur că ți-a plăcut de el! Te sărut!

– A închis, nu știa dacă mi-a spus ce impresie i-ai făcut!

– Am înțeles că era ceva de bine. Acum cred că ai înțeles că poți să vorbești cu mătușa ta de oriunde ai fi și nu trebuie să stai să păzești telefonul.

– Dar cu prietena mea cu care mai beau câte o cafea pot să vorbesc?

– E la fel!

– Acum eu nu înțeleg cum pot să mă mai întâlnesc cu ea și cum pot eu să mai beau cafele dacă nu sunt aici?

– E simplu că oricând vrei să te întâlnești cu ea te întâlnești și faceți ce vreți împreună! În secunda în care vrei să fi cu ea vei fi cu ea singura problemă este cu băutul cafelei că vei fi nevoită să-i sugerezi doar că bei o cafea cu ea dar nu e nevoie să o și bei.

– Cum adică să-i sugerez?

– Cum am făcut la mătușa ta de am lăsat-o cu chiuveta plină de vase murdare și cu impresia că am luat masa împreună!

– Și tu crezi că eu pot să creez sugestii din astea?

– Cu puțin antrenament vei fi o expertă!

– Da tu de ce crezi că te-a căutat poliția la mine?

– Nu m-am gândit dar putem să vedem care-i treaba.

– Cum?

– Ne relaxăm și ne gândim la ceea ce a vrut poliția!

– Eu cred că doar a vrut să te mai vadă!

– De unde știi?

– De nicăieri, așa m-am gândit!

– Vezi, asta înseamnă intuiție, primul gând care îți vine în minte este întotdeauna cel corect! Și ce crezi că mai vrea șeful poliției?

– Am impresia că dorește să-ți mulțumească pentru ceva!

– Așa este, deci nu avem nicio grijă cu el, a ajuns acasă, e fericit, a constatat că este foarte iubit de soția lui și, pur și simplu, a vrut să-mi mulțumească, ai răspuns foarte corect, deja ești pe drumul cel bun!

- Dacă tot zici că sunt pe drumul cel bun atunci să-mi explici și mie care va fi relația noastră de acum în colo?
- Tu cum ai vrea să fie?
- Ca în basmele populare, să fim împreună și să trăim fericiți până la adânci bătrâneți! Tu nu vrei tot la fel?
- Și eu vreau același lucru și ca o dovadă că așa va fi este faptul că inelele ne-au ales chiar pe noi.
- Adică tu crezi că pe lumea asta totul are o logică și un anumit parcurs?
- Exact și pentru noi logica este să fim împreună și să trecem ca o pereche peste tot ce se va întâmpla de acum înainte iar misiunea noastră este să facem cât mai ușoară trecerea oamenilor dintr-o lume în alta și să-i pregătim pentru veșnicie.
- Și crezi că ne vom descurca?
- Dacă reușim să intrăm în Castel atunci vom dovedi tuturor că noi suntem noii stăpâni și toți vor trebui să ni se supună iar din acel moment totul va fi mai simplu.
- Eu deja simt că nu mai aparțin acestor locuri așa că atunci când dorești putem începe noua noastră viață!

Trecerea!

Amandoi s-au ridicat în picioare și s-au îndreptat spre fereastră. În momentul în care au ajuns în fața ei a apărut și mesagerul. Prințul s-a uitat fix la el și a spus:

„Acum te rog să fi atent”.

Și s-a apropiat de Prințesă pe care a luat-o strâns de mână. Formau unul din cele mai frumoase cupluri pământene.

„Execută mutarea ACUM!”

În momentul următor fără să simtă ceva sau să se audă vreun zgomot cei doi s-au trezit chiar în fața porții principale a Castelului care era evident închisă. Mesagerul dispăruse.

– Probabil că s-a dus să facă parte din comisia de examinare ! I-a spus el Prințesei. Cred că va trebui să mă aștepti puțin!

– Te-am așteptat toată viața așa că încă puțin nu mai contează!

– Azi parcă ești și mai frumoasă! Ai văzut ce straie ai pe tine?

– Wau! Ce minunăție de rochie și ce bijuterii, așa pantofi nu am purtat niciodată!

– Cred că va trebui să te obișnuiești!

– Dacă vom fi și împreună totul va fi de vis!

– Acum te rog să te plimbi puțin pe această pajiște până găsesc eu o soluție pentru a rezolva problema cât mai elegant. Demonstrația trebuie să fie foarte convingătoare. Te rog doar să fi atentă la chemarea mea!

– Și eu te rog mult să ai grijă ce faci iar pentru mine nu-ți face niciun fel de problemă că sunt obișnuită să fiu singură în unele perioade.

Prințul s-a îndepărtat de Prințesă și a început să se gândească la ceea ce va face. Și-a dat seama că „vede” absolut totul dincolo de zidurile Castelului!

În castel era un fel de acalmie și toată lumea era intrigată de faptul că porțile mari nu au fost deschise și nu a fost anunțată nici sosirea înalților stăpâni. Lumea fusese anunțată de venirea lor dar parcă totul se potolise brusc și viața începuse să-și reia cursul normal. Administratorul stătea pe marginea lacului din mijlocul curții pe care două lebede își încrucișau gâturile și parcă se jucau. Fetele de la tacâmuri frecau ceva ce nici ele nu știau și cel mai mult uimea lipsa Mai Marelui Castelului care nu absenta niciodată de la cel mai

mic eveniment. De data aceasta nimeni nu-l văzu-se încă de dimineață. Nimeni nu știa că el fusese ferecat într-o centură de energie într-o cameră de la parterul turnului și nu putea fi văzut, auzit sau eliberat cu puterile celor prezenți. Planul Administratorului fusese pus în funcțiune punct cu punct. Era știut că dacă până la apusul soarelui noii stăpâni nu intrau în Castel soarta lor era pecetluită și ei nu mai puteau pătrunde niciodată în această lume.

Soarele aproape că era la baza dealului și se pregătea să apună când Prințul a înțeles ce avea de făcut. În timp ce Administratorul privea cu mare satisfacție umbrele copacilor care se lungeau, din ce în ce mai mult și era clar că urma ca din moment în moment soarele să apună, apa lacului a început să fiarbă și din mijlocul ei a început să se ridice ca un fel de ființă, un trup de bărbat, pe care nimeni nu-l mai văzu-se vreodată, de o frumusețe remarcabilă și pe care apa parcă nici nu îl atingea. În timp ce se apropia aproape plutind de malul lacului părea din ce în ce mai uriaș și pentru toți era evident că Stăpânul a sosit și era foarte prezent în curtea Castelului.

Dintr-o singură privire el l-a văzut pe Administrator cum tocmai își mângâia fericit barba și i-a poruncit:

– Să nu cumva să te miști!

Acesta a rămas uluit de apariție deoarece niciodată nu s-a putut gândi că cineva va putea intra în castel prin apa lacului. În acel moment și-a dat seama că nu a înțeles nicio clipă cu cine își pune forțele.

Prințul îl privea cu insistență și toată lumea a putut vedea extrem de limpede cum Administratorul se topește începând de la picioare spre brâu. Deja nu mai avea nimic până la genunchi și părea că plutește pe nimic. Privirea Prințului s-a rotit cu repeziciune de jur împrejur și s-a oprit pe mijlocul turnului. În acest timp Administratorul se topea în

continuare. Din ochii Prințului au ieșit două raze de foc care s-au îndreptat spre turn și au spart toate legăturile energetice care îl țineau pe Mai Marele Castelului iar acesta a apărut în fugă, cu plecăriuni până la pământ și a îngenunchiat în fața Prințului. În acel moment și fetele de la tacâmuri și omul adus de vânt și băiatul de la grajduri au îngenunchiat și au plecat capetele. Prințul stătea nemișcat în mijlocul curții și toți cei care soseau din camere, din grădină, din alte părți se apropiau și puneau genunchiul în pământ.

În momentul în care a considerat că prezența lui a fost suficient de remarcată prințul și-a îndreptat din nou privirea spre Administrator din care mai rămăsese doar capul și mâna dreaptă și atunci a auzit vocea Mai Marelui Castelului:

– Vă puteți opri stăpâne, deoarece aş dori să nu dispară de tot ci să-l avem mereu în vedere!

– Sunt de acord, a răspuns Prințul și a fost evident că procesul de topire a fost oprit brusc. Din Administrator nu a mai rămas practic nimic ci doar un ciot din mâna dreaptă și o bucată de față cu un singur ochi dar fără nas și gură.

– Acum ești liber să pleci, dar să stai pe aproape că nu se știe când mai am nevoie de tine. Ciotul de mână a încercat să execute un fel de salut oarecum milităresc și bucata acea de entitate s-a îndepărtat decupată parcă dintr-un corp invizibil.

– Să vină echipa de protocol pentru primirea oficială și să se deschidă marile porți! A ordonat Mai Marele Castelului .

Imediat din sala centrală a sosit un fel de alai condus de două persoane care păreau că țin pe niște perne cu fireturi două coronițe simple din aur. Mai Marele Castelului a luat una din coronițe și i-a așezat-o pe frunte Prințului iar toată lumea a strigat: Trăiască! Trăiască! Trăiască! Bine ai venit Stăpâne!

Apoi Prințul însoțit de cea de a doua persoană cu coroană s-a întors cu fața spre poartă și s-a apropiat de ea. Aceasta a început să se deschidă și în cadrul ei a început să se întrezărească în lumina ultimelor raze de soare o minunată femeie distinsă, cu o ținută dreaptă și ale cărei bijuterii străluceau într-o fantezie de culori.

Era Prințesa!

A început să înainteze pe dalele de piatră și toată lumea din Castel a scos un suspin de uimire la vederea frumuseții ei. A intrat și s-a oprit iar prințul s-a apropiat de ea și după ce a sărutat-o pe frunte cu multă eleganță i-a potrivit coroana pe cap. Prin poarta deschisă se vedea soarele apunând, parcă și florile de pe câmp i se închinau. Iar s-a auzit în curte: Trăiască! Trăiască! Trăiască! Bine ai venit Stăpână!

Prințul a luat-o de mână și amândoi s-au întors cu fața spre lume și au înaintat iar în acel moment toți au înțeles că începe o epocă nouă.

Legătura dintre cele două lumi a fost stabilită de singurele ființe vi care au fost destinate acestei treceri!

Epilog.

Peste câteva luni moare mătușa ei și este primită cu mult fast la Castel.

Cel mai mult a fost surprinsă atunci când privind în apa lacului a constatat că este cu circa douăzeci de ani mai tânără și nu mai are niciun fel de dureri . După ce și-a pipăit cu grije fața a început să zâmbească și a înțeles că trecerea dintr-o lume în alta presupune chiar mai multă fericire decât își putea cineva imagina.

- Am murit? A întrebat ea zâmbind și total neîncrezătoare.
- Din contră, acum te-ai născut în lumea spiritelor veșnice!

Cuprins

Așa a început trecerea!	5
Prințul	13
Începe transformarea	26
Surpriza din oglindă	36
Musafirul confundat	49
Somnul fără somn	67
Contactul cu poliția, halucinațiile	81
Vizita șefului	99
Cel ce stăpânește evenimentele	108
Mortul surpriză	127
Confidențe	139
„Răzbunarea” șefului!	144
Castelul	150
Transmiterea ordinelor	160
Șeful poliției acasă	164
Dialogul cu fetele și vizita la spital	175
Inelul doi	182
Domnul adus de vânt	187
Internarea s-a terminat	195
Ultimele pregătiri	198
Vizita oficială	216
Bubuituri în ușă!	221
Trecerea!	227
Epilog	232

În Biblioteca Cronopedia au mai apărut:

Nicu Doftoreanu – Un tanguu numit dorință

Poezie și suflet - Ciclul antologic „Metamorfozele naturii – simfonii albastre”

Dandu Briel - Mă duc să duc gunoii

Gabriela Mimi Boroianu - Jurnalul unei muze

*** - Pe o cruce de lumină - antologie pascală

Dandu Briel - Povestea lui FĂT-FRUMOS, care era DEFECT și zbura în ZIG-ZAG!

Nicolae Vasile – Românul cidic

Nicolae Vasile – Universul cidic

Emanuel D. Florescu – Destin tragic de artist genial

Manuela Cerasela Jerlăianu * Ion Vanghele - Ce este iubirea

Doina Bârcă – Ferestrele bucuriei

Femeie omniprezentă - mulier ubiqua (carte de gânduri dedicate eternului feminin)

Nicolae Vasile – Fulcrum (Punctul de sprijin, ediție în limba engleză)

Marin Voican-Ghioroiu - Aș vrea să fiu copil

Puiu Răducan - Mucegai nostalgic de vârstă bătrână

Ion Vanghele – Basme pestrițe

Rodica Nicoleta Ion - Cânturi printre rânduri

Emilia Popescu Rusu - Frescă pe zăpadă

Colecția „Viețile sfinților” – Sfântul Ierarh Andrei, mitropolitul Ardealului (30 noiembrie)

Revista „Cronos” nr. 30, octombrie 2016

Revista „Taifas literar” nr. 12, octombrie 2016

În curs de apariție la Biblioteca Cronopedia:

Ciclul antologic „Metamorfozele naturii” – 2. Șaptezele verii

Colecțiile Bibliotecii Cronopedia:

Viețile sfinților	Călătoriile virtuale
Tradiții	Originea numelor
Gastro&Literatura	Gânduri altfel
Mirific	Revista „Cronos – penița de aur”
Povestiri cu tâlc	Revista „Taifas literar”
Folclor internistic	

Contact editura Biblioteca Cronopedia:

mail: fabulatortemporis@gmail.com, izordecultura@yahoo.com, boroianugabriela@gmail.com

tel: 0771647750, 0770406865

Această carte încearcă să explice că între lumea vie și reală pe care o trăim zi de zi și lumea spiritului veșnic trecerea este ca o joacă iar urmarea e magnifică!

Nimeni nu moare în totalitate, nimeni nu s-a născut degeaba iar misiunea spiritului uman este veșnică!

Am început romanul cu gândul de a face un fel de antrenament în scrierea unei cărți serioase, dar pe măsură ce o concepeam ideile care îmi veneau erau atât de ciudate încât mă surprindeau permanent.

Am continuat totuși să scriu și așa am înțeles că totul, ca și în viață, are o logică și un final fericit dacă poți să accepți că lumea este făcută pentru persoanele deschise, inteligente, pline de speranțe și care reușesc să facă în așa fel încât omul pe care îl reprezintă și spiritul lui să devină o singură existență.

DANDU BRIEL

EDITURA **B9** NOUĂ

ISBN 978-606-596-153-1